

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

Л

РЕАЛЪСТЕНА
НЕВИДИМОСТ

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ПРЕЛЪСТЕНА НЕВИННОСТ

Превод: Николай Долчинков, Анна Минева

chitanka.info

Младият принц я зърва само за миг през прозореца на каретата си, но веднага разбира, че трябва да я има. Минути по-късно лейди Катрин Сейнт Джон бива отвлечена от улиците на Лондон като най-обикновена просякиня и бива отведена да достави удоволствие на благородния си обожател. В своето легло принца разбира, че е уловил тигрица, която изгаря от гняв към варварина, който я е отвлъкъл и едновременно с това открива непреодолимото си влечение към този тъмнокож Адонис.

От бурната им първа среща, през морето, до блясъка на дворците тя остава негова пленница. Но дори когато яростта въстава срещу домогванията му, изгарящата нужда я прави негова робиня. Защото тяхната треска неизменно ги отнася към неизбежния край да се предадат пред силата на вечната любов.

ГЛАВА 1

Лондон, 1844 година

Скоро щеше да се изсипе поредният проливен пролетен дъжд, но Катрин Сейнт Джон не забелязваше мрачното небе и надвисналите над главата ѝ облаци. Тя се разхождаше унесено из малката градина, като късаше розови и червени рози, които по-късно щеше да подреди във вазите в дневната си и в стаята на сестра си Елизабет. Брат ѝ Уорън беше излязъл както обикновено да се забавлява някъде, а и нямаше нужда от цветя за украса на стаята му, тъй като рядко се прибираше да спи в нея. Баща им Джордж пък не обичаше рози.

— Дайте ми лилии или ириси, или дори диви маргаритки, но си задръжте смърдящите рози, момичета.

Катрин дори не би си помислила да пренебрегне думите на баща си. Затова всяка сутрин един слуга бе изпращан да намери диви маргаритки за граф Страфорд.

— Ти си просто чудесна, скъпа Кейт — обичаше да казва баща ѝ и Катрин приемаше комплимента му като заслужен.

Не че тя имаше нужда от похвали, дори напротив. Всичко, което правеше, го правеше заради собствената си гордост и самоуважение. Тя обичаше да чувства, че хората имат нужда от нея, а те наистина имаха такава нужда. Джордж Сейнт Джон беше глава на семейството си, но Катрин бе тази, която управляваше домакинството и в това отношение баща ѝ беше оставил всичко на нея. Тя беше едновременно господарка на дома, домакиня и икономка и се грижеше графът да стои настрана от домашното ежедневие и проблемите с наемателите, за да може да се отдаде изцяло на своята страст — политиката.

— Добро утро. Кит Ще закусиш ли с мен? Моля те.

Катрин вдигна очи и видя сестра си Елизабет, наведена от прозореца на спалнята си, който гледаше към площада.

— Вече закусих, скъпа, преди няколко часа — отвърна Катрин достатъчно високо, за да бъде чута. Не беше в нейния стил да вика,

когато това не беше необходимо.

— Тогава да пием кафе? Моля те — настоя Елизабет. — Трябва да говоря с теб.

Катрин се усмихна в знак на съгласие, вдигна кошницата с розите и влезе в къщата. Истината беше, че тя търпеливо беше изчакала сестра си да се събуди, за да си поговори с нея. Несъмнено и двете искаха да обсъдят една и съща тема, тъй като бяха привикани в кабинета на баща си предишната вечер — поотделно, но по една и съща причина — лорд Уилям Сеймур.

Лорд Сеймур беше красив младеж, който бе покорил сърцето на невинната Елизабет. Двамата се бяха запознали в началото на сезона тази година и оттогава Елизабет не поглеждаше друг мъж. Те бяха влюбени и изпитваха онова чувство, което караше дори най-разумните хора да се държат като глупаци. Но коя беше Катрин да ги съди само защото смяташе, че това чувство е глупаво и е пълна загуба на енергия, която би могла да бъде оползотворена за нещо по-полезно. Тя се радваше за сестра си, или поне се бе радвала за нея до миналата вечер.

Докато вървеше през коридора към задното стълбище, тя не спираше да дава заповеди на слугите — поднос със закуска да бъде изпратен горе, пощата да бъде занесена в кабинета и, да бъде напомнено на графа, че има среща с лорд Селдън след половин час, две прислужници да проверят дали кабинетът на графа е в подходящ вид за приемане на гости — баща ѝ не беше от най-подредените хора — и в дневната на Бет да бъдат занесени вази с вода. Тя щеше сама да сложи в тях розите, когато отидеше при сестра си.

Ако Катрин беше от хората, които отлагаха всичко за следващия ден, щеше да отбягва Елизабет като чумава; тя обаче не беше такава. Въпреки че все още не знаеше какво щеше да каже на сестра си, знаеше, че не можеше да не изпълни молбата на баща си.

— Ти си единствената, в която тя ще се вслуша, Кейт — ѝ бе казал графът миналата вечер — Трябва да накараш Бет да разбере, че не съм изрекъл празни заплахи. Няма да позволя семейството ми да се сроди с този развратник. Знаеш, че не е в стила ми да действам авторитарно. Затова оставям това на теб. — При тези негови думи двамата се бяха усмихнали, защото Катрин можеше да бъде много властна, когато се наложеше, въпреки че това не се случваше често, тъй като всички правеха всичко по силите си, за да ѝ угодят. — Искам

дъщерите ми да бъдат щастливи. Не искам да налагам мнението си, както правят някои бащи.

— Ти проявяваш голямо разбиране.

— Бих искал да мисля, че е така.

Катрин казваше истината. Баща им не се месеше в живота на децата си, което не означаваше, че не проявяваше загриженост към тях. Напротив. Но ако някое от тях се забъркаше в неприятности — поточно, когато Уорън се забъркаше в неприятности — той оставяше Катрин да оправя бъркотията. Всички разчитаха на нея да им решава проблемите.

— Знам, че Бет мисли, че е влюбена в този негодник. Може би наистина е влюбена. Но това не променя нищо. Много добре информирани източници ми казаха, че Сеймур не е онова, което твърди, че е. Той е само на крачка от затвора за неизплатени дългове. И какво ми казва дъщеря ми, когато ѝ съобщавам това. Казва, че това не я интересувало и че щяла да избяга с него, ако се наложило. Нали не мислиш, че тя наистина ще избяга с него, Кейт?

— Не, татко, тя просто е била разстроена — беше го уверила Катрин. — Бет е казала онова, с което е мислела, че ще успокои болката и разочарованието си.

Елизабет си беше легнала разплакана. Въпреки съчувствието към сестра си, Катрин не бе позволила развитието на нещата да я депресира. Тя се чувстваше донякъде отговорна, защото като придружителка на сестра си беше окуражавала усилващото се привличане между двамата млади. Но всичко това вече нямаше никакво значение. Сега Бет не можеше да се омъжи за лорд Сеймур и толкова. Катрин трябваше да се погрижи сестра ѝ да разбере и да приеме това и да продължи да живее.

Тя почука на вратата на спалнята на Бет и влезе. Сестра ѝ все още не се беше облякла и я посрещна по розов копринен халат, навлечен върху бяла ленена нощница. Бет седеше пред тоалетната си масичка и една прислужница решише дългата ѝ руса коса. Изглеждаше много крехка потънала в меланхолията си и с устни, отпуснати в крайчетата им. Нищо обаче не можеше да затъмни ослепителната красота на Елизабет Сейнт Джон.

Двете сестри си приличаха само по височина и по цвета на очите си, които не бяха нито сини, нито зелени, а някаква смес от двата

цвята. Всички от рода Сейнт Джон притежаваха тези светли тюркоазени очи, обрамчени в по-тъмно синьо-зелено. Слугите обичаха да се кълнат, че когато Катрин била недоволна от нещо, очите ѝ заблестявали с дяволски пламък. Това не беше вярно. Впечатлението се дължеше на твърде светлия цвят и на факта, че караха останалата част от лицето ѝ да бледнее.

Цветът на очите допълваше светлорусата коса на Елизабет и меките черти на лицето ѝ. Тя притежаваше класическа красота, наследена от майка си. Уорън и Катрин приличаха на баща си — тъмнокафява коса, орлов нос, упорита брадичка, високи скули и пълни устни. Всичко това правеше Уорън да изглежда доста красив, но придаваше твърде суров вид на Катрин. С ръст малко над метър и петдесет тя бе твърде дребничка, за да компенсира силния им ефект. Да се каже, че е хубавичка щеше да бъде голям комплимент за нея.

Но онова, което ѝ липсваше като красота, беше компенсирано с характера ѝ. Катрин беше сърдечна, всеотдайна жена. Уорън обичаше да я закача, като казваше, че е толкова многолика, че би трябвало да бъде актриса в театъра. Катрин можеше да се приспособи към всяка ситуация с лекота, независимо дали трябваше да поеме ръководството, или да се остави да бъде водена покорно от други. Талантите ѝ обаче не бяха вродени; голяма част от тях бе усвоила в годината, когато бе една от придворните дами в свитата на кралица Виктория. Ако в двора можеше да се научи нещо, то това бяха гъвкавост и дипломатичност.

Всичко това датираше от преди две години, след първия ѝ сезон, който се бе оказал потресаващ неуспех. Сега Катрин беше на двайсет и една години, скоро щеше да навърши двайсет и две и почти със сигурност нямаше да успее да се омъжи. Така се шепнеше край нея, въпреки че тя нямаше намерение да остава стара мома и твърдо беше решила един ден да се омъжи за някой възрастен, улегнал джентълмен, а не за млад и разглезен хубавец. Никой от хората, които я познаваха, не можеше да отрече, че тя щеше да бъде идеална съпруга. Но Катрин все още не се чувстваше готова за брак. Баща ѝ все още имаше нужда от нея, сестра ѝ имаше нужда от нея, дори Уорън имаше нужда от нея, защото ако нея я нямаше, брат ѝ трябваше да поеме всичките си задължения като наследник на титлата на баща си, а той все още нямаше желание да направи това.

Елизабет даде знак на прислужницата си да излезе и очите ѝ срещнаха погледа на сестра ѝ в огледалото над тоалетната масичка.

— Кит, татко каза ли ти какво направи?

Бет гледаше жално и очите ѝ блестяха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Катрин ѝ съчувстваше, но само защото Елизабет ѝ беше сестра. Всички тези чувства бяха свързани с нещо толкова глупаво като любовта.

— Знам какво е направил, скъпа, и съм сигурна, че вече си плакала достатъчно, така че се стегни. Без повече сълзи, ако обичаш.

Катрин не бе искала да се изрази толкова коравосърдечно. Наистина ѝ се искаше да можеше да разбере какво изпитваше сестра ѝ. Тя предполагаше, че беше твърде прагматична и това ѝ пречеше. Твърдо вярваше, че ако човек не може да спечели, след като изчерпи всички средства, трябва просто да се предаде и да погледне нещата откъм хубавата им страна. Никой нямаше да я види как си удря главата в стената.

Бет се обърна към сестра си и две едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

— Лесно ти е да говориш така, Кит. Татко не затръшна вратата под носа на твоя годеник.

— Годеник?

— Ами да, разбира се. Уилям ми направи предложение, преди да поиска благословията на татко, и аз се съгласих.

— Разбирам.

— О, моля те, не ми дръж такъв тон! — извика Бет. — Не се дръж с мен, сякаш съм някоя слугиня, която си е навлякла недоволството ти.

Неочакваното избухване на сестра ѝ завари Катрин неподготвена. Господи, дали наистина се държеше толкова снизходително?

— Съжалявам, Бет — каза тя искрено. — Знам, че самата аз никога не съм изпадала в такова положение, така че не ми е лесно да разбера...

— Не си ли се влюбвала поне малко, поне веднъж? — попита я Бет.

Катрин беше единствената, която можеше да убеди баща им да промени решението си, но ако не разбираше колко важно беше...

— Бет, знаеш, че не вярвам в... искам да кажа...

Умолителното изражение на сестра ѝ правеше всичко това много трудно за Катрин. Пристигането на прислужницата, която донесе подноса със закуската, ѝ спести необходимостта да каже истината — че тя се смяташе за невероятно щастлива от факта, че беше една от малкото жени, които гледаха практично на любовта. Любовта беше глупаво и безполезно чувство. То се отразяваше върху поведението на хората и объркваше живота им. Но Бет не искаше да чуе това точно сега; тя имаше нужда от съчувствие, а не от присмех.

Катрин взе чаша горещо кафе и отиде до прозореца. Тя изчака прислужницата да затвори вратата след себе си, след което се обърна към сестра си.

— Имаше един младеж, за когото мислех, че ще свърши работа — каза Катрин.

— Той обичаше ли те?

— Той дори не знаеше за съществуването ми — каза Катрин и си спомни за младия лорд, който ѝ се бе сторил толкова красив — Виждахме се цял сезон, но всеки път, когато заговорехме, той сякаш гледаше през мен, като че ли изобщо ме нямаше. Вниманието му беше насочено към по-красивите момичета.

— Значи си била наранена?

— Не, аз... съжалявам, скъпа, но дори тогава бях реалистка. Той беше твърде хубав, за да се интересува от мен, въпреки че не беше толкова богат, а аз бях добра партия във финансово отношение. Знаех, че нямах никакви шансове да го имам, и затова не се притесних, когато очакванията ми се оправдаха.

— Значи не си го обичала истински — въздъхна Бет.

Катрин се поколеба, но най-накрая поклати глава.

— Любов! Бет, това е единственото чувство, което идва и си отива със забележително постоянство. Да вземем за пример твоята приятелка Мари. Колко пъти се е влюбвала, откакто я познаваш? Поне шест.

— Това не е любов. Мари не е достатъчно голяма, за да изпита истинска любов.

— А ти си, така ли?

— Да! — заяви категорично Бет — О, Кит, защо не можеш да разбереш? Аз обичам Уилям!

Време беше тежката истина да бъде напомнена отново, тъй като Бет очевидно не беше обърнала голямо внимание на думите на баща си.

— Лорд Сеймур е търсач на пари. Той е пропилял наследството си на хазарт, заложил е недвижимите си имоти и сега трябва да се ожени заради пари, а ти, Елизабет, си идеалната възможност.

— Не го вярвам! Никога няма да го повярвам!

— Татко не би излъгал за нещо такова, а ако лорд Сеймур ти е казал нещо друго, значи е лъжец.

— Не ме интересува. Ще се омъжа за него въпреки това.

— Не мога да ти позволя да направиш това, скъпа — каза твърдо Катрин. — Татко не те е заплашвал напразно. Той ще те остави без шилинг в джоба. Тогава двамата с твоя Уилям ще трябва да живеете като просяци. Няма да позволя да си съсипеш живота заради този мошеник.

— О, защо изобщо смятах, че можеш да ми помогнеш? — извика Бет — Ти не разбираш нищо А и как би могла да разбереш? Та ти си просто една съсухрена стара мома! — И двете подскочиха при тези думи. — О, господи. Кит, не исках да кажа това!

Въпреки това обвинението причини болка на Катрин.

— Знам, Бет. — Тя се опита да се усмихне, но не успя.

В стаята влезе друга прислужница, която носеше две вази. Катрин я изпрати в своята дневна и тръгна към вратата. Преди да излезе, тя се спря и се обърна към сестра си.

— Мисля, че известно време не трябва да говорим повече за това. Искам за теб само най-доброто, но точно сега ти не можеш да осъзнаеш това.

Елизабет закърши ръце в продължение на няколко секунди, след което скочи и последва сестра си навън. Никога не бе виждала Катрин толкова потресена. Уилям беше забравен за момента.

Тя нареди на прислужницата да излезе от голямата стая и започна да крачи напред-назад по дебелия килим, които покриваше целия под. Катрин не ѝ обърна внимание и започна да подрежда розите си.

— Ти не си съсухрена! — възкликна Бет — И определено не си стара!

Катрин вдигна поглед, но не успя да се усмихне.

— Но от време на време се държа като стара мома?

— Не, не като стара мома... просто си толкова разумна и почтена, каквато всъщност трябва да бъдеш.

Сега Катрин успя да се усмихне.

— Станах такава, докато трябваше да забавлявам всички онези стари германски и испански дипломати в двореца. Още щом научеа, че говоря и двата езика, и вече не можех да се отърва от покани за вечеря.

— Колко отегчително.

— Не казвай това. Всъщност беше вълнуващо да науча от първа ръка толкова много неща за тези държави. Беше почти като да пътувам из тях.

— Никога ли не си забавлявала онези хубави французи? Ти говориш френски като майчин език.

— Също като всички други, скъпа.

— Разбира се — каза Бет и продължи да крачи из стаята.

Всичко това не беше достатъчно. Кит се беше усмихнала, но в погледа ѝ все още се четеше болка. Да можеше само да се владее като Кит. Сестра ѝ никога не би казала нещо, което не мисли.

Бет се озова до прозореца, който гледаше към улицата. Каретата, която тъкмо спираше пред входа на дома им, ѝ се стори смътно позната.

— Татко да не би да очаква лорд Селдън?

— Да. Да не би вече да е пристигнал?

Бет се отдръпна от прозореца и кимна.

— Никога не съм харесвала този надут стар козел. Помниш ли как когато бяхме деца ти изля онази кана с вода през прозореца върху главата на този дъртак? Така се смях...

Като забеляза палавото пламъче в погледа на сестра си, Бет млъкна Господи, от години не беше виждала този поглед.

— Няма да го направиш!

Катрин вдигна втората ваза и тръгна бавно към прозореца. Един паж в ливрея тъкмо помагаше на лорд Селдън да слезе от каретата.

— Кит, не трябва да правиш това — предупреди я Бет, въпреки че се беше ухилила широко. — Последния път татко побесня и двете ядохме голям пердах.

Катрин не каза нищо Тя изчака нищо неподозиращия лорд Селдън да стигне до вратата, която се намираше точно под прозореца, след което изля вазата. Катрин се отдръпна бързо назад, изчака няколко секунди и избухна в смях.

— Господи, видя ли му физиономията? — смееше се Катрин — Приличаше на умряла риба.

Отначало Бет не можа да й отговори, защото беше прегърнала сестра си и не можеше да спре да се смее.

— Какво ще кажеш на татко? — попита най-накрая тя. — Той ще побеснее.

— Да, несъмнено. Аз пък ще го уверя, че ще уволня непохватната слугиня, която е направила такава грешка.

— Няма да ти повярва — изкиска се Бет.

— Разбира се, че ще ми повярва. Нищо няма да разбере. Той не се занимава с проблемите в домакинството Сега трябва да отида да се видя с лорд Селдън. Не мога да го оставя да се окапва във фойето. Моли се да не се разсмея, докато го гледам.

Успяла да се справи с напрежението между себе си и сестра си, лейди Катрин Сейнт Джон излезе от стаята.

ГЛАВА 2

— Бабо, той идва!

Младата жена влетя в стаята с развети поли. Тя дори не погледна към баба си, а изтича направо до прозореца, от който можеше да наблюдава приближаващата процесия от красиви карети. На долната ѝ устна се появи малка капчица кръв, причинена от силното вливане на зъбите ѝ в плътта, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от силата, с която се беше вкопчила в перваза. Тъмнокафявите ѝ очи бяха широко разтворени от непресторена уплаха.

— О, господи, какво ще правя? — извика тя. — Той ще ме пребие!

Ленор Кудуърт, вдовицата на херцог Албемарл, затвори очи и въздъхна. Вече беше твърде стара за такива преструвки. Е, не чак толкова стара, но на нейната възраст нямаше нужда от подобни драматични сцени. А и внучката ѝ бе трябвало да мисли за последствията, преди да се посрами.

— Успокой се, Анастасия — каза тихо Ленор. — Ако брат ти наистина те набие — в което много се съмнявам, — то няма да бъде незаслужено. Дори и ти трябва да признаеш това.

Принцеса Анастасия се обърна рязко и започна да кърши ръце.

— Да, но... но той ще ме убие! Бабо, ти не го знаеш какъв е. Никога не си го виждала разгневен. В такива моменти той не знае какво прави. Няма да ме убие, но аз ще умра много преди да е свършил с мен!

Ленор се поколеба и се опита да си спомни Дмитрий Александров, когото беше видяла за последен път преди четири години. Още тогава, едва на двайсет и четири, той бе имал внушително тяло с височина над метър и осемдесет, и мускулатура, закалена от службата му в руската армия. Да, той беше силен и наистина беше в състояние да убие човек с голи ръце. Но да убие сестра си? Не, той не беше способен да направи това с нея, независимо какво бе направила тя.

Ленор поклати твърдо глава.

— Брат ти може и да ти е ядосан, което е разбираемо, но до насилие няма да се стигне.

— О, бабо, не чуваш ли какво ти говоря? — извика Анастасия. — Дмитрий никога не е живял с теб като мен. През целия си живот си го виждала едва шест пъти и никога за дълго. Аз живея с него. Сега той ми е настойник и аз го познавам по-добре от всеки.

— Ти живееш с мен от една година — напомни ѝ Ленор — и нито веднъж не си му писала.

— Искаш да кажеш, че той не е същият, че се е променил само за една година? Не, мъже като него никога не се променят. Той е руснак...

— Наполовина англичанин.

— Той беше отгледан в Русия! — настоя Анастасия.

— Дмитрий пътува много. Той прекарва едва половината от времето си в Русия, а понякога дори и по-малко.

— Но чак след като напусна армията!

Двете никога нямаше да постигнат съгласие за характера на Дмитрий. За сестра му той винаги щеше да си остане тиранин, също като цар Николай. Ленор знаеше, че това не бе вярно. Пьотр Александров не беше възпитавал еднолично сина си; дъщеря ѝ Ана беше дала своя принос за формирането на характера му.

— Предлагам ти да се успокоиш, преди той да влезе — каза Ленор. — Сигурна съм, че истеричното ти поведение няма да му хареса повече отколкото на мен.

Анастасия хвърли един бърз поглед през прозореца и видя, че първата от огромните карети вече бе спряла пред входа на къщата. Тя извика уплашено, притича през стаята и коленичи пред Ленор.

— Моля те, бабо, моля те. Трябва да говориш с него. Трябва да ме защитиш. Той не е двуличник и няма да бъде ядосан толкова много заради онова, което направих, колкото заради това, че се е наложило да си промени плановете, за да дойде да ме вземе. Разбираш ли, той си поставя цели за далечното бъдеще. Може да ти каже къде ще бъде през всеки един ден от следващата година. Но ако нещо попречи на плановете му, става невъзможно да се живее с него. Ти го накара да остави задълженията си и да дойде тук. Трябва да ми помогнеш.

Най-сетне Ленор разбра какъв беше мотивът за тази малка драма. Внучката ѝ беше изчакала до последния момент, за да не даде на баба

си време да обмисли всичко. Просто гениално. От друга страна, Анастасия Петровна Александрова беше интелигентна млада дама. Разглезена, с твърде непостоянен характер, но интелигентна.

Значи на нея се паднаше задачата да успокои звяра. Трябваше да пренебрегне факта, че малката хлапачка постоянно бе проявявала неподчинение към нея, бе пренебрегвала установените норми и бе определяла сама свои правила. Анастасия дори беше отказала да се върне в Русия, когато се бе разrazil последният скандал. Ако не го беше направила, Ленор не би повикала брат й.

Тя се втренчи надолу към разтревоженото красиво лице на внучката си. Нейната Ана беше красива, но Александрови бяха невероятни. Ленор бе ходила в Русия само веднъж, след смъртта на Пьотр, когато дъщеря й бе имала нужда от майка си. Тогава Ленор за първи път бе видяла потомството на Пьотр — трите деца от първия му брак, както и многото му извънбрачни деца. Всички те бяха изключително красиви. Ленор обаче обичаше внуците си, които й бяха единствените. Съпругата на сина й, настоящият херцог Албемарл, бе починала, преди да му роди деца. Той не се беше оженил повторно и не показваше по никакъв начин, че иска да го направи. Всъщност той дори бе определил Дмитрий за свой наследник.

Ленор въздъхна. Внучката й беше в състояние да я върти на малкото си пръстче. Анастасия трябваше да напусне Англия, докато хората забравят за последните предизвикани от нея скандали, но Ленор знаеше, че отново щеше да покани момичето да живее при нея. Когато тя беше тук, животът ставаше доста напрегнат, но винаги беше интересен.

— Върви си в стаята, моето момиче — каза Ленор. — Ще говоря с брат ти. Но не ти обещавам нищо.

Анастасия скочи на крака и се хвърли на врата на баба си.

— Благодаря ти, бабо. Много съжалявам. Знам, че ти създадох големи неприятности...

— По-добре на мен, отколкото на брат ти, ако наистина има толкова труден характер, колкото твърдиш. Тръгвай, преди да е дошъл тук.

Принцесата излезе тичешком от стаята тъкмо навреме. След по-малко от минута икономът съобщи за принц Дмитрий Петрович Александров. Или поне се опита. Дмитрий не изчака икономът да

извърши официалната процедура и влезе в стаята веднага щом вратата се отвори.

Той се спря и огледа Ленор. Възможно ли беше да бе станал още по-красив, откакто го беше видяла за последен път? Да, очевидно беше възможно. Златисторусата коса, проницателните тъмнокафяви очи и тъмните, гъсти вежди си бяха все същите, но докато на двайсет и четири години в него бе имало все още нещо момчешко, то сега той беше станал истински мъж. Ленор не беше виждала мъж като него през всичките шейсет и девет години от живота си. Той надминаваше дори баща си по хубост, а тя бе смятала, че няма по-красив мъж от Пьотр.

Дългите му крака го отнесоха бързо прел Ленор и той се поклонил официално. Поне маниерите му показваха подобрене, но такава официалност... това наистина ли беше нейният внук? Миг по-късно той се ухили широко и я хвана за раменете. Тя направи гримаса, когато той я вдигна от мястото ѝ и я целуна звучно.

— Свали ме долу, разбойнико — почти извика херцогинята. — Имай уважение към възрастта ми, ако обичаш.

Тя беше изненадана. Каква сила само! В крайна сметка се оказваше, че Анастасия бе имала основание да се чувства застрашена. Ако този гигант решише да я накаже, както тя заслужаваше...

— Je suis au regret.

— Я зарежи тези френски глупости! — тросна се Ленор. — Говориш добре английски и ще ти бъда благодарна, ако го използваш, докато си в моя дом.

Дмитрий отметна назад лъвската си глава и се разсмя. Смехът му беше дълбок, гърлен, толкова мъжествен. Той все още се смееше, когато върна Ленор обратно на мястото ѝ.

— Казах, че съжалявам, *бабушка*, но ти прати извинението ми по дяволите. Виждам, че си все така жизнена като всякога. Липсваше ми. Трябваше да дойдеш да живееш в Русия.

— Костите ми не биха издържали дори една от вашите зими и ти прекрасно знаеш това.

— В такъв случай ще трябва да идвам тук по-често. Отдавна не сме се виждали, *бабушка*.

— О, Дмитрий, я седни. Не мога постоянно да извивам врат нагоре, за да те гледам. Между другото, ти закъсна — опита се тя да го

принуди да заеме отбранителна позиция.

— Писмото ти е трябвало да изчака ледът на Нева да се стопи, преди да го получи — каза той, докато придърпваше най-близкия стол и се настаняваше близо до Ленор.

— Знаех това — отвърна тя, — но знам също така и че корабът ти е пристигнал в Лондон преди три дни. Очаквахме те вчера.

— След прекараните на кораба седмици имах нужда от един ден за възстановяване.

— Господи, това е най-интересният начин, по който съм чувала някой да обяснява това. Тя хубава ли беше?

— Неизмеримо.

Ако се беше надявала да го обезоръжи с откровеността си, не беше успяла. Той не се беше изчервил, не беше измислил някакво извинение, а само се беше усмихнал лениво. От леля му Соня, която ѝ пишеше често, Ленор знаеше, че на Дмитрий никога не му липсваха жени и половината от приятелките му бяха омъжени. Анастасия беше права. Би било двулично, ако я накажеше за няколко забезки, след като неговите наброяваха стотици.

— Какво смяташ да правиш със сестра си? — попита Ленор, докато внукът ѝ беше още в добро настроение.

— Тя къде е?

— В стаята си. Не е много доволна от това, че си тук. Изглежда смята, че ще бъдеш доста строг с нея заради това, че беше извикан чак тук, за да я прибереш.

Дмитрий сви рамене.

— Признавам, че отначало бях раздразнен. Моментът не беше подходящ да напускам Русия.

— Съжалявам, Дмитрий. Всичко това нямаше да бъде необходимо, ако онази глупава жена не беше направила такава сцена, когато открила Анастасия в едно легло със съпруга ѝ. Но на това празненство имаше поне сто души и половината от тях се втурнаха да помагат, когато чуха писъците ѝ. А Анастасия, това глупаво момиче, не проявила достатъчно разум и не скрила главата си под чаршафите, за да не бъде разпозната, а започнала да спори с жената както си била по бельо.

— Неприятно е, че Анастасия не е била достатъчно дискретна, но трябва да знаеш, че Александрови никога не са оставяли

общественото мнение да влияе върху действията им. Не, прегрешението на сестра ми е в това, че не те е слушала.

— Тя просто беше упорита и отказваше да се крие от критиките — още едно качество, което е общо за Александрови, Дмитрий.

— Защитавате я твърде много, херцогиньо.

— Тогава свали бремето от гърба ми и ми кажи, че нямаш намерение да я набиеш.

Изминаха няколко секунди, преди недоумяващото изражение на Дмитрий да се промени, и той избухна в смях.

— Какво ти е казала сестра ми за мен?

Ленор се изчерви.

— Големи глупости, очевидно — отвърна тя.

Той не преставаше да се смее.

— Тя е твърде голяма, за да прибегвам към такива методи, въпреки че трябва да си призная, че известно време идеята за това ме изкушаваше. Не, просто ще я отведа у дома и ще ѝ намеря съпруг. Тя има нужда от човек, който да я държи под по-голям контрол отколкото мога аз.

— Това няма да ѝ хареса, момчето ми. Анастасия неведнъж ми е казвала, че бракът не е за нея и че нейните възгледи по въпроса се дължат изцяло на теб.

— Е, може би ще си промени мнението, като разбере, че възнамерявам да се ожения преди края на тази година.

— Сериозно ли говориш? — попита изненадано Ленор.

— Напълно — отвърна той — Това пътуване прекъсна ухажването ми.

ГЛАВА 3

Катрин сложи поредния студен компрес на челото си и се отпусна назад върху шезлонга. Беше се оттеглила в стаята си след сутрешната си среща с прислугата, на която им бе разпределила задачите за деня. Ужасното главоболие не искаше да си отиде. На бала предишната вечер изглежда бе прекалила с шампанското. Това не беше обичайно за нея. Тя рядко пиеше алкохол на празненства и никога, когато беше домакиня.

Личната ѝ прислужница Люси подреждаше спалнята на господарката си. Подносът със закуската си стоеше недокоснат Катрин все още нямаше апетит.

Катрин въздъхна силно и продължително. За щастие балът се беше оказал успешен, въпреки че тя се беше по-напила. Дори Уорън бе успял да се появи. Самата вечер нямаше нищо общо с главоболието ѝ. То се дължеше на Елизабет и на съобщението, което нейната прислужница бе предала тъкмо когато гостите бяха започнали да пристигат — че тъй като Уилям не бил поканен, тя също нямало да присъства.

Това беше невероятно. През седмицата, която бе изминала от разговора със сестра ѝ, Бет не бе казала нито дума, не бе проляла нито сълза и не бе отронила нито една въздишка. Катрин бе започнала да вярва, че сестра ѝ наистина е приела фактите. И след това, като гръм от ясно небе, съобщението, което Катрин бе получила, ѝ бе показало недвусмислено, че Бет изобщо не беше забравила Уилям — което пък я караше да се пита защо в такъв случай сестра ѝ бе престанала да лее сълзи.

Какво трябваше да си мисли, по дяволите? О, точно в този момент тя не беше способна да мисли трезво, тъй като имаше чувството, че главата ѝ щеше да се разцепи всеки миг.

На вратата се почука силно и Катрин направи гримаса. В стаята влезе Елизабет, облечена като за излизане.

— Марта ми каза, че не се чувстваш добре, Кит.

Нито дума за отсъствието ѝ миналата вечер; Бет дори не изглеждаше виновна. И всичко това след усилията, които Катрин бе положила, за да организира този бал, като покани най-подходящите за сестра ѝ ергени с надеждата, че някой от тях може да привлече вниманието на Бет. Е, балът не беше кой знае какво. Да забавляваш двеста души, беше лесно, ако човек знае как да направи така, че всичко да върви по мед и масло.

— Страхувам се, че снощи попрекавих малко с алкохола, скъпа — призна си Катрин. — Не е нищо страшно. Ще се оправя след няколко часа.

— Това е добре.

Бет изглеждаше отнесена. Защо? И къде беше тръгнала?

Катрин не беше готова да повдигне отново въпроса за лорд Сеймур, но трябваше да разбере къде щеше да ходи сестра ѝ. Тя изпита неприятно предчувствие.

— Излизаш ли?

— Да.

— В такъв случай ще трябва да накараш Джон да те закара. Хенри се разболя вчера.

— Това... това няма да бъде необходимо, Кит. Отивам само да се... да се поразходя.

— Да се разходиш ли?

— Да. В случай, че не си забелязала, денят е прекрасен, просто идеален за разходка.

— Не съм забелязала. Знаеш, че рядко обръщам внимание на времето. — Господи, каква разходка? Бет почти никога не ходеше пеша. От ходенето я заболяваха краката. И защо сестра ѝ се държеше толкова неуверено? — Колко те се бавиш, скъпа?

— О, не знам — отвърна Бет. — Може да отскоча до магазините на Риджънт Стрийт, преди да се появят следобедните тълпи. Знаеш какъв ужас е понякога между два и четири.

Катрин не знаеше какво да каже и преди да успее да се опомни, Бет излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. Миг по-късно Катрин забрави за главоболието си, когато ѝ хрумна една удивителна мисъл. „Господи, тя не би постъпила толкова глупаво, нали?“ Но необичайното поведение на сестра ѝ, смехотворното ѝ изявление, че отива на разходка, още по-абсурдното твърдение, че може да тръгне да

обикаля магазините без карета, в която да товари покупките си. Тя отиваше на среща с Уилям! И щом се държеше толкова потайно, значи възнамеряваше да избяга с него! Двата бяха имали достатъчно време, за да получат разрешително за брак. Градът беше пълен с църкви.

— Люси!

Червенокосата прислужница се появи почти незабавно на вратата на спалнята.

— Лейди Катрин?

— Бързо извикай сестра ми тук!

Разтревожена от тона на господарката си, прислужницата буквално излетя от стаята. Тя настигна лейди Елизабет на стълбите и двете се върнаха заедно в дневната на Катрин.

— Какво има, Кит?

Този път изражението на Бет определено беше виновно. Катрин мислеше трескаво.

— Бет, бъди така добра да обсъдиш утрешното меню с Кук вместо мен. Точно сега не се чувствам в състояние да вземам решения.

— Разбира се, Кит.

Елизабет излезе от стаята, оставяйки Люси да гледа объркано господарката си.

— Не обсъдихте ли вече менюто...

Катрин скочи от шезлонга.

— Да, да, но отиването до кухнята ще я забави, докато успея да се преоблека. Ако готвачката не й каже, че вече съм говорила с нея, ще успея да се справя без проблем.

— Нищо не разбирам, лейди Катрин.

— Разбира се, че не разбираш. Аз и не очаквам това от теб. Трябва да предотвратя една ужасна трагедия. Сестра ми възнамерява да избяга, за да се омъжи!

При тези думи Люси зяпна господарката си. Тя бе чула клюките, които се разпространяваха между слугите по отношение на лейди Елизабет и младия лорд Сеймур, както и какво беше заплашил да направи графът, ако дъщеря му решише да се омъжи против волята му.

— Не трябва ли да я спрете, милейди?

— Не ставай глупава. Не мога да й попреча, без да имам доказателство за намеренията ѝ — каза нетърпеливо Катрин, докато

разкопчаваше роклята си. — Бързо ми дай роклята си, Люси! — След това продължи предишната си мисъл: — На нея ще ѝ бъде много лесно да се измъкне отново в момент, в който няма да очаквам това. Не мога да я заключа в стаята ѝ и да не я пускам да излезе. Трябва да ги проследя до църквата и да им попреча на място. Побързай, Люси! След това ще я заведа в Брокли Хол, където мога да я държа под око.

Прислужницата не разбра всичко, но бързо свали черната си памучна униформа и я подаде на господарката си.

— Но защо ви трябва...

— Помогни ми да се облека, Люси. Можеш да облечеш моята рокля, когато тръгна. За да не бъде разпозната, разбира се — добави тя в отговор на въпроса на прислужницата. — Ако тя види, че я следя, няма да се срещне с лорд Сеймур, аз няма да получа доказателството, което искам, и няма да мога да направя нищо повече, докато тя не опита отново.

— Но, лейди Катрин, сигурно не искате да кажете, че ще излезете навън облечена като прислужница! — възкликна Люси, докато ѝ помагаше да закопчее роклята.

— Точно това искам, Люси, да бъде предрешена. Дори ако Бет ме забележи, няма да ме познае в тези дрехи — изрече Катрин, докато се опитваше да надене полата върху многобройните си фусти, но не можа да я прокара през ханша си. Роклята на Люси ѝ прилягаше много по-добре. — Тая няма да я бъде. Трябва да махна това-онова. Ето, сега е по-добре. — Четири броя фусти паднаха на пода и черната пола вече се облече с лекота. Малко ѝ беше дълга, тъй като Люси беше някой и друг инч по-висока, но нищо не можеше да се направи. — Нали не носиш тая дълга престилка, когато излизаш навън, Люси?

— Не.

— Тъй си и мислех, но не бях сигурна. Ох, защо никога не съм се замисляла за тези неща! А чадърче?

— Не, милейди, само онази чантичка...

— Тази ли? — посочи Катрин — Идеално. Няма да имаш нищо против да я използвам, нали? Много добре, наистина искам да се превъплътя добре. О, тези украшения ще ми подходат, струва ми се — рече тя и грабна рубинен пръстен и наниз фалшиви перли. — А сега ми донеси едно боне. Така ще скрия лицето си.

Прислужницата се втурна към гардероба и се върна с най-старото боне на Катрин.

— Това е твърде хубаво, милейди.

Катрин сграбчи бонето и бързо откъсна всички украси.

— Как ти се струва сега?

— Идеално, милейди. Вече не изглеждате като...

Катрин се ухили, когато Люси не довърши изречението, и се изчерви.

— Като дама ли? — подсказа тя и се разсмя, когато прислужницата ѝ се изчерви още повече — Няма значение, моето момиче. Точно това искам.

— О, милейди, това... това ме тревожи. На улицата мъжете могат да се държат много волно. Нали ще вземете няколко лакеи...

— За бога, не! — възкликна Катрин — Бет ги познава всичките.

— Но...

— Не, скъпа, ще се оправя сама.

— Но...

— Трябва да тръгвам!

Вратата се затвори след господарката ѝ и Люси останала кърши ръце в стаята. В какво се беше замесила? Лейди Катрин не бе вършила нищо подобно през живота си. Тя дори не знаеше какво правеше. Само преди една седмица един здрав мъжага беше нападнал Люси на улицата, а тя бе носила същата тази рокля. Ако някакъв джентълмен в красива карета не ѝ се беше притекъл на помощ, един бог знаеше какво би могло да се случи. Но този мъж не беше първият, който ѝ бе правил неприлично предложение. А сега лейди Катрин беше излязла облечена като прислужница.

Катрин не приличаше съвсем на прислужница. По външен вид — да, но не и по походка и поведение. Независимо от дрехите, които носеше, тя си оставаше дъщеря на граф. Катрин не знаеше как да се държи като слугиня и дори не се опитваше. Това не беше необходимо. Сега най-важното беше Елизабет да не я разпознае, ако случайно погледнеше назад. А Бет поглеждаше назад на всеки няколко минути, което потвърждаваше подозренията на Катрин. Всеки път на Катрин ѝ се налагаше да сведе бързо глава, но засега сестра ѝ не я беше познала.

Тя проследи Елизабет по Оксфорд Стрийт, след което сестра ѝ зави наляво. Катрин продължи да върви далеч след Бет; зелената

копринена рокля на сестра ѝ се виждаше лесно дори когато по тротоарите започнаха да се появяват повече хора.

Бет наистина беше тръгнала към Риджънт Стрийт, която се намираше след следващата пряка, но това не беше достатъчно, за да успокои подозренията на Катрин. Мястото бе подходящо за среща с Уилям, не толкова оживено, колкото следобедите, но все пак щъкаха много работници, отпратили се за работа, както и домашни прислужници, тръгнали на пазар, а и се движеха многобройни коли и каляски, стрелкащи се в двете посоки.

Когато Бет зави към Риджънт Стрийт, Катрин я изгуби от погледа си и тръгна бързо към пресечката. Там обаче ѝ се наложи да спре внезапно. Сестра ѝ беше застанала пред витрината на третия магазин след ъгъла и разглеждаше изложените стоки. Катрин не посмя да се приближи повече и остана да чака на мястото си, като потрепваше нетърпеливо с крак, без да обръща внимание на хората, които минаваха покрай нея.

— Здравей, сладурче.

Катрин не чу мъжа, тъй като дори не си бе помисляла, че той би се осмелил да я заговори.

— Не се прави на важна — Той я сграбчи за ръката, за да привлече вниманието ѝ.

— Извинете. — Тя го изгледа високомерно.

Мъжът не я пусна.

— Правиш се на недостъпна, а? Нищо, на мен това ми харесва.

Той беше облечен в костюм, дори носеше бастун, но обноските му бяха доста груби. Никога досега непознат не я беше докосвал. Тя бе живяла постоянно заобиколена от слуги и пажове, за да предотврати подобно нещо. Сега Катрин не знаеше как да се справи, но инстинктът я накара да дръпне назад ръката си. Мъжът обаче не я пусна.

— Вървете си, господине! Не желая да бъда обезпокоявана.

— Хайде, сладурче, не се надувай толкова. — Той ѝ се хилеше, явно доволен от внезапното предизвикателство. — Ти просто си стоиш тук и нямаш никаква работа. Няма да ти се отрази зле да убиеш времето.

Катрин беше възмутена. Как можеше да спори с този човек? Очевидно това беше невъзможно.

Тя замахна към него с дамската чантичка на Люси. Мъжът пусна ръката ѝ, за да отскочи назад. Успя да избегне удара, но се блъсна в някакъв мъж, който чакаше да пресече улицата. Другият мъж отблъсна нахалника и изруга яростно, от което на Катрин ѝ пламнаха ушите.

Когато човекът, който беше заговорил Катрин, се изправи, той се втренчи ядосано в нея.

— Кучка.

Катрин се разяри. Едва успя да се възпре да не се принизи до неговото ниво и да му каже какво да направи с необоснованото си възмущение. Но тя беше твърде добре възпитана, за да го направи. Катрин обърна гръб на мъжа и изстена тихо, като видя, че междувременно Елизабет отново бе тръгнала напред и се бе отдалечила доста.

ГЛАВА 4

Забавянето дразнеше Анастасия. Струваше ѝ се, че каретата им стоеше вече половин час на този оживен ъгъл в очакване на пролука в задръстването на движението на Риджънт Стрийт, за да могат да преминат и да продължат по пътя си. Къщата на чичо им се намиреше само на няколко пресечки по-надолу. Да беше вървяла пеша, сигурно щеше да стигне по-бързо.

— Мразя този град — оплака се Анастасия.

Улиците са толкова тесни и винаги оживени в сравнение със Санкт Петербург. При това тук никой не бърза.

Дмитрий не каза нищо, дори не ѝ напомни, че тя самата бе твърдяла, че желае да остане да живее тук. Той продължи да гледа през прозореца. Какво очакваше тя?

По време на пътуването им до Лондон той ѝ бе казал само няколко думи, но, от друга страна, преди да напуснат дома на херцогинята, ѝ бе казал повече от достатъчно.

Анастасия потръпна, когато си спомни гнева му. Дмитрий не я беше бил, но на нея почти ѝ се бе приискало да го направи. Гневът му ѝ бе подействал също толкова разстройващо.

След като бе използвал всички възможни епитети, за да я изкара безчувствена глупачка, той ѝ бе казал презрително:

— Какво правиш в леглото и в чие легло, не е моя работа. Дал ти бях същата свобода, която давам и на себе си. Но аз не съм дошъл тук за това, нали, Настя? Тук съм, защото ти си имала наглостта да се противопоставиш на желанията на баба.

— Но от нейна страна не беше оправдано да ме изпраца у дома за такава дреболия.

— Мълчи! Онова, което за теб е дреболия, не е незначително за англичаните. Това не ти е Русия!

— Не е наистина. В Русия леля Соня ме държи постоянно под око. Там нямам никаква свобода.

— Тогава сигурно ще направя добре, като те поверя на грижите на съпруг, който може би няма да бъде толкова строг с теб.

— Дмитрий, не!

Но темата не подлежеше на обсъждане. Той вече беше взел решението си. Оказало се бе, че и това не е всичко.

— По-добре се моли плановете ми да не са били провалени от това ненужно пътуване, Настя — й бе казал той. — Защото в противен случай съпругът, който ще ти намеря, определено няма да ти хареса.

През следващите четири дни от престоя им в дома на баба им той се бе държал много любезно, но Анастасия нито за миг не беше успяла да забрави заплахата за бъдещето си. Твърде много би било да се надява, че брат й не бе искал да каже точно това, че думите му се дължаха само на гнева му. Да се омъжи, нямаше да бъде чак толкова зле, стига съпругът й да й даваше свобода и да не обръщаше внимание на забежките й. Пък и бракът най-после щеше да я отърве от постоянното наблюдение на Соня Но един мъж, който изискваше вярност, който нямаше да се поколебае да й наложи по най-жесток начин желанията си, да накара слугите си да я шпионират, да я пребива всеки път, когато му се противопостави — това беше нещо съвсем различно и точно с това я бе заплашил брат й.

Анастасия никога не бе ставала обект на гнева му досега Тя бе виждала как яростта му се стоварва върху главите на други, но с нея Дмитрий винаги се бе държал любезно и бе изпълнявал всичките й желаня. Това само показваше колко много го беше ядосала този път. Анастасия бе знаела, че той ще бъде бесен. Тя бе знаела, че бе отишла твърде далеч, като се беше противопоставила на херцогинята, и студеното мълчание на брат й, откакто бяха напуснали дома на баба им, беше доказателство, че той не й беше простил.

Те пътуваха сами в каретата, което правеше тишината още по-непоносима. Дузината слуги, които придружаваха брат й, пътуваха в каретите зад тяхната. Освен това ги придружаваха и осем казаци, които винаги пътуваха с принца, когато той напускаше Русия. Анастасия предполагаше, че това е необходима предпазна мярка, като се имаше предвид богатството на Дмитрий. Тези войни със свиреп вид, дълги мустаци и руски униформи предизвикваха любопитството на англичаните. Те неизменно привличаха вниманието към антуража на

принца, но и бързо отказваха всеки, който беше решил да досажда на господаря им.

О, колко ѝ се искаше каретата да тръгне отново. Щом се налагаше да се върне у дома, поне да можеше да се прибере бързо и всичко да свърши.

— Митя, не можеш ли да накараш хората си да ни проправят път? — попита тя най-сетне — Толкова голямо неудобство от пресичането само на едно кръстовище.

— Нямаме бърза работа. — Той не я погледна, докато ѝ отговаряше. — Отплаваме едва утре и тази вечер няма да излизаме от къщата. Когато царят дойде да се срещне с кралицата това лято, Лондон няма да го посрещне със скандал.

Предупреждението беше насочено само към нея и това я вбеси. Анастасия едва сега научаваше, че цар Николай възнамеряваше да посети Англия. Освен това тя бе имала намерението да излезе тази вечер, която можеше да се окаже последната ѝ напълно свободна вечер в продължение на много време.

— Но, Митя, в каретата е задушно. Седим тук...

— По-малко от пет минути — прекъсна я рязко той. — Престани да се оплакваш.

Тя се втренчи ядосано в него и с удивление го чу да се размива внезапно. Но брат ѝ все още гледаше през прозореца, така че Анастасия не се обиди, а само се ядоса.

— Радвам се да видя, че се наслаждаваш на това отегчително пътуване, — подметна саркастично тя. Когато не получи отговор, се тросна: — Е, какво толкова забавно има?

— Една жена отблъсква обожател. Тя е едно свирепо малко същество.

Дмитрий бе заинтригуван, въпреки че не знаеше защо. Жената имаше приятна, но не забележителна фигура. Видя лицето ѝ само за миг, при това отдалеч, защото тя се намираше в противоположния ъгъл на улицата. Не беше красавица, но определено беше жена с характер; имаше огромни очи, малко лице и волева брадичка.

Ако не беше замахнала с чантичката си, той никога нямаше да я забележи. Тя не беше от типа жени, които обикновено привличаха вниманието му. Беше твърде дребна, твърде много приличаше на момиче, ако се изключеха пълните ѝ гърди. Но тя го забавляваше.

Такова високомерно възмущение в такава дребна женица. Кога за последен път го беше забавлявала жена?

Той импулсивно повика Владимир до прозореца. Владимир беше момче за всичко и се грижеше да удовлетворява прищявките на господаря си, без да задава въпроси или да дава съвети. Той просто изпълняваше буквално всяка заповед на Дмитрий.

Принцът каза няколко думи на доверения си слуга и Владимир се отдалечи. Няколко секунди по-късно карета потегли отново.

— Не мога да повярвам на очите си — подхвърли Анастасия, която разбра какво беше направил брат ѝ. — Вече си започнал да си търсиш курви по улицата? Тя трябва да е била изключително красива.

Дмитрий не обърна внимание на язвителния ѝ тон.

— Не особено. Да речем, че суетността ми беше подразнена. Обичам да успявам там, където други са се провалили.

— Но направо от улицата, Митя? Тя може да е болна.

— Това би ти харесало, нали, скъпа? — отвърна сухо той.

— В този момент — да.

Дмитрий ѝ отговори с лека усмивка.

От другата страна на улицата Владимир имаше затруднения да намери файтон и едновременно да не изпуска от погледа си дребното създание, което вървеше по Риджънт Стрийт. Наблизо нямаше свободни файтони, английският му не беше много добър, а френският му не беше разбираем. Но парите решаваха повечето проблеми и този също не беше изключение. След няколко опита Владимир успя да придума кочияша на един малък закрит файтон да напусне мястото, на което чакаше своя работодател. Предложената сума, която се равняваше на годишната му заплата, си струваше риска да загуби работата си.

Сега Владимир трябваше да настигне жената. Очевидно беше, че на такава оживена улица каретата не можеше да я изпревари. Кочияшът получи нареждане да кара след Владимир колкото можеше по-бързо. Той само поклати глава, но огромната сума в джоба му не му позволяваше да изрази несъгласието си.

Владимир настигна жената в края на улицата, но само защото тя беше спряла без някаква очевидна причина. Тя просто си стоеше по средата на тротоара и гледаше втренчено напред.

— Mademoiselle?

— Oui? — каза отнесено тя, без да поглежда към него.

Отлично. Тя говореше френски. Повечето английски селяни не говореха френски и Владимир се бе страхувал, че ще има проблем да се разбере с нея.

— Последвайте ме, ако обичате, госпожице. Господарят ми, принц Владимир Александров, желае да наеме услугите ви за тази вечер.

Обикновено споменаването на титлата на Дмитрий беше достатъчно за сключването на подобни сделки. Затова Владимир се изненада, когато в отговор жената го изгледа с раздражение. Като видя лицето ѝ, той се изненада още повече. Тя изобщо не беше по вкуса на господаря му.

Катрин беше раздражена, че я притесняваха отново, при това този път, за да ѝ предложат работа, вероятно на някакво празненство, на което имаха нужда от допълнителна прислуга. Но да ги наемат направо от улицата? Тя не беше чувала за такова нещо, но мъжът очевидно беше чужденец, така че не трябваше да го съди твърде строго.

Не го отхвърли веднага, както беше направила с нахалника преди малко. Беше осъзнала грешката си. Тя беше преоблечена като слугиня и трябваше поне да се опита да играе ролята си. С необмисленото си нападение над мъжа преди малко бе създала суматоха, а предизвикването на сцена можеше да доведе до разпознаването ѝ от някой познат.

Мъжът очевидно беше чужденец, така че не трябваше да го съди твърде строго.

Едно нещо, което Катрин никога нямаше да позволи, че името ѝ да бъде свързано със скандал. Тя се гордеше с безупречното си поведение. Но в такъв случай какво правеше тук сега? За всичко беше виновно ужасното главоболие, което ѝ беше попречило да мисли трезво. В противен случай би измислила много по-умен план в сравнение с този маскарад.

Мъжът стоеше и очакваше отговора ѝ. Той сигурно беше много добре платен прислужник, тъй като дрехите му бяха много качествени. Беше висок, на средна възраст и с приятна външност, имаше кафява коса и бледосини очи. Какво ли би му отговорила Люси? Сигурно би

пофлиртувала малко, преди да му откаже. Катрин обаче не можеше да се накара да направи това.

Без да изпуска от погледа си Елизабет, която беше пресякла улицата и сега стоеше на отсрещната страна, тя каза:

— Съжалявам, господине, но нямам нужда от допълнителна работа.

— Ако става дума за пари, принцът е изключително щедър.

— Нямам нужда от пари.

Владимир започна да се тревожи. Титлата на господаря му не беше произвела желаня ефект върху тази жена. Тя не изглеждаше ни най-малко заинтересована от оказаната ѝ чест. Ако му откажеше... но не, това беше невъзможно.

— Десет фунта — предложи той.

Ако бе смятал, че така ще успее да сключи сделката, беше сбъркал. Катрин се втренчи в него с недоверие. Полудял ли беше, че предлагаше толкова високо заплащане? Може би не знаеше каква беше заплатата на прислужниците тук? Единствената друга възможност бе, че той беше отчаян. Катрин осъзна, че вероятно нямаше нито една прислужница в цяла Англия, която да не напусне работата си и да приеме това предложение на тази цена. Въпреки това тя не можеше да приеме. Мъжът несъмнено щеше да я сметне за луда.

— Съжалявам...

— Двайсет фунта.

— Абсурдно! — тросна се Катрин. Този човек беше започнал да ѝ омръзва. Той не беше с всичкия си — За по-малко от това можете да си наемете цял легион прислужници. А сега ме извинете. — Тя му обърна гръб, като се молеше той да си тръгне.

Владимир въздъхна. Целият този пазарлък за нищо. Очевидно бе станало недоразумение. Прислужница? Тя изобщо не беше разбрала предложението му.

— Госпожице, простете ми, че не се изразих достатъчно ясно от самото начало. Господарят ми не се нуждае от услугите на прислужница. Той ви е забелязал и желае да сподели компанията ви тази вечер, за което ще ви заплати щедро. Ако трябва да бъда по-конкретен...

— Не! — Катрин се обърна с лице към него. Бузите ѝ бяха пламнали. — Аз... о, сега вече разбирам.

Господи, как беше попаднала в тази налудничава ситуация? Инстинктът ѝ подсказваше да му удари шамар. Но Люси не би се обидила от такова предложение; Люси би се зарадвала.

— Поласкана съм, естествено, но предложението не ме интересува.

— Трийсет фунта.

— Не — тросна се тя. — Независимо от цената. А сега си вървете...

Тя беше прекъсната от някакъв мъжки глас.

— Тук съм, шефе, ако вече си готов да пътуваш.

Владимир погледна назад и видя файтона на няколко крачки зад себе си.

— Добре. Завий на следващата пресечка. Ще ти кажа кога да спреш. — С тези думи той сложи ръка върху устата на жената и я завлече във файтона. — Избягала прислужница — обясни на кочияша, който го зяпаше с недоумение.

— Избягала прислужница ли? Виж сега, шефе, ако тя не иска да работи за теб, това си е нейна работа, нали? Не можеш да я принуждаваш... — Няколко банкноти, пхнати в ръката му, промениха мнението му. — Както кажеш.

Катрин не бе успяла да извика. Никой ли не бе забелязал как я бяха отвлekli? Мъжът бе действал толкова бързо, че само за няколко секунди беше успял да я натика във файтона. Едва ли някой бе забелязал.

Лицето и гърдите ѝ бяха незабавно затиснати плътно към седалката. Когато файтонът потегли, бонето ѝ бе свалено и в устата ѝ бе натъквана носна кърпичка, която бе вързана зад врата ѝ. Един твърд лакът се беше забил в гърба ѝ и ѝ пречеше да се изправи. След това ръцете ѝ бяха издърпани зад гърба ѝ и задържани с толкова сила, колкото беше необходима да я държи притисната към седалката. Катрин едва успяваше да движи краката си, но въпреки това мъжът прехвърли единия си крак върху тях, да ограничи още повече движенията ѝ.

Мъжът беше достатъчно силен, за да я удържи само с едната си ръка, но това скоро се промени. Катрин осъзна защо, едва когато палтото му бе метнато върху тялото ѝ. Прозорците, разбира се. Файтонът беше закрит и вътре беше тъмно, но ако се наложеше да

спре по някаква причина, някой случаен минувач можеше да надникне през прозорците.

Този мъж наистина беше луд. Подобни неща не се случваха с Катрин Сейнт Джон. Но когато тя му кажеше коя е в действителност, той щеше да бъде принуден да я пусне. Нали?

Мъжът се надвеси над нея и тя чу гласа му през плата на палтото му.

— Съжалявам, момиче, но ти не ми остави друг избор. Заповедите на принца се изпълняват безпрекословно. Той не сметна, че може да откажеш на молбата му. Нито една жена не му е отказвала досега. Най-красивите жени в Русия се борят за такава чест. Когато го видиш, ще разбереш защо. Няма друг мъж като принц Дмитрий.

Ако не беше със запушена уста, Катрин с удоволствие би му казала какво може да направи с въпросната чест. Нямамо друг мъж като неговия принц! Нея изобщо не я интересуваше дали той беше най-красивият мъж на земята; тя не искаше да има нищо общо с него. По думите на похитителя и човек можеше да си помисли, че би трябвало да бъде благодарна за това отвличане. Какво безочие!

Файтонът спря. Трябваше да се измъкне от този луд. Той обаче не ѝ даде такава възможност. Мъжът уви палтото си около Катрин и я вдигна, след което тръгна, като я носеше на ръце. Палтото покриваше лицето ѝ и ѝ пречеше да вижда.

Внезапно тя подуши мирис на храна. Кухня? Значи той я вкарваше през задната врата, а? В това имаше някаква надежда. Мъжът не искаше неговият принц да узнае какво беше направил слугата му. Той бе споменал, че този Дмитрий не смятал, че може да получи отказ. Един принц никога не би прибегнал до подобни мерки, за да получи жена. В крайна сметка нямаше да ѝ се наложи да обяснява коя е и така да се изложи. Трябваше само да поговори с принца и да му каже, че предложението му не я интересува. Той сигурно щеше да я освободи незабавно.

Мъжът започна да се качва по някакви стълби, които сякаш нямаха край. Къде се намираха? Пътуването с файтона не беше продължило дълго, не по-дълго отколкото беше пътят до собствения ѝ дом. Господи, дали пък не се намираше в някаква къща на Кавендиш Скуеър, близо до собствения си дом? Каква ирония! Но Катрин не беше чувала за принц, който да се е настанил в съседство. И дали

изобщо съществуваше принц, или този луд мъж не отвличаше млади жени за собствено забавление и измисляше разни истории, за да улесни задачата си?

Похитителят ѝ заговори отново, но този път на език, който не ѝ беше познат, а тя познаваше почти всички европейски езици. Някаква жена му отговори на същия странен... Руски! Той бе споменал Русия. Тези хора бяха руснаци, варварите от Севера! Разбира се, тяхната страна беше пълна с принцове. Не носеха ли всички стари аристократи там тази титла?

Отвори се някаква врата и след още няколко стъпала Катрин бе спусната внимателно на крака. Палтото бе свалено и Катрин незабавно издърпа кърпичката от устата си. Първата мисъл, която ѝ мина през главата, бе да стовари гнева си върху мъжа, който стоеше и я гледаше с любопитство. Необходимо ѝ беше огромно усилие, за да не се поддаде на това импулсивно желание.

— Успокой се, Катрин. Той е просто варварин и има варварски манталитет. Вероятно дори не знае, че онова, което извърши, е престъпление — говореше на себе си тя.

— Ние не сме варвари — отвърна мъжът на френски.

— Говорите ли английски? — попита тя.

— Знам само няколко думи. И преди съм чувал англичани да ме наричат варварин. Какво друго казахте?

— Няма значение. Говорех на себе си, а не на вас. Имам такъв навик.

— Със спуснатата коса сте по-красива. Принцът ще бъде доволен. Значи затова я оглеждаше така.

— С ласкателствата няма да спечелите нищо, господине.

— Извинете. — Той се поклони почтително, след което осъзна какво беше направил и се ухили. За слугиня тази жена беше твърде високомерна. Но все пак това не беше Русия, а Англия. — Казвам се Владимир Киров. Казвам ви това, защото трябва да говорим...

— Не, аз нямам какво повече да ви кажа, господин Киров. Вие просто ще уведомите господаря си, че съм тук. Ще говоря само с него.

— Той няма да дойде до довечера.

— Доведете го! — Катрин се изненада колко много бе повишила глас, но мъжът само поклати глава — Много малко ми остава да се разкрещя като ненормална, господин Киров, — предупреди тя с тон,

който смяташе, че е доста разумен при тези обстоятелства. — Вие ме обидихте, отвлякохте ме, а както виждате, аз все още съм спокойна. Не съм някаква хленчеща глупачка, която припада при най-малкото затруднение. Въпреки това обаче вече съм на края на възможностите си. Не се продавам на каквато и да било цена. Дори кралски откуп не е в състояние да промени това. Така че ще бъде най-добре да ме пуснете веднага.

— Упорита сте, но това не променя нищо. Ще останете тук. Не. — Той вдигна ръка, когато Катрин отвори уста. — Не ви препоръчвам да викате. Пред вратата има двама души, които незабавно ще влязат да ви усмирят. Подобно нещо ще ви създаде доста неудобства, а това не е необходимо. Ще ви дам няколко часа да премислите.

Катрин не му повярва за двамата души пред вратата, докато той не излезе от стаята и тя не ги видя да стоят отвън — мъже със свирепи лица, облечени в еднакви униформи с дълги туники, широки панталони, затъкнати във високи ботуши и дълги, криви саби на бедрата. Невероятно. Цялото домакинство ли участваше в това престъпление? Очевидно беше така. Единствената ѝ надежда беше принцът.

ГЛАВА 5

— Какво да правя, Маруся? — попита Владимир съпругата си. — Той я иска. Тя отказва да сподели леглото му. Никога досега не съм се изправял срещу такъв проблем.

— Намери му друга — отвърна веднага тя, сякаш решението беше очевидно. — Знаеш какво ще се случи, ако той бъде разочарован тази вечер. Няма да можем да му угодим през цялото пътуване обратно. Ако баба му не го беше смъмрила за похожденията му, нямаше да бъде толкова лошо. Но тя го предупреди да стои настрана от прислужниците ѝ и той се подчини от уважение към нея. Не се е облекчавал сексуално, откакто сме стъпили тук — невероятно дълго време, за да се откаже сега принцът доброволно. Пътуването към дома ще бъде десет пъти по-ужасно, отколкото докато идвахме насам и онази глупава графиня си промени мнението в последния момент и реши да не отплава с него.

Всичко това беше известно на Владимир. Проблемът му беше не само в това, че никога досега не му се бе случвало да се провали, изпълнявайки желанията на господаря си; тук ставаше дума да се гарантира приятно пътуване на всички вместо няколко седмици, през които Дмитрий щеше да бъде в мрачно настроение. Не че принцът не можеше да остане без жена, ако се налагаше, както щеше да бъде по време на пътуването им към Русия. Но когато такава нужда нямаше, както тази вечер, нищо не трябваше да му попречи да получи каквото искаше, защото, когато Дмитрий не беше щастлив, никой в домакинството му не беше щастлив.

Владимир си наля още една чаша водка и я пресуши на един дъх. Маруся продължи да тъпче една патица с каша, която щеше да бъде поднесена на Дмитрий за вечеря. За нея въпросът беше приключен. Владимир ѝ бе казал само, че жената, която беше намерил за принца, му създавала главоболия.

— Маруся, защо една жена — при това не дама, а най-обикновена английска селянка — не е доволна, че един принц я желае?

— Трябва да е поласкана. Няма жена на света, която да не се почувства поласкана, дори ако не желае да спи с него. Покажи ѝ снимката му. Това ще я накара да промени решението си.

— Да, ще го направя, но... но не мисля, че този път това ще има ефект. Тя беше обидена. Пролича си по изражението ѝ. Просто не разбирам. Досега нито една жена не му е отказвала — девственици, омъжени, принцеси, графини, дори една кралица...

— Коя кралица? Не си ми казвал за това!

— Няма значение — отвърна рязко Владимир — Това не е нещо, което трябва да се разчува, а ти, скъпа, обичаш клюките.

— Е, на всеки мъж трябва да му бъде отказано поне веднъж. Това се отразява добре на мъжете.

— Маруся!

Тя се разсмя доволно.

— Шегувам се. На всеки мъж, освен на нашия принц. А сега престани да се тревожиш. Казах ти, иди да му намериш друга жена.

Владимир погледна отчаяно към празната си чаша и я напълни отново.

— Не мога. Той не ми каза: „Искам жена за тази вечер. Намери ми.“ Той посочи точно към тази и нареди: „Тази. Уреди го.“ Маруся, тя дори не е красива, ако се изключат очите ѝ. Мога да му намеря цяла дузина жени по негов вкус, но той иска точно тази и ще трябва да я получи.

— Сигурно е влюбена — каза замислено Маруся. — Това е единствената причина, поради която една жена с ниско обществено положение би отказала подобна чест. Нито една селянка в Русия...

— Това е Англия — напомни ѝ Владимир. — Може би тук мислят по различен начин.

— Идвали сме тук и друг път, но ти никога не си имал такива проблеми. Казвам ти, тя е влюбена в някого. Но има отвари, които могат да я накарат да забрави, да замъглят съзнанието ѝ, да я направят по-сговорчива...

— Той ще си помисли, че тя е пияна — отвърна сурово Владимир. — Това няма да му хареса.

— Поне ще я има.

— А ако не се получи? Ако тя си спомни достатъчно, за да го отблъсне?

Маруся се намръщи.

— Не, това не е добро решение. Той ще побеснее. Не трябва да вземе тази жена насила. Той не би го и направил. Жените обикновено се борят коя да се хвърли на врата му. Той може да има всяка, която пожелае.

— Той желае тази, но тя не го иска.

Маруся го изгледа с отвращение.

— Започвам да се тревожа. Искаш ли да поговоря с нея и да видя каква е причината за отказа ѝ?

— Можеш да опиташ — съгласи се съпругът ѝ, който беше готов на всичко.

— Междувременно ти можеш да отидеш да поговориш с Булавин. Може да не излезе нищо, но миналата седмица той се хвалеше, че знаел как да накара всяка жена да го моли да я обладае. Може би притежава някаква магическа отвара.

— Глупости — намръщи се той.

— Човек никога не знае — подкачи го Маруся — Казаците винаги са живели близо до турците, а не се е чувало някой от турските султани да е имал проблеми с робините си.

Владимир махна намръщено с ръка, сякаш искаше да покаже, че всичко това са глупости, но мислено реши да поговори с Булавин. В момента беше толкова отчаян, че бе готов на всичко.

Катрин не можеше да стои на едно място. Тя обикаляше стаята в кръг и на всеки няколко минути се втрещаваше в огромния гардероб, който двамата пазачи бяха изтикали пред единствения прозорец. Въпреки че беше празен, той беше толкова тежък, че тя не можеше да го помръдне. Бе опитвала да го отмести в продължение на половин час, но безуспешно.

Стаята в която я бяха затворили, представляваше доста голяма спалня, която очевидно не се използваше. Тапети в розово и зелено — кралицата одобряваше това съчетание от цветове — покриваха стените. Мебелите бяха тежки, изработени в стил, който използваше гръцки и египетски мотиви в украсата. Леглото беше застлано със скъпа зелена сатенена покривка. Богатство. Къщата се намиреше на Кавендпш Скуеър, в това Катрин беше сигурна. Само да можеше да

излезе оттук и щеше да си бъде у дома след няколко минути — но за какво? Елизабет, която Катрин за последен път бе видяла да стои сама на ъгъла, вече сигурно се беше срещнала с Уилям. *„Преди да успее да се върна у дима, тя ще бъде омъжена.“*

Този глупав маскарад, това възмутително затруднение — за нищо. Елизабет омъжена за някакъв търсец богатство непрокопсаник. Само това караше Катрин да се гневи на тези руснаци. Онзи варварин, онзи твърдоглав идиот, който я беше довел тук — заради него сега животът на сестра ѝ беше провален. Не, той не беше виновен. Той просто бе изпълнил заповедта на господаря си. Принцът беше истинският виновник. За кого се мислеше той, по дяволите, че бе изпратил слугата си да му доведе Катрин по такава възмутителна причина? Ама че арогантност!

„Ще го науча аз него. Ще се погрижа да го хвърлят зад решетките. Знам името му. Дмитрий Александров, дали пък не беше Александров Дмитрий? Както и да е. Колко руски принцове може да се намират в момента в Лондон, Катрин? Няма да бъде трудно да бъде намерен.“

Идеята ѝ се струваше доста приятна като мисъл, но беше неизпълнима. Скандалът, който щеше да се разрази, щеше да бъде по-неприятен от престъплението. Само тома ѝ липсваше — да опетни името Сейнт Джон.

— Въпреки това, ако Бет не си е у дома, като се прибера и ако вече е омъжена, кълна се в бога, че ще го направя.

Имаше надежда, макар и съвсем слаба, че Елизабет беше излязла да се срещне с Уилям само за да поговорят и да обсъдят плановете си. Катрин имаше нужда да се вкопчи в тази мисъл. Ако беше така, то нищо не беше изгубено и всичко това беше само една неприятна случка, която тя щеше да се постарае да забрави.

— Госпожице, нося ви обяд и още една лампа. В тази стая е толкова тъмно, когато прозорецът е закрит. Вие говорите френски, нали? Аз го говоря много добре, защото това е езикът на нашите аристократи. Някои от тях дори не знаят руски.

Потокът от думи я засипа, когато една жена се появи в стаята с тежък поднос на ръце, който остави на ниска, кръгла масичка между два стола. Жената беше с половин глава по-висока от Катрин, на средна възраст, с прибрана в стегнат кок кафява коса и любезни сини

очи. Тя не беше почукала, преди да влезе. Един от пазачите беше отворил вратата, за да я пропусне, и я беше затворил след нея.

Жената оправи нещата върху подноса. Малка ваза, в която имаше една-единствена роза, беше паднала, но за щастие във вазата не бе имало вода. Жената сложи лампата върху мраморната полица над камината. Тя беше вече запалена и Катрин се зарадва на допълнителната светлина. След това жената се върна до подноса и започна да маха похлупаците на съдовете.

— Катушки — обясни тя, докато откриваше ястие от топчета рибешко месо в бял винен сос. — Аз съм готвачката и затова знам, че ще ви харесат. Казвам се Маруся.

По-скоро слаба, тя изобщо не отговаряше на представата за една готвачка, помисли си Катрин и хвърли един поглед на храната. До катушките имаше малък самун ръжен хляб, плодова салата, парче торта за десерт и бутилка вино. Храната миришеше вкусно, а тя бе пропуснала закуската. Жалко, че беше твърде упорита, за да си позволи да се нахрани.

— Благодаря, Маруся, но можеш да отнесеш всичко това. Няма да приема нищо от тази къща, дори храна.

— Не е хубаво да стоиш гладна. Толкова си дребна.

— Дребна съм, защото... съм си дребна — отвърна сухо Катрин.
— Това няма нищо общо с храната.

— Но принцът, той е толкова едър. Виждаш ли?

Тя буквално натика една малка снимка под носа на Катрин, така че тя нямаше как да отвърне поглед. Мъжът на снимката беше... невъзможен. Никой не можеше да изглежда така.

Катрин отблъсна ръката на жената.

— Много забавно. И това трябва да ме накара да променя решението си, така ли? Дори ако това наистина е вашият принц Александров, отговорът ми е все същият.

— Омъжена ли си?

— Не.

— Имаш любим, когото обичаш много?

— Любовта е за идиотите. Аз не съм.

Маруся се намръщи.

— Тогава би ли ми казала защо отказваш? Това наистина е моят принц. — Тя почука с пръст по снимката. — Не бих те лъгала, тъй като

довечера ще се срещнеш с него. Той е мъж, изпълнен с енергия, жизненост и чар. И въпреки че е много едър, се държи много нежно с жените...

— Престани! — тросна се Катрин, която започваше да уби самообладание — Господи, ама вие сте невероятни. Първо онзи грубиян, който ме отвлече, а сега и ти! Не може ли вашият принц сам да си намира жени? Осъзнавате ли колко отвратително е да се опитвате да ме склоните, сякаш съм за продан? Е, аз не се продавам и никаква сума не може да промени решението ми.

— Ако възразяваш срещу заплащането, може би трябва да помислиш само как един мъж и една жена се наслаждават на компанията си. А и господарят ми обикновено ухажва жените си. Просто днес нямаше време за това, тъй като е на доковете, за да се увери, че с кораба всичко е наред. Утре заминаваме за Русия.

— Радвам се да го чуя — каза сухо Катрин. — Отговорът ми все още е отрицателен.

Владимир беше прав. Тази жена беше повече от упорита; тя беше невъзможна. За бога, тя притежаваше високомерието на принцеса и глупостта на най-бедната крепостна селянка. Нито една нормална жена не би отказала да прекара една нощ с Дмитрий Александров.

Имаше дори жени, които бяха готови да си платят за тази привилегия.

— Все още не си ми казала защо отказваш — отбеляза Маруся.

— Вие просто сте направили грешка и това е всичко. Аз не съм жена, която дори би си помислила да легне с напълно непознат мъж. Просто предложението не ме интересува.

Маруся излезе от стаята, като си говореше на руски и клатеше глава. В коридора тя срещна съпруга си, който я очакваше нетърпеливо. Не ѝ се искаше да го разочарова, но нямаше друг избор.

— Няма смисъл, Владимир. Според мен тя или се страхува от мъжете, или не ги харесва. Няма да промени решението си. В това мога да ти се закълна. По-добре я пусни да си върви и съобщи на принц Дмитрий, за да може да направи други планове за тази вечер.

— Не, той ще получи онова, което пожела — заяви твърдо Владимир и ѝ подаде една кожена торбичка. — Смеси малко от това с вечерята ѝ.

— Какво е това?

— Магическата отвара на Булавин. Ако е вярно онова, което той твърди, принцът ще остане много доволен.

ГЛАВА 6

Ваната бе донесена късно следобед, дали пък вече не беше настъпила вечерта? В стаята нямаше часовник, а малкият, който Катрин винаги носеше в джоба си, беше останал в роклята ѝ, която бе хвърлила на Люси тази сутрин.

Трима слуги внесоха в стаята порцеланова вана, напълниха я с вода, изляха масло от малка стъкленица и в стаята се разнесе ухание на рози. Никой не я беше питал дали иска да се къпе. Тя определено не искаше. Катрин нямаше намерение да се съблича в тази къща.

Слугите излязоха и в стаята влезе Владимир Киров. Той опита водата и се усмихна. Катрин се направи, че не го забелязва. Седеше с изправен гръб на стола и почукваше гневно с пръсти по облегалките за ръцете. Той застана пред нея.

— Ще се изкъпеш. — Тонът и поведението му бяха заповеднически.

Катрин вдигна бавно поглед към него, след което отмести очи с презрение.

— Трябваше да ме попитате, преди да си направите толкова труд. Не се къпя в чужди къщи.

На Владимир му беше дошло до гуша от нейната арогантност.

— Момиче, това не беше молба, а заповед. Или ще се изкъпеш сама, или мъжете пред вратата ще ти помогнат. Докато на тях това сигурно ще им бъде забавно, за теб едва ли ще бъде много приятно преживяване.

Той забеляза доволно, че бе успял да привлече вниманието ѝ. Очите ѝ, големи и овални, се разшириха от уплаха. Те бяха най-красивото нещо в нея и със своята уникална красота и яркост се очертаваха на малкото ѝ лице и го правеха да изглежда невинно. Дали пък точно това не беше привлякло Дмитрий? Но не, той не би могъл да забележи очите ѝ от толкова голямо разстояние.

Черната рокля трябваше да бъде сменена. Цветът ѝ караше лицето на жената да изглежда призрачно бяло. Руменината, която бе

покрила бузите ѝ в момента, беше малко подобрене, но нямаше да трае дълго. Тя имаше хубава можа, гладка, почти прозрачна, но с малко грим щеше да изглежда още по-добре. Владимир беше готов да нареди да ѝ бъде сложен грим, ако не беше уверен, че щеше да се наложи да я вържат, за да я гримират. Той обаче не искаше по тялото ѝ да има синини, които биха му навлекли гнева на принца.

Меката светлина и светлозелените завивки на леглото трябваше да заместят грима. Владимир остана доволен, че беше успял да нареди всичко. Жената щеше да бъде освежена от банята, щеше да бъде упоена от вечерята, която щяха да ѝ сервират скоро, и щеше да бъде оставена уязвима без дрехите си.

— Възползвай се от водата, докато е още гореща — продължи да дава нареждания той. — Ще изпратя прислужница да ти помогне. Вечерята ти ще бъде донесена скоро и този път или ще ядеш, или ще бъдеш нахранена насила. Нямаме намерение да те държим гладна, докато си тук.

— И колко дълго смятате да ме държите тук? — процеди през зъби Катрин.

— Когато принцът те остави, аз ще те отведа където пожелаеш. Необичайно би било той да пожелае компанията ти за повече от няколко часа.

Катрин си помисли, че щяха да ѝ бъдат необходими само няколко минути, за да постави похотливия му господар на мястото му, след което щеше да може да се върне у дома си.

— Той кога ще дойде?

Владимир сви рамене.

— Когато реши, че е готов да се оттегли.

Тъй като страните ѝ отново поаленяха, Катрин сведе очи. Днес се бе наслушала на повече приказки за секс, отколкото през всичките си двайсет и една години, и то в този естествен, без излишни задръжки, тон. Слугите на Александров трябва да бяха голяма работа, тъй като са лишени от чувство за срам. Не виждаха нищо грешно в това да отвлекат невинна жена на сред улицата, за да угодят на своя господар.

— Предполагам осъзнавате, че онова, което вършите, е престъпление? — попита тихо тя.

— Но е съвсем малко прегрешение, за което ще получиш щедро възнаграждение.

Катрин беше твърде смаяна, за да може да му отговори, и той излезе, преди тя да успее да избухне. Тези хора си мислеха, че стоят над закона! Не, вероятно не беше така. Те просто мислеха, че тя е от низшите класи, а законът беше в услуга на благородниците, при това не само тук, но сигурно и в Русия. Те смятаха, че могат да правят с нея каквото си искат, защото какво можеше да направи тя срещу един влиятелен принц? Но Катрин не им беше казала защо грешаха. Не им беше казала коя е в действителност и че отвличането на графска дъщеря беше съвсем различен въпрос.

Тя предполагаше, че бе трябвало да се представи още в самото начало, но мисълта, че ще се наложи да си признае защо се беше преоблякла така, я караше да се чувства твърде неудобно. Пък и това нямаше да бъде необходимо.

Да покаже антипатията си на Александров, щеше да бъде достатъчно да ѝ върне свободата.

Една млада прислужница влезе да ѝ помогне да се изкъпе. Катрин не искаше помощ, но момичето очевидно говореше само руски, тъй като не обърна внимание на протестите на Катрин и събра всичките ѝ дрехи, като не преставаше да говори на своя език. Когато Катрин влезе във ваната, момичето напусна стаята с всички нейни вещи, включително и с обувките ѝ.

По дяволите! Те бяха помислили за всичко. В стаята нямаше нищо, освен завивките на леглото, с което можеше да покрие голото си тяло. Това вече беше прекалено! Тя се беше опитала да запази спокойствие, беше положила огромни усилия да не обръща внимание на обидите и да подхожда към цялата история като към едно недоразумение. Катрин бе имала намерението да се държи спокойно с принца, докато му обяснява прегрешенията на слугата му. Но не и след това. Не, сега той щеше да изпита гнева ѝ.

Катрин започна да търка усилено тялото си, докато кожата ѝ не придоби розов цвят. Това бе единственият начин да поизпусне малко пара. Преди да беше свършила, Маруся влезе в стаята с вечерята ѝ.

— Искам си дрехите! — заяви Катрин, когато вратата се отвори.

— Всяко нещо с времето си — каза жената.

— Искам ги веднага!

— Трябва да те предупредя да не повишаваш толкова глас. Пазачите имат заповед...

— Да вървят по дяволите, а и ти с тях! О, какъв е смисълът?

Катрин излезе от ваната, уви една кърпа около себе и отиде до леглото, преди някой да се беше сетил да изнесе завивките от стаята. Тя издърпа един от чаршафите и го метна върху раменете си като наметало. Тънкият плат бързо попи влагата от кожата ѝ.

Маруся беше доста изненадана. Дребната жена срещу нея беше вбесена. Кожата ѝ беше порозовяла, бузите ѝ пламтяха, а тялото ѝ — господи, какво съвършенство се бе крило под невзрачната черна рокля. Принцът щеше да остане много доволен.

— Сега хапни, а след това може би ще имаш време да подремнеш малко преди.

— Нито дума повече! — прекъсна я остро Катрин. — Остави ме. Ще говоря само с Александров.

Маруся излезе. Не можеше да направи нищо повече, освен да се надява, че думите на Булавин не бяха самохвалство.

Катрин се представи как едрите пазачи пред вратата я държат и тикат храната в устата ѝ и това я накара да отиде до масата. Това, че през последните три часа бе чувствала глад, нямаше нищо общо с решението ѝ. Но храната беше толкова вкусна. Бялото вино също беше превъзходно и тъй като тя беше много жадна, изпи две чаши, преди младата прислужница да се върне с втори поднос. На него имаше кана с леденостудена вода, бутилка бренди и две чаши, но Катрин вече бе утолила жаждата си. Прислужницата остави подноса до леглото.

Значи вече приближаваше времето, когато великият принц щеше да се появи? Очевидно. Добре, хубаво щеше да бъде той да се появи, докато тя все още беше вбесена. Но той все не идваше и времето продължи да се точи едва-едва както през целия следобед.

Катрин изяде храната, след което започна да обикаля стаята, но след десетина обиколки усети как кожата ѝ започна да настръхва там, където се допираше в чаршафа Нерви. Сигурно беше въображението ѝ. Тя, която винаги бе била твърда като скала, беше нервна.

Катрин спря до подноса с брендите и си наля една чаша. Изпи я на един дъх, което не беше много разумно, но нямаше време за губене. Принцът щеше да се появи всеки миг и тя трябваше да се успокои и да се овладее. Катрин седна и си наложи да се успокои. Усещането обаче не изчезна, а дори се засили.

Катрин скочи на крака и си наля втора чаша бренди. Този път обаче не я изпи наведнъж, а на малки глътки. Не беше толкова глупава, че да се напие само защото беше малко нервна. Тя започна отново да обикаля стаята, но проклетият чаршаф я дразнеше толкова много на мястото, на което се опираше между краката ѝ. Не можеше да го махне, колкото и да ѝ се искаше, тъй като нямаше никакви дрехи.

Катрин спря в средата на стаята и остана да стои там неподвижно. Това също не ѝ помогна. Сякаш всеки нерв в тялото ѝ щеше да се пръсне от енергия и я подканваше да се движи, да върши нещо. Да стои неподвижно, беше невъзможно.

Тя започна да се протяга и да пристъпва от крак на крак. Никога през живота си не се беше чувствала толкова неспокойно. След това се случи още нещо. Тя си помисли, че може да усети как кръвта нахлува във вените ѝ. Това беше невъзможно, но въпреки това Катрин се чувстваше толкова странно... и топла.

Вратата се отвори и младата прислужница влезе да отнесе подноса, на който ѝ бяха донесли вечерята. Нямаше смисъл да говори с нея, тъй като момичето очевидно знаеше само руски. Имаше нужда от още едно питие. Тя отиде да си налее още една чаша бренди, но се спря навреме. Не можеше да продължи да пие. И без това вече усещаше леко замайване.

Катрин седна на леглото и се чу как изстена. Звукът я изненада. Какво ѝ имаше? Сигурно беше проклетият чаршаф. Трябваше да се отърве от него поне за няколко минути.

Катрин усети как чаршафът пада на пода и потръпна когато той се свлече по раменете и гърба ѝ. Тя скръсти рефлексивно ръце върху голите си гърди, при което усети как по тялото ѝ минава електричество. Пое си дълбоко дъх. Никога не бе усещала гърдите си толкова чувствителни. Но усещането беше приятно, въпреки че никога досега не го беше изпитвала.

Когато погледна надолу към тялото си, с удивление осъзна, че кожата ѝ беше зачервена сякаш от топлината, която я изгаряше. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили и настръхнали, също като цялото ѝ тяло. Тя потърка ръце и отново изстена. Кожата ѝ беше чувствителна навсякъде. Нещо определено не беше наред. Болеше я — не, това не беше точната дума; просто нещо сякаш преминаваше на вълни през нея и се събираше в слабините ѝ.

Без да усеща какво прави, Катрин падна по гръб на леглото и започна да се извива неспокойно. Беше болна. Храната. Внезапно тя осъзна, че сигурно бяха сложили нещо в храната ѝ.

— О, боже, какво са направили с мен?

Но те едва ли биха искали тя да се разболее. Сигурно реагираше зле на онова, което ѝ бяха сложили в храната. Това беше почти смешно. Едва ли треската беше ефектът, който те бяха търсили. Но какво друго можеше да я кара да се чувства, сякаш беше обхваната от пламъци и толкова неспокойна, че не можеше да контролира движенията си?

В миг на отчаяние и уплаха тя се сви върху леглото. Чаршафите бяха приятно хладни срещу пламтящата ѝ кожа. Катрин легна по корем и за известно време усети облекчение, което я накара да се надява, че кризата беше отминала. Но не за дълго. Тя усети топлите вълни да се надигат отново, все по-силни и по-силни, както и силно пулсиране в слабините си.

Катрин се обърна по гръб в средата на леглото и разпери ръце встрани. Главата ѝ започнала се мятат от едната на другата страна и тя започна да диша учестено. Губеше контрол напълно, тялото ѝ се извиваше, а тя не осъзнаваше какво прави. Беше изгубила представа за времето. Голотата ѝ, положението, в което се намираше — тези неща бяха изгубили значение пред треската, която я изгаряше.

Когато двадесет минути по-късно принц Александров влезе в стаята, Катрин вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за изгарящата топлина в тялото си. Тя не го чу да влиза и не го забеляза, когато той застана в средата на стаята и започна да я наблюдава с удивление.

Еротичната гледка, която представляваше Катрин върху леглото, накара Дмитрий да затаи дъх. Тялото ѝ се гърчеше върху чаршафите, сякаш тя беше обзета от страст. Той бе виждал такива движения при по-страстните си партньорки, но никога не ги беше наблюдавал от разстояние. Гледката имаше незабавен ефект. Той усети как мъжествеността му се събуди под халата, който беше облякъл на голо.

Какво беше правила тази английска роза, за да се доведе до такава трескава възбуда? Каква изненада се беше оказала тя. А той цяла вечер бе съжалявал за импулсивното си решение да изпрати

Владимир за нея. В крайна сметка, в нея нямаше нищо, което можеше да събуди страстта му. Поне така си беше мислил Дмитрий досега.

Когато Катрин най-сетне усети присъствието му, той бе застанал пред леглото и я гледаше с интерес.

Онази снимка... Адонис на живо. Невъзможно. Той не можеше да е истински, тя сигурно сънуваше. Но не, мъжът беше от плът и кръв.

— Помогнете ми. Имам нужда от... от... — Гърлото ѝ беше пресъхнало от горещината и тя едва успяваше да говори Катрин прокара език по устните си, за да го овлажни. — Лекар.

Полуусмивката изчезна от лицето на Дмитрий и той се намръщи. Когато най-накрая я беше погледнал в очите, бе останал безкрайно изненадан. Такъв цвят, такава изгаряща страст. Той бе мислил, че тя ще му каже, че има нужда от него. Лекар!

— Болна ли си?

— Да... треска. Толкова ми е горещо.

Принцът свъси вежди Болна! По дяволите! И то след като го беше накарала да я пожелае.

Той изпита силен гняв и тръгна към вратата. Това щеше да струва главата на Владимир. Гласът ѝ го спря.

— Моля... вода.

По някаква странна причина умолителният ѝ тон го накара да изпита състрадание. За него би било обичайно да я остави на грижите на слугите си, но той беше най-близо и да ѝ даде вода щеше да му отнеме само няколко секунди. Пък и тя не беше виновна, че беше болна. Владимир бе трябвало да го информира за това, преди да беше дошъл при нея. Трябваше незабавно да я заведат на лекар.

Дмитрий дори не си помисли, че болестта ѝ може да бъде заразна и че да се доближи до нея може да забави отпътуването му, насрочено за следващия ден. Той наля вода и вдигна главата на жената, за да поднесе чашата към устните ѝ. Тя отпи няколко глътки, след което бузата ѝ се обърна към китката му и се отърка в нея. Миг по-късно цялото ѝ тяло се обърна към него.

Принцът я пусна и тя изстена, когато хладната му кожа се отдръпна.

— Не... толкова е горещо... моля.

Тя трепереше. От студ ли? Бузата ѝ не му се бе сторила гореща Той сложи ръка на челото ѝ, което се оказа студено. Въпреки това тя се държеше, сякаш изгаряше от треска Каква беше тази болест? По дяволите, той все още я желаше!

Гневът го обзе отново и той излезе от стаята, като затръшна вратата след себе си и викаше Владимир. Слугата се появи мигновено.

— Господарю?

Дмитрий никога не бе удрял слуга в пристъп на гняв. Подобна постъпка би била твърде нечестна, защото слугите му бяха негова собственост. Те не можеха да отвърнат на удара, не можеха да напуснат господаря си, не можеха да се защитят по никакъв начин. Но сега раздражението му беше толкова силно, че той едва успя да се овладее.

— Дяволите да те вземат, Владимир, тази жена е болна! Как не си разбрал?

Владимир бе очаквал това, както бе очаквал и че ще му се наложи да дава обяснения. Но по-добре беше да обяснява сега, когато отварата беше дала ефект, отколкото преди това, когато щеше да му се наложи да си признае, че се бе провалил.

— Не е болна — отвърна бързо той. — В храната ѝ беше сложен кантаридин.

Дмитрий направи крачка назад от удивление. Защо сам не бе разбрал на какво се дължеше състоянието на жената? Той бе видял как силният афродизиак бе даден на една друга жена преди време, по време на едногодишния му престой в Кавказ. Петнайсет войника се бяха оказали недостатъчни да я задоволят. Тя бе искала още и още и ефектът бе продължил с часове.

Дмитрий изпита отвращение, тъй като знаеше, че сам нямаше да успее да се справи и че вероятно щеше да му се наложи да повика пазачите, за да облекчат страданията ѝ. Тя изгаряше от желание да изпита мъж между краката си. Въпреки отвращението му обаче мъжествеността му започна да пулсира от възбуда. Тя не беше болна. Той щеше да я има и тя щеше да го моли за още. Уникална ситуация, която обещавахе големи наслади.

— Защо, Владимир? Очаквах вечер, в която да се отпусна, а не сексуален маратон.

Бурята беше отминала. Владимир усети, че принцът беше приел фактите, въпреки че не бе имал точно това предвид. А и в крайна

сметка щеше да остане много доволен. Това беше единственото нещо, което имаше значение.

— Трудно беше да я убедя, господарю. Тя отказа да бъде купена и настоя, че няма да легне с непознат.

— Искаш да кажеш, че тя всъщност ми е отказала? — Тази мисъл се стори забавна на Дмитрий. — Не ѝ ли каза кой съм?

— Разбира се, че ѝ казах. Но тези английски селянки имат твърде високо мнение за себе си. Мисля, че тя искаше първо да бъде ухажвана малко. Обясних ѝ, че няма време за това. Не че вие бихте си хабили силите за някоя като нея — добави презрително той. — Простете ми, принц Дмитрий, но не знаех какво друго да направя.

— Каква доза ѝ дадохте?

— Не бяхме сигурни колко да сложим.

— Значи действието може да продължи с часове или дори цяла нощ?

— Докогато желаете да се забавлявате, господарю — отвърна слугата.

Дмитрий изсумтя и даде знак на Владимир да си върви. След това влезе отново в стаята Той се изненада колко нетърпелив беше отново да види тази жена. Тя все още се мяташе на леглото и стенеше. Когато принцът седна на леглото, тя обърка очи към него. Стоновете ѝ престанаха, но тя явно не можеше да овладее тялото си.

— Лекар?

— Не, гълъбче, страхувам се, че никой лекар не може да ти помогне.

— Значи умирам?

Той се усмихна нежно. Тя наистина нямаше никаква представа какво ставаше с нея, нито пък какво беше единственото лекарство, което можеше да ѝ даде облекчение. Но той с радост щеше да ѝ покаже какво беше то.

Принцът се наведе към нея и докосна устните ѝ със своите. Очите ѝ се разшириха от изненада. Дмитрий не можа да се въздържа да не се разсмее. Такова съчетание от невинност и сексуално излъчване. Тя беше прекрасна.

— Не ти ли хареса?

— Не, аз... о, какво става с мен?

— Моят слуга си е позволил да преодолее срамежливостта ти с афродизиак. Знаеш ли какво е това?

— Не, но... от него се разболях.

— Ти не си болна, малка моя. Ефектът е точно такъв, какъвто трябва да бъде — възбуждане на сексуалното ти желание до непоносима степен.

Необходими ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че беше разбрала правилно думите му.

— Нееее! — извика тя.

— Тихо — успокой я Дмитрий и улови бузата ѝ с ръка. Лицето ѝ незабавно се обърна в дланта му. — Не пожелавам това на нито една жена, но то вече е сторено и аз мога да ти помогна да го преодолееш.

— Как?

Тя го гледаше с подозрение. Владимир беше прав. Тази жена наистина не искаше да има нищо общо с Дмитрий. При нормални обстоятелства той не би имал успех при нея; щеше да се провали също като онзи нахалник, който я беше заговорил днес на улицата. Колко интересно. Дори ако използваше целия си чар, той имаше чувството, че това нямаше да му донесе успех. Ама че предизвикателство! Ако имаше малко повече време...

Кантаридинът обаче щеше да му даде онова, което човешките усилия не бяха способни да осигурят. Пък и суетността му беше достатъчно наранена, за да го накара да се възползва от ситуацията и да смири това английско цвете.

Дмитрий не отговори на въпроса ѝ. Той продължи да гали бузата ѝ, която се беше зачервила леко, също както цялото ѝ тяло.

— Как се казваш, скъпа?

— Кит... не. Кейт... искам да кажа Катрин.

— Значи Кит и Кейт за Катрин. — Той се усмихна. — Царско име. Чувала ли си за Катерина, императрицата на Русия?

— Да.

— А нямаш ли си фамилно име?

Тя отвърна лице встрани.

— Не.

— Тайна? — той се разсмя. — О, малка Катя, знаех си, че ще ми бъде забавно с теб. Но фамилните имена не са важни. И без това ще се опознаем твърде интимно. — Докато говореше, свободната му ръка се

плъзна до гърдите ѝ. Катрин извика силно. — Твърде си чувствителна, нали, скъпа? Имаш нужда от незабавно облекчение, нали? — Ръката му се премести към тъмния триъгълник между краката ѝ.

— Недей! О, не, не трябва! — Но въпреки възраженията ѝ тялото ѝ се изви нагоре, за да посрещне пръстите му.

— Това е единственият начин, Катя — увери я той с плътния си глас. — Само че ти все още не осъзнаваш това.

Катрин изстена, когато допирът му засили пулсирането в слабините ѝ. Разумът ѝ се възпротиви на действията му, но тя не беше в състояние да му попречи, както не бе могла и да се покрие, когато го беше видяла. Нуждаеше се от хладината на ръцете му. Нуждаеше се от...

— О, о, господи! — извика тя, когато удоволствието достигна връхната си точка, тялото ѝ започна да трепери неистово, а пулсиращите вълни я заливаха и отнасяха непоносимата горещина.

Катрин усети как потъва в море от блажено спокойствие. Напрежението беше изчезнало, оставяйки я доволна и отпусната.

— Виждаш ли, Катя? — Гласът му наруши покоя ѝ. — Това беше единственият начин.

Катрин отвори очи. Беше забравила за присъствието му. Как бе могла да забрави? Та нали той ѝ бе донесъл облекчение. О, боже, какво му бе позволила да направи? Той седеше на леглото и я гледаше, а тя беше гола.

Катрин седна и се огледа трескаво за чаршафа, но той отдавна бе паднал встрани от леглото. Тя понечи да го вдигне, но Дмитрий бе предугадил намерението ѝ и ръката му се стрелна над корема ѝ, за да я задържи на мястото ѝ.

— Хабиш ценна енергия, след като имаш само няколко минути за почивка. Всичко ще започне отново, мъниче. Запази силите си и се отпусни, докато все още можеш.

— Лъжеш! — заяви ужасена Катрин. — Не може... не може да започне отново. О, моля те, пусни ме да си вървя! Нямах право да ме държиш тук!

— Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш — отвърна великодушно принцът, макар да беше уверен, че тя никога нямаше да успее да стане от леглото. — Никой не ти пречи.

— Но те ми попречиха! — Тя си спомни за гнева си и избухна. — Онзи... онзи варварин Киров ме отвлече и ме държа затворена в тази стая цял ден!

Тя беше толкова прекрасна в гнева си. Дмитрий изпита непреодолимо желание да я целуне и да я прегърне. Тази малка женица беше толкова силна и той изгаряше от желание да я обладае, след като я бе наблюдавал как достига до върха. Но не трябваше да бърза. Нямахше нужда да взема насила от нея онова, което тя скоро щеше да му даде по своя воля.

— Съжалявам, Катя. Понякога хората ми надвишават разумното в желанието си да ми угодят. Как мога да поправа стореното?

— Просто... просто... о, не, не!

Треската започваше отново и топлината бързо проникваше във вените ѝ. Тя го погледна с отчаяние, след което отвърна глава и изстена. Той не я беше излъгал. Сега Катрин вече знаеше какво искаше тялото ѝ, за какво копнееше толкова силно. Морал, срам, гордост — всичко това беше забравено за миг.

— Моля те! — Тя потърси с поглед кадифените му очи. — Помогни ми!

— Как да ти помогна, Катя?

— Докосни ме... както преди.

— Не мога.

— О, моля те...

— Чуй ме. — Той улови лицето ѝ между дланите си, за да го задържи неподвижно. — Знаеш какво трябва да стане.

— Не разбирам. Ти каза, че ще ми помогнеш. Защо сега не искаш?

Тя не можеше да бъде толкова наивна, нали?

— Ще ти помогна, но и ти трябва да направиш същото за мен. Аз също се нуждаю от облекчение, мъниче. Погледни ме.

Той разтвори халата си. Катрин затаи дъх, като зърна стърчащата му смело напред мъжественост. Внезапно осъзна какво искаше принцът от нея и се изчерви до корена на косите.

— Не... не можеш — прошепна тя сломено.

— Трябва. Точно от това се нуждаеш, Катя — да проникна в теб. Аз съм тук. Използвай ме!

Дмитрий никога през живота си не се беше молил на жена. Фактът, че сега го беше направил, само показваше колко силна беше възбудата му. Той не си спомняше някога да беше желал жена толкова силно. Пък и не беше необходимо да спори с нея. Тя нямаше да устои дълго. Афродизиакът нямаше да ѝ позволи.

Той не каза нищо, а зачака, без да я докосва, като я наблюдаваше как се гърчи от желание. Тя трябваше само да се съгласи и щеше да получи желаното облекчение. Но тя се съпротивляваше на кантаридина и на лекарството. На гордост ли се дължеше това? Можеше ли да е толкова глупава?

Дмитрий тъкмо беше решил да вземе нещата в свои ръце, когато тя се обърна към него. Устните ѝ бяха разтворени леко, косата ѝ беше разрошена и цялото ѝ тяло трепереше. Колко красива и колко чувствена изглеждаше в това състояние!

— Не мога да търпя повече, Александров, прави каквото искаш, но го направи веднага.

Дмитрий се усмихна от удивление. Молбата ѝ бе прозвучала като заповед. Но това беше заповед, която той с удоволствие щеше да изпълни.

Принцът свали халата си, легна до нея и я придърпа към себе си. Тя въздъхна, когато усети хладната му плът, но въздишката ѝ бързо прерасна в стон. Беше чакала твърде дълго. Кожата ѝ отново бе станала твърде чувствителна, особено на гърдите ѝ. По дяволите, той искаше да усети тялото ѝ под ръцете си, но щеше да му се наложи да почака.

— Следващия път не чакай толкова дълго, Катя. — Гласът му бе рязък от раздражение.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Следващия път ли?

— Това ще продължи с часове, но няма нужда да страдаш. Разбираш ли ме? Не ми отказвай повече.

— Не... няма... моля те, Александров, побързай.

Той се усмихна. Нито една жена не се обръщаше към него с фамилиното му име, най-малкото пък в леглото.

— Дмитрий — поправи я той. — Или Ваше височество. — Той се разсмя. Тя заудря с юмруци по тялото му. — Добре, малката ми. Спокойно. Отпусни се.

Дмитрий не можеше да чака повече. Бедрата ѝ се извиваха диво към тялото му и подхранваха страстта му с невероятна сила. Той се претърколи върху нея и се подпря на лакти. След това се наведе да вкуси сладостта на устните ѝ, но движенията на тялото ѝ му напомниха, че имаше по-важна работа.

Той се отдръпна от устните ѝ, като хвана лицето ѝ между дланите си, защото искаше да види екстаза в очите ѝ. След това навлезе дълбоко в нея... и тя изпищя. Но вече беше твърде късно. Девствената ѝ ципа беше разкъсана.

— За бога! — изсъска Дмитрий. — Защо не ми каза, жено?

Тя не му отговори. Беше затворила очи и от ъгълчето на едното ѝ око се спусна една-единствена сълза. Дмитрий изруга мислено. Това тук не беше никаква срамежлива девойка, а жена! Защо все още беше девствена, по дяволите? Това не беше качество, което имаше голямо значение за слугините. Само благородниците го използваша като разменна монета при уреждането на важни бракове.

— На колко си години, Катрин? — попита нежно той.

— На двайсет и една — измърмори тя.

— И си успяла да останеш девствена толкова дълго? Това е невероятно. Сигурно работиш в дом, в който няма мъже.

— Ммм.

Дмитрий се разсмя. Тя вече не го слушаше, тъй като усещаше само твърдото му копие, забито дълбоко в нея. Катрин започна да движи бедра, придърпвайки го по-навътре. Принцът изстена, стисна зъби и я остави да прави каквото си иска известно време, но скоро и той достигна върха. И въпреки че имаше намерение да удължи удоволствието за себе си, пулсациите, които усещаше във вътрешността ѝ, не му позволиха. Той достигна екстаза едновременно с нея и чу вика ѝ, когато тя свърши.

С разтуптяно сърце Дмитрий седна на ръба на леглото и си наля чаша бренди. Той предложи и на Катрин, но тя поклати глава, без дори да погледне към него. Той трябваше да измие петната от девствеността от тялото ѝ, но щеше да почака, докато тя бъдеше в състояние да оцени това. При тази мисъл принцът се усмихна. Вече му се искаше отново да я накара да свърши.

Той се обърна към нея и сложи ръката си върху вътрешната страна на бедрото ѝ. Катрин не го погледна дори, когато той започна да

търка основата на чашата за бренди в едното от зърната ѝ. Като забеляза пламъците в очите ѝ, принцът се разсмя.

— Ще трябва да ме изтърпиш, Катрин. Обичам да си играя с жените си.

— Аз не съм една от твоите жени.

— За тази вечер си.

Той се наведе напред и докосна другото ѝ зърно с върха на езика си. Катрин подскочи и изстена, когато той засмука гърдата ѝ. Ръцете ѝ инстинктивно се заровиха в косата му, за да го отблъснат. Той реагира на съпротивата ѝ, като захапа леко зърното ѝ, докато тя не отстъпи и не го остави да прави каквото иска. Скоро Катрин беше готова за него отново.

Дмитрий стана, за да вземе кърпата от ваната, след което я потопи в студена вода. Когато се върна в леглото, прокара кърпата по тялото ѝ и изчака вътрешната топлина да докара Катрин почти до полуда, след което отново намокри кърпата със студена вода и я постави между краката ѝ.

Катрин си помисли, че ще полудее от комбинираното удоволствие, което изпитваше от студената кърпа и стимулацията на мястото, което имаше най-голяма нужда. Тя свърши почти незабавно и удоволствието не престана, докато принцът не я изми изцяло.

Дмитрий стана от леглото и отиде да се измие. Когато се върна, той се настани между краката ѝ и започна да смуче гърдите ѝ. Катрин нямаше сили да възрази. Тя се нуждаеше от него; това вече ѝ беше доказано. Ако той настояваше да си играе с нея между кризите, тя трябваше да го изтърпи. Но това също и доставяше удоволствие, така че защо трябваше да се оплаква?

Катрин стигнало върха отново, като търкаше бедрата си в таза на Дмитрий, докато той галеше гърдите ѝ. След това той пак използва пръстите си, докато езикът му проучваше устата ѝ. Двойното стимулиране увеличаваше удоволствието почти до непоносимост. Но нищо не беше толкова приятно, колкото когато той най-накрая проникна дълбоко в нея и я остави доволна и облекчена.

Това продължи цяла нощ. Думите му се оказаха верни. Тя не страда повече. Докато му се подчиняваше, той ѝ помагаше да получи успокоение и облекчение и час след час я довеждаше до най-невероятния екстаз с ръце, уста и тяло. Единственото нещо, което

искаше в замяна, бе тя да го остави да си играе с нея, да я гали където и както иска. Катрин беше уверена, че Дмитрий вече познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ, не това нямаше значение за нея. Тази нощ не беше реална. На следващата сутрин тя щеше да изчезне и да бъде напълно забравена.

ГЛАВА 7

— Владимир. Събуди се, Владимир! — Маруся разтърси грубо съпруга си, докато той не отвори очи. — Време е. Лида го чула да се движи из стаята си. По-добре се погрижи да изпратиш горкото момиче.

— Горкото момиче ли? След всичко, което ми причини?

— Да, но какво ѝ причини ти? Погледни навън. Вече се съмна.

Киров присви очи към прозореца и видя, че небето беше станало виолетово. Той се събуди мигновено и скочи от леглото. Все още беше облечен в дрехите си от предишния ден. Владимир беше останал буден цяла нощ, в очакване принцът да излезе от стаята на жената. Не бе имал намерение да заспива, а само да се отмори няколко минути на леглото.

— Сигурно е станал рано — каза Владимир. — Знаеш, че не му трябва много сън. Не е възможно да е останал при нея цялата нощ.

— Не знам дали е останал или не, но Лида каза, че е буден, така че по-добре изведи жената от къщата, преди той да излезе от стаята си. Знаеш, че не обича да вижда тези случайни жени, когато свърши с тях.

Съпругът ѝ я изгледа, сякаш искаше да ѝ каже, че не беше необходимо да му напомня това, след което взе вързопа с дрехи и тръгна нагоре по стълбите. Коридорът беше празен. Пазачите бяха освободени миналата вечер преди пристигането на Дмитрий, тъй като Владимир не бе искал господарят му да заподозре нещо, преди да види жената. Ако оставената без охрана жена беше успяла вече да се измъкне някак от къщата. Владимир нямаше да има нищо против, макар да смяташе, че ѝ дължи нещо за неприятностите.

Той отвори безшумно вратата. Възможно беше Лида да бе сбъркала и да бе чула личния прислужник на Дмитрий да се движи из стаята му. Но възможността принцът все още да бе в стаята бе толкова невероятна, че Владимир се скастри мислено за предпазливостта си. В стаята наистина беше само жената. Тя спеше дълбоко, завита със сатенените чаршафи.

Той хвърли дрехите ѝ върху един стол, след което отиде до леглото и я разтърси.

— Не искам повече — изстена тя.

Владимир изпита съжаление. Тя беше използвана добре. Миризмата от изминалата нощ все още витаеше във въздуха. Всъщност първата му работа беше да отвори прозореца.

Той избута тежкия гардероб, който го закриваше, и свежиет утринен въздух влезе в стаята.

— Благодаря, Владимир — каза принцът иззад него. — Ужасях се от мисълта, че ще трябва да отместя сам това чудовище.

— Господарю! — Слугата се обърна рязко. — Простете ми. Искан само да я събудя и да...

— Недей.

— Но...

— Остави я да спи. Има нужда. Освен това искам да видя каква е, когато не е дрогирана.

— Аз... не ви препоръчвам това — каза колебливо Владимир. — Тя не е много приятна жена.

— Така ли? Това ми се струва доста озадачаващо, като се има предвид колко приятна беше цяла нощ. Всъщност не мога да си спомня кога за последен път съм се забавлявал толкова.

Владимир се отпусна. Принцът не се шегуваше, а наистина беше доволен. Поетият риск си бе струвал. Сега ако можеха само да отплават, без да се случи нещо, което да развали доброто му настроение. Но жената... не, Дмитрий сигурно я бе очаровал и тази сутрин тя щеше да се държи добре.

Принцът се обърна към леглото, където само една ръка и бледа буза надничаха измежду завивките и водопад от разпилени къдрици. Той бе изпитал непреодолимо желание да се върне в тази стая. Бе възнамерявал да се изкъпе и да поспи няколко часа, преди да започнат приготовленията за отпътуването. Бе успял да се изкъпе, но не беше успял да пропъди жената от мислите си.

Дмитрий бе казал истината на слугата си. Той наистина не си спомняше някога да бе прекарвал толкова необикновена и толкова приятна нощ. По принцип би трябвало да бъде изтощен колкото нея. Но пък той се бе въздържал, бе си отказвал удовлетворението, съхранявайки силите си, като я задоволяваше по други начини.

Мисълта да привика няколко от пазачите да заемат мястото му, ако се изтощеше, го бе отвратила. И освен това, той просто не бе искал да дели с никого това малко бижу.

Невероятно беше, но той бе изпитал истинско разочарование, когато тя най-накрая бе заспала, въпреки че той се чувстваше все още доста енергичен.

— Владимир, знаеше ли, че тя е девствена?

— Не, господарю. Имаше ли значение?

— Мисля, че за нея имаше. Колко смяташе да й платиш?

Владимир обмисли новополучената информация и удвои цифрата.

— Сто фунта.

Дмитрий му хвърли един поглед.

— Направи ги хиляда... не, две хиляди. Искам тя да може да си купи хубави дрехи. Парцалът, с който беше облечена, беше ужасен. Всъщност, нямаме ли нещо по-подходящо, което да облече, когато се събуди?

Владимир не трябваше да се изненадва. Щедростта на принца беше широко известна. Въпреки това обаче тази жена беше просто една английска селянка.

— Повечето от багажа на слугите беше натоварен на кораба вчера, господарю.

— И предполагам, че Анастасия няма да се съгласи да се раздели с една от роклите си? Да, разбира се, че няма да се съгласи. Тя ми е сърдита, защото миналата вечер не й позволих да излезе. Мисля, че точно сега би направила всичко по силите си, за да ме ядоса.

Владимир се поколеба, но ако господарят му желаше да облече тази жена в хубави дрехи... не, той не можеше да си позволи да спомене за дрехите на графиня Ротковна, които бяха отпътували от Русия заедно с тях, въпреки че притежателката им беше останала у дома си. Дмитрий може би щеше да оцени отмъщението да подари всичките дрехи на графинята, тъй като несъмнено връзката му с нея беше приключила, след като тя го бе разочаровала по такъв начин, но Владимир просто не можеше да се накара да подари толкова скъп гардероб на тази проста селянка. По-хубава рокля беше едно нещо, но изключително скъпа рокля беше съвсем друго.

— Ще изпратя една от жените да купи нещо подходящо, когато магазините отворят — предложи Владимир, след което добави: — Ако смятате, че тя ще остане тук толкова дълго.

— Не, няма нужда. Това беше просто една мисъл и исках да си доставя удоволствието да видя как изхвърлят онзи парцал. — Дмитрий махна с ръка. — Ще те повикам, когато е готова да си тръгне.

Значи интересът му все още не беше намалял и той смяташе да остане при нея. Слугата се поколеба отново. Никога не бе поставял собствените си желания над желанията на господаря си, както бе направил току-що. От друга страна, не му се налагаше да омилостивява принца, тъй като Дмитрий очевидно беше в отлично настроение. Владимир обаче изпитваше твърде силна неприязън към тази жена след всички тревоги, които му бе причинила със своята упоритост, независимо че в крайна сметка бе задоволила Дмитрий. Според Владимир тя щеше да получи твърде много, така че не беше необходимо да ѝ се дават и допълнителни неща.

— Както желаете, господарю.

Владимир излезе, като затвори безшумно вратата след себе си и тръгна да каже на Маруся за последната прищявка на принца. Това сигурно щеше да ѝ бъде забавно и тя вероятно щеше да му напомни, че и бащата на Дмитрий бе харесал една англичанка толкова, че се беше оженил за нея. Добре че тази англичанка поне не беше от кралско потекло, както в случая с лейди Ан.

Дмитрий загаси лампите, които бяха горели цяла нощ, след което легна на леглото, което беше напуснал само преди няколко часа. Катрин лежеше по корем, обърнала лице към него. Той отмести косата от бузата ѝ, за да вижда по-добре. Тя не се помръдна.

В съня ѝ острите линии на лицето ѝ се смекчаваха също както в моментите на страст. Дмитрий не можеше да забрави страстта ѝ. Разбира се, тя се дължеше на кантаридина, а не на неговите умения и точно това беше причината той да я има още веднъж, този път без да е дрогирана. Донякъде му се искаше да види дали ще успее да я възбуди също толкова силно, но освен това му се искаше и да си докаже, че в действителност тя не можеше да бъде толкова чувствена, колкото под влиянието на наркотика.

Точно сега обаче тя имаше нужда от няколко часа сън, за да възстанови силите си. Чакането не беше по вкуса му, тъй като

търпението не беше едно от силните му качества. Но Дмитрий нямаше какво друго да прави, докато настъпеше време за отплаването.

ГЛАВА 8

С настъпването на деня оживлението в къщата започна да нараства, тъй като принцът обичаше да оставя всичко така, както го беше намерил. Слугите на херцог Албемарл бяха освободени предишния ден, тъй като принцът предпочиташе да бъде заобиколен само от собствените си слуги. В стаята на третия етаж всичко беше все още спокойно.

Владимир, който чакаше търпеливо в края на коридора да бъде повикан от господаря си, предположи, че Дмитрий беше заспал. Той бе прекарал още три часа с жената. Сигурно беше заспал. Въпреки това все още имаше време, преди да тръгнат за доковете, и Киров щеше да изчака още малко.

Дмитрий беше буден и изобщо не се чувстваше уморен. Той се бе изненадал на собственото си търпение, защото времето тази сутрин минаваше дяволски бавно. Дори беше се сдържал да не докосне Катрин досега. Най-накрая обаче не издържа, прегърна я и започна да я гали, за да я събуди. Тя се опита да го отблъсне в просъница.

— Не сега, Люси! Върви си!

Дмитрий се усмихна и за миг се зачуди коя ли беше тази Люси. Миналата нощ Катрин бе говорила с него на френски, защото той първи се бе обърнал към нея на този език, а и тя го говореше отлично. Но английският ѝ подхождаше много повече, а заповедническият ѝ тон беше доста забавен. Въпреки това английският не беше езикът, който Дмитрий предпочиташе, и затова избягваше да го използва.

— Хайде, Катя, ела при мен — подкани я той, докато си галеше копринената кожа на раменете ѝ. — Стана ми скучно да те чакам да се събудиш.

Тя отвори очи и забеляза лицето му, надвесено над нейното. Премигна веднъж, но сякаш не успя да го разпознае. Все едно че не го виждаше. Но тя го виждаше много добре. Катрин се отдръпна бавно назад, докато не остана на една ръка разстояние от принца. През

цялото време го оглеждаше от главата до петите по начин, който беше доста изнервяш за Дмитрий.

Всъщност на Катрин ѝ беше трудно да приеме факта, че принцът беше истински. Тя все още се съмняваше в онова, което виждаше пред себе си, защото в действителността нямаше толкова красиви мъже.

— Не изчезваш ли, когато удари дванайсет?

Дмитрий избухна в смях.

— Ако искаш да кажеш, че си ме забравила толкова бързо, малката ми, с удоволствие бих ти опреснил паметта.

Катрин се изчерви и седна в леглото, като придърпа завивките, за да покрие гърдите си. Не беше забравила нищо от миналата нощ.

— О, боже! — изстена тя, след което попита бързо: — Защо си още тук? Можеше да проявиш поне малко почтеност и да ме оставиш сама да се справя със срама си!

— Но защо трябва да се срамуваш? Не си направила нищо лошо.

— Много добре знам това — съгласи се с горчивина тя. — Лошото бе сторено на мен. А ти... о, господи, просто се махни!

Покри очите си с ръце, а раменете ѝ се отпуснаха отчаяно.

— Нали не плачеш? — подхвърли небрежно Дмитрий.

Катрин застина на мястото си, но не свали ръце.

— Не плача. А ти защо си още тук?

— Затова ли се криеш, защото искаш да си тръгна? Ако е така, по-добре се откажи. Няма да мръдна оттук.

Ръцете ѝ се отместиха и тя го погледна с присвити от гняв очи.

— Тогава аз ще си тръгна!

Тя понечи да направи това, но завивката, която се опита да вземе със себе си, не помръдна. Дмитрий бе седнал върху нея и сякаш нямаше намерение да се отмести.

Катрин се обърна към него.

— Стани!

— Няма — отвърна той и скръсти спокойно ръце върху гърдите си.

— Играта свърши, Александров — предупреди го Катрин с леденостуден глас. — Какво искаш да кажеш с това „Няма“?

— Катя, моля те, мислех, че сме приключили с официалностите — смъмри я леко той.

— Трябва ли да ти напомням, че не сме били представени един на друг?

— Много добре — въздъхна той. — Дмитрий Петрович Александров.

— Забравяш титлата — процеди презрително тя. — Принц, нали?

Той повдигна въпросително вежди.

— Това неприятно ли ти е?

— Изобщо не ми прави впечатление дали си принц или не. Сега бих искала да остана насаме, за да се облека и да се махна оттук, ако нямаш нищо против.

— Но защо бързаш толкова? Аз имам много време...

— Но аз нямам! За бога, бях задържана тук цяла нощ. Баща ми сигурно е полудял от тревога!

— Това не е проблем. Ще изпратя човек да му каже, че си в безопасност, стига да ми дадеш адреса.

— О, не. Няма да ти помогна да ме намериш отново. Когато си тръгна оттук, ще ме видиш за последен път.

Искаше му се тя да не бе казала това. Думите ѝ го накараха да изпита неочаквано съжаление. Осъзна, че ако разполагаше с повече време, щеше да му бъде приятно да опознае по-добре тази млада жена. Тя беше толкова забавна, първата жена в живота му, която, изглежда, наистина не се впечатляваше от титлата, богатството и чара му. Жените винаги бяха изпитвали физическо привличане към него, но тази очевидно не беше такава.

Дмитрий се обърна с лице към нея и я попита:

— Искаш ли да посетиш Русия?

Тя изсумтя презрително.

— Това дори не заслужава отговор.

— Внимавай, Катя, защото може да си помисля, че не ме харесваш.

— Та аз не те познавам!

— Познаваш ме много добре.

— Това, че съм запозната с тялото ти, не означава, че те познавай. Знам само името ти, както и това, че днес напускаш Англия. Не, знам и още нещо — че твоите слуги нарушават закона, за да изпълняват прищевките ти!

— О, изглежда, стигнахме до същността на проблема. Ти възразяваш срещу начина, по който протече първата ни среща. Това е разбираемо, тъй като ти нямаше никакъв избор. Но аз също нямаш избор, Катрин. Не, това не е съвсем вярно; аз имах избор. Можех да те оставя да страдаш сама.

Тя се втренчи гневно в него при това напомняне.

— Ако очакваш от мен благодарност за помощта ти миналата нощ, ще се наложи да те разочаровам. Знам много добре защо онова гадно нещо ми беше дадено. Беше само заради теб, защото отказах да изпълня очакванията ти за вечерта. Което ми напомня за нещо — искам да изправа твоя човек пред съдията. Това няма да му се размине.

— Хайде сега, нищо лошо не е станало. Вярно е, че ти вече не си девица, но това е нещо, което трябва да те радва.

Ако положението не беше толкова абсурдно и ако тя не беше жертвата, Катрин може би щеше да се изсмее на думите му, защото не се съмняваше, че той наистина вярваше в онова, което бе казал. Той действително вярваше, че загубата ѝ не беше голяма. Но като се имаше предвид кой беше той, една такава реакция само щеше да му се стори забавна. Тя си наложи да се овладее.

— Ти обаче пренебрегваш факта, че бях отвлечена, че бях буквално откъсната от улицата, хвърлена в някакъв файтон, устата ми беше запушена, след което бях затворена в тази къща и задържана цял ден. Бях нападната, заплашвана...

— Заплашвана? — Дмитрий се намръщи.

— Да, заплашвана. Тъкмо щях да се развикам, когато ми бе казано, че пазачите пред вратата няма да се поколебаят да ме укротят, ако го направя. Освен това бях предупредена, че срещу мен ще бъде използвана сила, ако откажа да се къпя или храня.

— Дреболии. — Дмитрий махна с ръка, сякаш всичко това нямаше значение. — Нали не си била наранена?

— Не става дума за това! Киров нямаше право да ме води тук против волята ми!

— Имаш твърде много възражения, мъниче, като се има предвид, че в крайна сметка ти беше приятно. Забрави за всичко. Ако вдигаш шум сега, няма да постигнеш нищо. Владимир получи нареждания да бъде щедър с теб.

— Пак ли пари? — попита тя с измамно тих глас.

— Разбира се. Аз си плащам за удоволствията...

— О, боже! — изкрещя вбесена Катрин — Колко пъти трябва да го повтарям? Никога не съм била и никога няма да бъда за продан!

— И не би приела две хиляди фунта?

Ако Дмитрий бе смятал, че щедростта му щеше да я впечатли, бързо разбра, че бе сбъркал.

— Не само че не бих ги приела, но и с удоволствие ще ти кажа какво можеш да направиш с тях.

— Моля те, недей.

— Не можеш да купиш и мълчанието ми, така че не се опитвай да ме обиждаш повече.

— Мълчанието ти?

— За бога, ти изобщо чуваш ли какво ти говоря?

— Всяка дума — увери я с усмивка той. — Не може ли вече да приключим с това? Ела, Катя.

Той посегна към нея и тя отскочи уплашено назад.

— Недей!

Умолителната нотка в гласа ѝ вбеси Катрин, но тя не можеше да направи нищо, за да я избегне. След случилото се миналата нощ се страхуваше от начина, по който щеше да реагира на допира му. Никога не бе срещала толкова красив мъж. В красотата му имаше нещо хипнотизиращо. Това, че той я беше пожелал и че я беше обладал миналата нощ, беше направо удивително. Наложил ѝ се да положи голямо усилие, за да се концентрира, да се защити с основателния си гняв, а не просто да остане да го гледа втренчено.

Отговорът ѝ не раздразни Дмитрий, а го накара да изпита доволство. Той беше свикнал жените да не могат да устоят на чара му и реакцията на Катрин не можеше да го заблуди. Трябваше да се опита да се възползва от предимството си веднага, но той се поколеба. Колкото и да я желаше, в момента тя беше твърде развълнувана и по всичко личеше, че нямаше да се успокои скоро.

Той отдръпна ръка и въздъхна.

— Добре, мъниче. Надявах се, че... това няма значение. — Той седна в своя край на леглото, след което се обърна през рамо и я погледна с опустошаваща усмивка. — Сигурна ли си?

Катрин изстена мислено. Искаше ѝ се да се престори, че не разбира за какво ѝ намекваше той, но не можеше да го направи.

Погледът му беше достатъчно красноречив. За бога, как можеше все още да има желание за любов след миналата нощ?

— Напълно — отвърна тя, като се молеше той да си тръгне. Дмитрий се изправи, но не излезе от стаята. Той отиде до стола, на който бяха оставени дрехите и, взе ги и се върна до леглото, за да ѝ ги подаде.

— Трябва да приемеш парите, Катя, независимо дали ги искаш или не.

Тя гледаше презрително черната рокля. Принцът добави нежно:

— Ако съм те обидил, като ти предложих твърде много, то беше само защото смятах, че можеш да си обновиш гардероба. Исках да ти направя подарък и нищо повече.

Погледът ѝ срещна неговия. Защо ли миналата нощ не бе забелязала колко висок беше Дмитрий?

— Не мога да приема от теб дори подарък.

— Защо?

— Защото не мога и толкова.

Той се раздразни. Тази жена беше невъзможна! Коя беше тя, че да отхвърля такава щедрост?

— Ще приемеш, госпожице, и повече няма да обсъждаме това — заяви високомерно той. — Сега ще ти изпратя една прислужница да ти помогне да се облечеш, след което Владимир ще те отведе...

— Не смей да ми изпращаш отново онзи грубиян — сръза го остро тя. — Виждам, че изобщо не си чул какво ти казах. Казах, че ще вкарам Киров в затвора.

— Съжалявам, че няма да мога да успокоя наранената ти чувствителност, като позволя това, скъпа. Няма да оставя слугата си тук.

— Няма да имаш избор, както аз нямах избор.

Той се усмихна покровителствено.

— Забравяш, че отплаваме днес.

— Корабът ви може да бъде задържан — отвърна Катрин.

Принцът стисна застрашително устни.

— Ти също можеш да бъдеш задържана, докато не бъде твърде късно да причиниш някаква вреда.

— Давай, направи го — отвърна предизвикателно тя. — Но ме подценяваш, ако смяташ, че с това всичко ще свърши.

Дмитрий не искаше да се кара повече с нея. Той беше удивен, че бе останал да спори толкова дълго. Какво можеше да му направи тя? Английските власти нямаше да посмеят да го задържат заради обвиненията на една слугиня. Самата мисъл за това беше смехотворна.

Дмитрий кимна отсечено и излезе от стаята. На половината път по коридора той застина на мястото си. Беше забравил, че не се намираше в Русия. Руските закони бяха създадени за аристокрацията. Английските закони обаче вземаха предвид и благоденствието на обикновените хора. В Англия общественото мнение имаше тежест. Тази жена можеше да създаде обществен скандал, за който можеше да разбере дори самата кралица.

Това беше последното нещо, от което се нуждаеше Дмитрий, като се имаше предвид предстоящото посещение на царя в Англия. Обществено мнение и без това беше настроено против руснаците. Англичаните бяха обичали цар Александър заради победата му над Наполеон, смятаха много по-младия му брат Николай, който го беше наследил, за човек, който постоянно създаваше проблеми на останалите държави, а не можеше да се справи с управлението на своята. Това си беше самата истина, но в момента истината нямаше значение. Дмитрий се намираше в Англия, защото не бе искал възмутителното поведение на сестра му да се отрази неблагоприятно върху посещението на царя.

— Тя веднага ли ще си тръгне, принц Дмитрий?

— Какво? — Той вдиша глава и забеляза Владимир, който беше застанал пред него. — Не, страхувам се, че не. Ти беше прав, приятелю. Тя е една много неприятна млада жена и със своето безразсъдство създаде малък проблем.

— Господарю?

Внезапно Дмитрий се разсмя.

— Иска да те види как гниеш в някой английски затвор.

Владимир не прояви никаква загриженост при тази новина, което говореше добре за способността на принца да се грижи за хората си.

— Не мисля, че тя смята да се откаже дори и след нашето отпътуване.

— Но посещението на царя...

— Точно така. Действията ѝ нямаше да имат никакво значение, ако не беше това. Какво мислиш. Владимир? Имаш ли някакво

предложение?

Слугата имаше нещо предвид, но знаеше, че принцът нямаше да одобри убийството на жената.

— Не може ли да бъде убедена... — Повдигнатите вежди на господаря му го накараха да изстене мислено. — Не, не мисля така. Предполагам, че ще се наложи да бъде задържана.

— И аз така смятам — съгласи се принцът, след което се усмихна, сякаш тази мисъл му харесваше. — Да, страхувам се, че ще трябва да я задържим при нас, поне за няколко месеца. Може да се прибере с някой от моите кораби, преди Нева да замръзне отново.

Владимир стисна зъби от раздразнение. Месеци, през които щеше да му се налага да се оправя с тази жена, която неизменно успяваше да го вбеси. Той не бе имал точно това предвид, а по-скоро да бъде намерен някой, който да я държи затворена тук. Не се налагаше да я вземат със себе си, но щом Дмитрий бе мислил върху това, то явно не беше свършил с тази жена. Какво толкова му харесваше точно у нея?

Той предположи, че едва ли имаше нужда да пита като каква щеше да бъде задържана тя, но не можеше да си позволи да прави повече грешки.

— Положението ѝ, господарю?

— Слугиня, разбира се. Не виждам причина да похабяваме способностите ѝ, каквито и да са те. Можем да установим какви са по-късно. Засега се погрижи тя да бъде качена на кораба възможно най-безшумно. Един от сандъците ми за дрехи би трябвало да свърши работа. Освен това ще се наложи да ѝ осигуриш достатъчно дрехи поне за пътуването.

Владимир кимна; положението, което щеше да има жената, правеше всичко малко по-приемливо.

— Нещо друго, господарю?

— Да. Тя не трябва да бъде наранена — отвърна Дмитрий и в тона му слугата долови скрито предупреждение. — Не искам косъм да падне от главата ѝ, Владимир, така че внимавай с нея.

И как щеше да успее да изпълни това нареждане, след като трябваше да я натъпче в сандък за дрехи? Владимир отново промени мнението си. Слугиня, друг път! Принцът беше просто раздразнен от жената, но влечението му към нея беше все още силно.

ГЛАВА 9

— Насам. — Владимир отвори вратата на каютата пред двамата носачи, които носеха сандъка на господаря му. — Внимателно! За бога, не го изпускате. Много добре Можете да си вървите.

Владимир отиде до сандъка и се втренчи в ключалката. Ключът беше в джоба му, но той не го извади. Нямаше причина да пуска жената още сега. До отплаването им оставаше цял час и той предпочиташе тя да си остане на мястото, докато не бъдеше твърде късно да се опитва да избяга.

Той чу трополене отвътре и се усмихна. Без съмнение тя риташе с крака по стените. Определено не ѝ беше удобно, но си го заслужаваше. Искала да го вкара в затвора. За какво? Та нали нищо лошо не ѝ се бе случило.

Катрин беше на друго мнение. Сега имаше още една причина да не изпитва добри чувства към тези варвари руснаците. Да я набутат в сандък само за да я изведат от къщата, беше непоносимо. Но какво друго трябваше да очаква, след като толкова безразсъдно бе предупредила принца за намеренията си? Защо бе проявила такава глупост?

„Не, Катрин, не можеш да обвиняват себе си. Просто в негово присъствие ти беше невъзможно да мислиш ясно.“

Тя не се съмняваше, че именно той беше виновен за тази последна обида. Беше го предупредила повече да не изпраща Киров при нея, но въпреки това именно той бе влязъл в стаята малко след като принцът беше излязъл, преди тя да бе успяла дори да се облече напълно. Той бе дошъл с още един мъж — едър, облечен в ливрея на паж, който я бе заобиколил и преди тя да осъзнае какво става, се бе озовала по гръб с вързани китки и глезени и запушена уста.

След това пажът, който не бе казал нито една дума, я бе вдигнал с лекота и я бе понесъл надолу по стълбите. Но вместо да напуснат къщата, както бе очаквала, я бяха отвели в някаква стая на втория етаж и я бяха натъпкали в един сандък.

Неудобството ѝ нямаше граници. Сгъната в кръста, с глава, опираща се в единия край на сандъка, тя лежете на ръцете си, които отдавна бяха изтръпнали до болка, и ако свиеше колене до гърдите си, после можеше да ритне другия край на сандъка. Усилието се оказа безплодно. Очевидно нямаха намерение да я освободят, докато не намереха за необходимо.

Катрин нямаше представа къде се намираше в момента. Тя бе усетила, че пътуват с файтон, и знаеше, че след това сандъкът бе отнесен някъде, но когато го бяха сложили на земята, не бе разбрала къде точно се намираше. Не можеше да долови други звуци, освен затрудненото си дишане. Въздухът беше горещ и около ръба на капака нямаше нито една пролука.

Катрин си помисли, че ако останеше в сандъка още малко, сигурно щеше да се задуши. Ако обаче продължеше да мисли за това, сигурно щеше да я обземе паника, а на нея ѝ се струваше най-разумно да запази спокойствие, при което въздухът щеше да ѝ стигне за по-дълго време.

Но времето минаваше и тя започна да си мисли, че може би точно това беше решението на проблема, което руснаците бяха намерили. Ако смятаха, че тя наистина ще изпълни заплахата си, как можеха да я пуснат? Не можеха и този сандък може би щеше да се окаже ковчегът ѝ. Но дали принц Дмитрий беше способен да направи това с нея, след... след... не, тя не вярваше, че той би постъпил така. Но Владимир беше способен да го направи. Неговата неприязън към Катрин беше очевидна.

В кухнята човекът, който заемаше централно място в мислите на Катрин, се навеждаше да вземе една дебела пирожка с месо. Жена му бе специалистка в правенето им. Маруся го спря, когато ръката му беше само на няколко сантиметра от целта му.

— Знаеш, че тези са за принца и принцесата — изсумтя тя. — Ако и ти искаш, съпруже, ще трябва да ме помолиш да ти приготвя.

Корабният готвач, който стоеше до Владимир, се разсмя.

— Тази вечер ще трябва да се задоволиш с моите ястия, като всички останали. — След това прошепна: — Какво става, да не ти е ядосана? Ако е така, късметлия си, че отказва да ти даде само храна.

Владимир се втренчи в мрачно развеселения готвач и той побърза да се върне при котлите си. Маруся се замисли. Когато по-

рано бе казал какво беше решено да се направи с английската прислужница, тя се беше намръщила и троснато бе казала, че нито една жена не заслужава подобно отношение. Когато той бе отбелязал, че да я натъпчат в сандъка бе идея на принца, Маруся бе отвърнала, че на принца сигурно му има нещо, щом си позволява да се държи така с една жена.

— Той още ли спи? — попита сега Маруся.

— Да. Няма нужда да бързаш с вечерята му.

— Не се притеснявай за храната му. Тя ще бъде готова навреме. — Светлосините ѝ очи се присвиха, което показва на съпруга ѝ, че е силно раздразнена. — Какво направи с малката англичанка?

— Сложих я в каютата със сандъците с дрехи. Предполагам, че ще се наложи да опъна един хамак за нея.

— Тя как реагира?

— Помислих, че ще бъде най-добре да изчакам, докато се отдалечим достатъчно от Лондон, преди да я пусна да излезе.

— Е?

— Още не съм я пуснал.

— Но сигурно си пробил дупки в сандъка, нали? Знаеш колко плътно се затварят сандъците на принца.

Владимир пребледня. Дори през ум не му бе минало подобно нещо, а и как би могъл да се сети, след като никога досега не бе пъхал човек в сандък?

Маруся разчете правилно изражението му и зяпна от изненада.

— Да не си полудял? Върви и се моли да не е твърде късно! Върви!

Преди тя да успее да довърши, той вече бе изхвърчал навън. Думите на принца се върнаха в съзнанието му. И косъм не трябваше да падне от главата на англичанката. А щом принцът беше заплашил с най-сурово наказание само за това, то какво ли щеше да направи, ако жената умреше? Киров дори не смееше да си помисли.

Маруся тръгна след него и нямаше как тичането им през кораба да остане незабелязано. Когато подминаха каютата на Дмитрий, те вече бяха събрали петима любопитни слуги и няколко моряци от екипажа. Дмитрий, който се беше събудил само преди няколко минути, изпрати прислужника си Максим да провери какво става навън.

Прислужникът трябваше само да излезе, за да види, че всички се тълпят пред вратата на каютата, която се намираше малко по-надолу по коридора.

— Влязоха в склада, Ваше височество. — Принцът пътуваше с толкова много лични вещи, та дори чаршафи и посуда, че беше необходима една цяла кабина да ги побере. Вероятно някакъв куфар бе паднал. — Няма да се забавя много.

— Чакай — спря го Дмитрий, осъзнавайки, че Катрин вероятно беше затворена в склада и беше причината за безредието. — Това трябва да е англичанката. Доведи ми я.

Максим кимна, без дори да си помисли да попита за каква англичанка става дума. Той не беше в течение на всички дела на принца като Киров и се налагаше да изчака, докато разбере за всичко от Маруся, която не умееше да пази тайни. Не би и помислил да попита директно Дмитрий. Никой не се осмеляваше.

Когато влезе в каютата, Владимир беше твърде разтревожен, за да забележи, че има публика. Той отключи сандъка и вдигна капака. Очите на жената бяха затворени. Тя не помръдваше и дори не потръпна при внезапното нахлуване на ярката дневна светлина в тъмния ѝ затвор. Владимир усети как го обзема паника, която заплашваше да го задуши. Тогаво обаче гърдите ѝ се повдигнаха и тя започна да си поема въздух на пресекулки.

В този момент Владимир всъщност я харесваше заради това, че беше жива. Това обаче не продължи дълго. Когато очите ѝ се отвориха и го погледнаха, погледът ѝ бе изпълнен с такава убийствена ярост, че на него му се прииска просто да я остави на мястото ѝ. Маруся го сръга в ребрата, за да му напомни, че не можеше да направи това.

Киров изсумтя, наведе се да извади Катрин от сандъка и я остави на крака. Тя не можа да се задържи права и се свлече към него.

— Виждаш ли какво си направил с глупостта си? Горкото създание не чувства краката си. — В каютата нямаше стол и Маруся затвори сандъка. — Сложи я да седне тук и ми помогни да махна въжетата.

Катрин изобщо не чувстваше краката си. Тя откри това, когато коленете ѝ се подкосиха, докато я слагаха да седне на капака на сандъка. Ръцете ѝ отдавна бяха станали безчувствени. Тя знаеше какво

щеше да се случи, когато отново почувстваше крайниците си. Нямаше да бъде много приятно.

Владимир развърза въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ, а Маруся освободи краката ѝ. Обувките ѝ бяха останали в къщата. Косата ѝ беше разрошена и се спускаше свободно по раменете и гърба ѝ. Но най-отчайваща беше роклята ѝ, която не беше напълно закопчана отпред и откриваше бялата ѝ долна риза, която контрастиреше рязко с черния плат на роклята. Когато забеляза тълпата, която се беше събрала на вратата и я наблюдаваше с любопитство, Катрин се изчерви като домати. Никой досега не я беше виждал в такъв вид, а сега повече от половин дузина хора се намираха с нея в тази малка стаичка.

Кои бяха всичките тези хора? И къде изобщо се намираше? Миг по-късно усети полюшването и си отговори. Бе го почувствала в сандъка, но до последно се беше надявала, че е сбъркала. До слуха ѝ достигна руска реч и тя разбра, че се намираше на руски кораб.

Въжетата от китките ѝ паднаха и тя протегна ръце напред, като внимателно разгъна лакти и рамене Владимир, който стоеше зад нея, посегна към кърпата, която беше натикана в устата ѝ, но Катрин усети как пръстите му се поколебаха в косата ѝ Много пронизателно от негова страна. Той сигурно знаеше, че тя нямаше да се примири с това положение. Катрин му беше подготвила такава унищожителна тирада, че преди да бе свършила, ушите му щяха да хванат мазоли. Той обаче се поколеба, а тя все още не беше в състояние да накара пръстите си да ѝ се подчинят и да свалят превръзката от устата ѝ.

Някъде зад нея се изля порой от руски думи и групичката до вратата бързо се разпръсна. Кърпата от устата ѝ бе свалена, но езикът ѝ бе пресъхнал и тя само успя да изграчи думата „вода“. Маруся излезе да ѝ донесе вода, а Владимир клекна пред Катрин и започна да разтрива краката ѝ. Тя с удоволствие щеше да го просне по гръб с един силен ритник, но не можеше да помръдне краката си.

— Дълга ти извинение — каза Киров, без да поглежда към нея. Гласът му бе мрачен, сякаш се насилваше да изрече думите. — Трябваше да пробия дупки в сандъка, но просто не се сетих за това.

Катрин не можеше да повярва на ушите си. А за това, че изобщо я беше напъхал в сандъка? Къде беше съжалението му за това?

— Това не беше... единствената ти грешка... ти... ти...

Тя се отказа. Твърде болезнено беше да говори, когато гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, а езикът беше като някаква подута гадост в устата ѝ. Кръвта нахлуваше в краката ѝ и чувството беше толкова неприятно, че ѝ се наложи да стисне зъби, за да не изстене, Господи, и преди ѝ себе случвало крайниците ѝ да изтръпнат, ако останеше да лежи твърде дълго в едно положение, но никога чак толкова много.

Маруся се върна с водата и допря каната до устните на Катрин, която отпи жадно, без да мисли за приличието. Поне една част от тялото ѝ бе получила облекчение, въпреки че останалите протестираха. Хиляди иглички нападаха краката и ръцете ѝ, докато не започна да ѝ се струва, че няма да издържи повече. Тя изстена, въпреки че бе решила да не го прави.

— Тропай с крака. Това ще помогне.

Възрастната жена говореше любезно, но Катрин не можеше да го оцени точно в този момент.

— Аз... аз... о, дяволите да те вземат, Киров! Вече не разкъсват престъпниците с коне, но аз ще се погрижа това наказание да бъде приложено специално към теб!

Владимир не ѝ обърна никакво внимание и продължи да разтрива краката ѝ, но Маруся се разсмя, докато правеше същото с ръцете на Катрин.

— Поне духът ѝ не е бил повреден от престоя в този сандък.

— Толкова по-зле — изръмжа Владимир.

Това, че двамата си говореха на руски, вбеси още повече Катрин.

— Говоря пет езика, но вашият не е от тях. Ако не говорите на френски, няма да ви кажа защо военният флот на кралицата ще преследва този кораб по целия път до Русия, ако се наложи.

— Ама че глупости — намръщи се Киров — Още малко и ще ни кажеш, че си говориш с вашата кралица.

— Не само това — отвърна Катрин, — но съм и нейна приятелка, откакто служих една година като нейна придворна дама. Но дори и да не беше така, само влиянието на граф Страфорд щеше да бъде достатъчно.

— Твоят работодател ли?

— Не се подигравай с нея, Маруся — предупреди Владимир жена си. — Един английски граф не би се интересувал къде се намира

някоя негова прислужница. Те не са собственост на своите господари като нас.

Катрин долови презрението, с което той изрече тези думи, сякаш се гордееше, че е собственост на някого. Но фактът, че той не вярваше на нито една нейна дума, я ядоса още повече.

— Първата и най-голямата ти грешка беше, че предположи, че съм прислужница. Не те поправих, тъй като не исках да се разбере истинската ми самоличност. Но всичко това стигна твърде далеч. Графът ми е баща, а не работодател. Казвам се Катрин Сейнт Джон — лейди Катрин Сейнт Джон.

Съпрузите се спогледаха. Катрин не успя да види изражението на Маруся. То сякаш казваше на Киров; *„Виждаш ли? Това вече обяснява арогантността ѝ, заповедния ѝ тон и високомерието ѝ.“* Изражението на Владимир обаче не показваше никаква загриженост.

— Която и да си, губиш си времето, като се гневиш на мен — каза съвсем спокойно той. — Този път не действах своеволно, а изпълнявах заповеди — точни заповеди, които включваха дори и идеята за сандъка. Грешката, че не се погрижих за вентилацията обаче, си беше моя. Може би дори трябваше да те пусна по-рано...

— Може би? — избухна Катрин, на която ѝ се искаше да стовари нещо тежко върху главата му.

Тя щеше да продължи, но точно в този момент вълна от силна болка премина през краката ѝ и я накара да се превие със стон. Катрин издърпа ръцете си от тези на Маруся и заби нокти в бедрата си, но това не и помогна. Жизнеността на краката ѝ се възвръщаше.

През последните пет минути Максим бе стоял на вратата и бе слушал с удивление разговора на тримата, но сега си спомни задълженията си.

— Ако това е англичанката, принцът иска да я види незабавно.

Владимир хвърли един поглед през рамо и усети както обзема предишният ужас.

— Тя не е в състояние...

— Той каза веднага, Владимир.

ГЛАВА 10

Дмитрий облегна глава на високата облегалка на стола и сложи босите си крака върху столчето пред себе си. Столът беше удобен и му служеше като напомняне, че беше човек, който рядко си отказваше нещо, каквото и да било то. Столът беше един от осемте, които бе купил, по един за всяка от спалните си в именията, които притежаваше из Европа, както и един за пътуванията си. Когато видеше нещо, което му подходеше, той правеше всичко възможно да го получи. И винаги бе успявал.

Принцеса Татяна беше една такава цел. Тя му подходеше. Тя беше най-редкият скъпоценен камък измежду всички бляскави красавици в Санкт Петербург. А щом беше решил да се жени, можеше ли да се ожени за друга, освен за най-красивата?

Дмитрий не се беше сещал за Татяна, откакто бе споменал за нея на баба си, и сигурно нямаше да се сети, ако току-що не се беше събудил след един неприятен сън за нея. Тя го беше разиграла доста и дори в съня си той не бе успял да постигне целта си.

Не че той искаше да се ожени за нея или пък за някоя друга. Напротив. За какво му беше съпруга, след като никога не му бе липсвала женска компания? Тя щеше да бъде поредната му грижа, а той си имаше хиляди други грижи. Всъщност този брак нямаше да бъде необходим, ако по-големият му брат Михаил не бе направил глупостта да предложи услугите си в Кавказ и схватките с турците му бяха допаднали толкова много, че той бе удължавал службата си всяка година, докато най-накрая късметът не му бе изневерил. Тази година той бе останал зад фронтовата линия и въпреки че не бяха намерили тялото му, твърде много от другарите му го бяха видели да пада улучен от вражески куршум, за да има някаква надежда да е все още жив.

Денят, в който Дмитрий бе научил за смъртта на брат си, беше един от най-черните в живота му. Не че той обичаше много Михаил, който му беше полубрат от първия брак на баща им. Като малки двамата се бяха сблизили, въпреки че седемгодишната разлика във

възрастта им определяше и различните им интереси. Но армейската служба винаги бе привличала Михаил и когато бе станал достатъчно възрастен, той я бе превърнал в свой живот. След това Дмитрий не го беше виждал често, освен през едногодишната си служба в Кавказ.

През тази една година Дмитрий бе видял толкова много убийства, че му стигаха за цял живот. Той не живееше заради опасностите като брат си. Подобно на много от младите си приятели от Императорската гвардия, Дмитрий бе търсил приключения и ги беше намерил в изобилие. Онази една година се беше оказала достатъчна, за да го накара да напусне армията. Той беше по-малкият син в семейството, но нямаше нужда да превръща военната служба в свой живот, както правеха повечето от по-малките синове на аристократите. Освен с голямото богатство на семейството, той разполагаше и със собствено. Пък и Дмитрий смяташе, че може да направи нещо по-смислено с живота си, вместо да го излага на неразумни рискове.

Да можеше и Михаил да бе мислил така. Или поне да беше намерил време да се ожени и да остави наследник, преди да загине. Така Дмитрий нямаше да бъде последният мъж от рода Александрови. Той имаше още петима полубратя, но всички те бяха незаконородени. А и Соня, сестрата на баща му, се бе постарала да му покаже ясно, че сега беше негов дълг да се ожени и да се сдобие с наследник, преди и с него да се случи нещо като с Михаил. Нямаше значение, че Михаил бе подлагал живота си на риск ежедневно, а Дмитрий не. Смъртта на Михаил бе потресла леля Соня толкова силно, че тя не искаше и да чуе за бавене.

Дотогава Дмитрий бе водил безгрижен живот. Михаил бе изпълнявал ролята си на глава на семейството, откакто баща им бе починал от холера по време на епидемията през 1830 година. Дмитрий бе осъществявал контрол върху по-голямата част от семейните владения и инвестиции, но само защото финансите се бяха превърнали в негова мания, в безопасен начин да поема рискове. Сега обаче всички задължения се бяха стоварили върху плещите на Дмитрий — огромните имения, крепостните селяни, незаконородените деца в семейството, дори и шестте копелета на Михаил. А скоро към тях щеше да се прибави и съпруга.

Той бе проклинал хиляди пъти брат си за това, че беше загинал и го беше оставил да поеме задълженията му. Дмитрий имаше чувството,

че животът му вече не беше същият. Проблемите със сестра му бяха отличен пример за това. Ако Михаил беше жив, херцогинята щеше да пише на него и на него щеше да му се наложи да решава проблема, въпреки че Анастасия беше полусестра на Михаил. Той несъмнено щеше да прехвърли проблема на Дмитрий, с тази разлика, че тогава Дмитрий не би бил по средата на ухажване и не би имал нищо против едно пътуване до Англия. Пътешествията, които той обожаваше, бяха едно от нещата, които сега не можеше да си позволява, когато поиска.

Поне сестра му беше една грижа, която скоро можеше да прехвърли на друг, след като я омъжеше. От друга страна, когато той самият се оженеше, тя щеше да бъде заменена от друга грижа. Ако беше готов да приеме провала си в постигането на целта, която сам си беше поставил, Дмитрий щеше да се откаже от избора си на красивата принцеса Татяна.

Татяна Иванова го беше изненадала, като се беше оказала най-трудна за спечелване. Ухажването ѝ бе отнело доста време и усилия, повече отколкото бе отделял на която и да било жена, и неведнъж му се бе налагало да полага огромни усилия да овладее раздражението си от начина, по който тя го разиграваше. Тя може би беше поласкана от вниманието му, но беше също така и млада дама, която осъзнаваше привлекателността си. Татяна знаеше, че можеше да има всеки мъж, когото пожелае, и не бързаше да направи избора си измежду дузините ухажори, които я заобикаляха.

Но нито една жена не бе успяла да устои твърде дълго на Дмитрий. Това не беше суетност от негова страна, а самата истина. И точно когато той бе започнал да напредва в усилията си да спечели принцесата, точно когато ледът около замръзналото ѝ сърце сякаш бе започнал да се топи, бе пристигнало писмото на херцогинята. Дяволски лош късмет. Въпреки това той не се тревожеше, че Татяна ще избере друг в негово отсъствие. Дмитрий се дразнеше повече от забавянето и от факта, че с отсъствието си беше загубил територия и при завръщането си щеше да му се наложи да навакса, след като му се искаше само въпросът да бъде уреден възможно най-бързо, за да може да се посвети на други неща.

Почукването на вратата го откъсна от мислите му. Дмитрий не искаше да си мисли за предстоящия семеен живот, след като не

можеше да направи нищо, преди да се върне в Русия, а дотогава щяха да минат седмици.

Максим влезе и задържа вратата отворена пред Владимир, който го последва, като носеше Катрин на ръце. На пръв поглед тя изглеждаше заспала, но след това Дмитрий забеляза, че зъбите и са впити в долната устна, а ръцете ѝ са вкопчени в плата на роклята.

Той скочи на крака и бързината на движението му накара двамата слуги да замръзнат уплашено на местата си.

— Какво ѝ има? — Въпросът бе отправен към Киров със смразяващ тон.

— Нищо, Ваше височество, наистина нищо — побърза да го увери Владимир. — Просто крайниците ѝ бяха изтръпнали, а сега усещането се връща и... — Той замълча, защото изражението на принца потъмняваше с всяка изминала секунда. — Трябваше да я оставим в сандъка, докато корабът излезе в открито море. Можеше да избяга и да доплува до брега. Реших, че не трябва да поемам излишни рискове, като се има предвид важността...

— Все още не сме напуснали Темза, а и дали е необходимо да ти напомням, че има и други начини да се постарая да ѝ попречиш да избяга? Да не би да искаш да ми кажеш, че току-що си я пуснал?

Владимир кимна виновно.

— Истината е, че бях забравил колко дълго време е необходимо да стигнем до брега, а и в объркването по време на плаването, пък и след като тя беше заключена, аз... аз не се сетих за нея, докато Маруся не ми напомни.

Тези полуистини сякаш омилюваха малко принца. Изражението му се смекчи леко, но не напълно. Владимир знаеше, че принцът не понасяше некадърните слуги, а откакто бе срещнал англичанката, той бе направил повече грешки отколкото по време на цялата си служба. И все пак Дмитрий беше разумен човек, а не тиранин.

— Ти отговаряш за нея, Владимир, така че се постарай в бъдеще да бъдеш по-внимателен.

Киров изстена мислено. Да отговаря за тази жена, беше най-ужасното наказание, което господарят му можеше да измисли.

— Много добре, свали я долу.

Дмитрий се отмести встрани и посочи към стола, от който бе станал преди малко. Владимир бързо остави товара си там и отстъпи назад, като се молеше жената да не направи нещо. Не беше писано молитвите му да се сбъднат.

Катрин изстена и се преви над коленете си. Косата ѝ падна напред, а долната ѝ риза се разтвори от тежестта на гърдите ѝ и откри привлекателната ѝ плът пред погледите на тримата мъже.

Владимир забеляза, че Дмитрий се намръщи отново, и побърза да го успокои:

— Неудобството ѝ е временно, господарю. Ще ѝ мине за няколко минути.

Принцът не обърна внимание на думите му. Той се отпусна на едно коляно пред Катрин, хвана я нежно, но здраво за раменете и я накара да седне удобно. След това вдигна роклята ѝ над коленете и започна да масажира единия ѝ прасец.

Естественият рефлекс на Катрин беше да го ритне. Тя бе изслушала разговора му със слугата, без да каже нищо, само защото се страхуваше, че ако отвори уста, ще се разкрещи. Но сега болезненото усещане в крайниците ѝ започваше да изчезва и въпреки че все още го имаше, беше по-поносимо отпреди. Тя обаче не ритна принца. Гневът ѝ имаше нужда от по-добър начин за изява — начин, който да бъде разбран правилно. Катрин замахна с ръка и удари звучна плесница на Дмитрий.

Дмитрий замръзна на мястото си. Максим пребледня от ужас. Без да мисли, Владимир изтърси:

— Тя твърди, че е благородничка. Ваше височество — дъщеря на граф.

Настъпи пълна тишина. Владимир не беше сигурен дали принцът бе чул думите му и дали те имаха някакво значение. Той не знаеше защо се беше опитал да обясни това невероятно избухване, и то с твърдение, което очевидно беше лъжа. Ако не бе казал нищо, може би жената щеше да бъде изхвърлена зад борда, което щеше да го направи много щастлив.

Дмитрий бе вдигнал очи и забеляза яростта в погледа на Катрин. Тя го беше ударила с всичка сила и изненадата му беше толкова голяма, че за момента той не бе в състояние да реагира по никакъв начин. А Катрин още не беше свършила с него.

— Арогантността ти надминава всякакви граници, Александров. Да се осмелиш да... да наредиш да ме... ох!

Ръцете ѝ се свиха в юмруци в скута ѝ. Тя полагаше огромни усилия да се овладее, но не успяваше и това очевидно я вбесяваше. А той продължаваше да клечи пред нея и да я гледа с удивление!

— Дяволите да те вземат, ще обърнеш този кораб незабавно и ще ме върнеш в Лондон! Настоявам... не, нареждам ти да го направиш веднага!

Дмитрий се изправи бавно и на Катрин ѝ се наложи да извие врат нагоре, за да не изпуска погледа му от своя. Той потърка отнесено бузата си, като не сваляше очи от нея; след това в погледа му внезапно се появи весело пламъче.

— Тя ми нарежда, Владимир — каза принцът, без дори да поглежда към слугата си.

Напрежението напусна Киров след промяната в гласа на господаря му.

— Да, господарю — въздъхна той.

— Дъщеря на граф, казваш?

— Така твърди тя.

Кадифените очи на принца се плъзнаха обратно към Катрин и тя откри, че може да се изчервява дори в гнева си, защото погледът му не се спря върху лицето ѝ, а продължи надолу към разкопчаната на гърдите ѝ рокля. И сякаш това не беше достатъчно, очите му се плъзнаха бавно още по-надолу и най-накрая се спряха да се възхитят на краката ѝ.

Катрин дръпна рязко роклята си надолу, за да покрие краката си, след което се зае трескаво да закопчава роклята си. Тази проява на скромност бе възнаградена с гърлен смях от мъжа, който стоеше само на половин метър от нея.

— Мръсник! — изсъска тя, без да вдига поглед, преди и последното копче да беше закопчано. — Имаш обноските на уличница, която знае само как да зяпа хората, но това едва ли трябва да ме изненадва, като се има предвид, че и моралът ти е също толкова развратен.

Владимир вдигна очи към тавана. На Максим, който все още не се беше опомнил от първоначалния си шок, тази забележка му дойде твърде много. Дмитрий обаче се развесели още повече.

— Трябва да те поздравя, Катя — каза той — Талантът ти е забележителен.

Думите му я завариха неподготвена.

— Талант ли?

— Разбира се. Кажете ми трябваше ли да работиш по него, или ти е вродена дарба?

Тя присви подозрително очи.

— Ако намекваш...

— Нищо не намеквам. Възхищавам ти се. Ти имитираш до съвършенство висшестоящите. Да не би да си играла такава роля в театъра? Това би обяснило...

— Достатъчно! — извика Катрин и скочи на крака, едва сега разбрала какво имаше предвид той.

Но близостта до него за нещастие я постави в неизгодно положение. Това ѝ се случваше за първи път и не ѝ харесваше изобщо. Той беше толкова висок, че тя му стигаше едва до рамото.

Катрин отстъпи бързо встрани, докато се озова на достатъчно разстояние от принца, след което се обърна толкова рязко, че косата и описа дъга във въздуха. На такова безопасно разстояние вече можеше да се държи с достойнство. Тя изправи рамене, вирна брадичка и изгледа принца с презрение. Въпреки това обаче част от гнева ѝ се бе изпарил. Оценката на Дмитрий за „*таланта*“ ѝ беше искрена и това я плашеше.

Тя нито за миг не бе и помисляла, че той няма да ѝ повярва. Беше оставила гнева си да вземе връх, защото нито за миг не се бе съмнявала, че когато той разбере с кого всъщност си има работа, веднага щеше да изпълни всичките и искания. Това не се беше случило. Той смяташе, че тя разиграва някаква сценка, и това го забавляваше. Актриса! Единственият ѝ допир с театъра беше от ложата на баща ѝ.

— Освободи лакеите си, Александров. — Миг по-късно ѝ хрумна, че нямаше смисъл да се кара с него, и се поправи: — Принц Александров. — Проклетият мъж държеше всички козове и въпреки че това беше възмутително, Катрин знаеше как да проявява гъвкавост — до известна степен.

Тя изобщо не долови, че току-що беше издала заповед, но това не убегна на Дмитрий. Той повдигна вежди за миг, но любопитството му бързо го накара да се успокои.

Принцът махна с ръка и двамата слуги излязоха. Той не каза нищо, докато вратата не се затвори след тях.

— Е, скъпа?

— Лейди Катрин Сейнт Джон.

— Да, това се връзва — каза замислено той — Спомням си, че се запознах с един Сейнт Джон по време на едно от посещенията ми в Англия преди много години. Граф... Станфорд беше, нали? Не, Страфорд. Да, граф Страфорд е много активен в реформите, много известен сред обществеността.

Последното беше казано целенасочено, с намек, че всеки в Англия знаеше това име. Катрин стисна зъби, но това, че принцът се бе срещал с баща ѝ, беше обнадеждаващо.

— И за какво сте се срещали с графа? Предполагам, че мога да опиша мястото на срещата ви също толкова добре, колкото теб, ако не и по-добре, тъй като познавам всички приятели на баща ми и домовете им.

Той се усмихна леко.

— Тогава ми опиши имението на херцог Албемарл. Катрин се намръщи. Ама че лош късмет, да ѝ назове името на човек, когото не познаваше.

— Не познавам херцога, но съм чувала...

— Разбира се, че си чувала, скъпа. Той също е много известен.

Отношението му я вбеси.

— Виж какво, аз съм онази, която ти казвам, че съм. Защо не ми вярваш? Аз усъмних ли се, когато ми каза, че си принц? Кое то, между другото, не ме впечатлява, защото съм запозната с руската йерархия.

Дмитрий се разсмя. Той вече се беше досетил, че според нея нещо му липсваше, и сега тя го бе потвърдила. Трябваше да се почувства обиден, но думите ѝ толкова добре подхождаха на ролята, която тя играеше. Още когато я бе видял за пръв път, бе разбрал, че тя ще бъде забавна, но не бе и предполагал, че ще бъде пълна с толкова изненади.

— Тогава ми кажи какви велики истини знаеш, Катя.

Тя знаеше, че той ѝ се присмива, но трябваше да направи всичко по силите си, за да го накара да ѝ повярва.

— Всички руски благородници носят една и съща титла, въпреки че старите аристократи стоят по-високо от новите, или поне така са ми

казвали. Много демократично, наистина, но въпреки това истината е, че един принц в Русия е просто като херцог, граф или маркиз в Англия.

— Не съм сигурен, че одобрявам израза „*просто като*“, но какво искаш да кажеш все пак?

— Че сме равни — отвърна тя.

Дмитрий се ухили.

— Така ли? Да, мога да се сетя за един случай, в който може да се каже, че това е вярно. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ, сякаш не искаше да остави никакво съмнение какво имаше предвид.

Катрин стисна отчаяно юмруци. Напомнянето за онова, което се беше случило между тях миналата нощ, беше обезоръжаващо. Гневът ѝ беше насочен срещу неговата арогантност и снизходителност, а не срещу самия мъж, който стоеше пред нея. До този момент възмущението ѝ бе пречило да го види по друг начин, освен като обект на презрението си. Сега обаче присъствието му я разтърсваше, както бе станало и тази сутрин.

Катрин забеляза за първи път облеклото му, или по-скоро липсата на такова. Беше облечен само в къс кадифен халат и чифт широки панталони. Краката му бяха боси. Гърдите му, които се виждаха през отвора на халата, също бяха голи. Златисторусата му коса беше разрошена, сякаш току-що бе станал от леглото.

Катрин забрави какво бе искала да отвърне на последната му забележка, като осъзна къде се намираше — в спалнята му. Тя дори не се беше огледала. Откакто бе отворила очи, бе гледала само Дмитрий. Сега отново не посмя да се огледа, тъй като се страхуваше, че видът на разхвърляното легло щеше да я довърши. Той бе наредил да я доведат тук. А тя, каквато си беше глупачка, бе настояла да бъдат оставени насаме за този важен разговор.

Предишният ѝ проблем избледня пред сегашния. Дмитрий бе поискал да бъде доведена тук и причината за това можеше да бъде само една. Беше се шегувал с нея през цялото време, използвайки чар и леки намеци вместо сила. Но не след дълго щеше да дойде ред и на силата и Катрин знаеше, че тогава нямаше да има никакъв шанс. Достатъчно беше само да го погледне, за да се почувства напълно беззащитна.

Всички тези тревожни мисли, които нахлуваха едновременно в ума ѝ, накараха Катрин да пренебрегне факта, че се намираше на кораб

и че каютата трябваше да задоволява всички нужди на Дмитрий — както свързаните с удоволствията, така и свързаните с работата. За щастие обаче точно тази подробност ѝ беше спестена в момента, тъй като вратата се отвори и в стаята нахлу вихрушка от искряща розова коприна.

Високата, русокоса млада жена бе не просто красива, тя беше ослепителна. Така поне смяташе Катрин, която замръзна на мястото си, когато видя това видение да се появява така внезапно. Но появата на жената постигна две неща, за които Катрин беше изключително благодарна. Тя накара Катрин най-накрая да отмести поглед от Дмитрий, така че умът ѝ успя да се върне към нормалната си, логична работа и освен това привлече вниманието на принца.

Още когато вратата се отвори, жената заговори с ясен глас.

— Митя, от часове те чакам да проспиеш деня, но повече... няма... да чакам. — Последните думи бяха изговорени бавно, когато тя осъзна, че Дмитрий не беше сам. Един поглед към Катрин ѝ беше достатъчен, за да реши, че не трябва да се съобразява с нея, но цялото ѝ поведение се промени, като забеляза раздразнението на принца. — Съжалявам — побърза да каже жената. — Не знаех, че си зает.

— Което няма нищо общо с проблема — отвърна остро Дмитрий. — Нищо чудно, че херцогинята реши да се отърве от теб, Анастасия, ако тази липса на обноски е между качествата, които си придобила напоследък.

Поведението на жената се промени отново, след като бе скастриена тъй остро пред една непозната, и тя мина в защита.

— Важно е, иначе не бих...

— Не ми пука, дори ако на кораба има пожар! В бъдеще ще искаш разрешение, преди да ме обезпокоиш, независимо колко е часът и независимо каква е причината!

Катрин почти се забавляваше, докато наблюдаваше авторитарния изблик на гняв. Пред нея стоеше мъж, който не бе позволил нищо друго да го обезпокои, дори и плесницата, която му беше ударила, а сега беснееше заради някаква дреболия. От друга страна обаче, тя се бе срещала с руснаци само в двора и бе слушала много истории за тях от руския посланик в Лондон, който беше близък приятел на графа и който ѝ бе казвал, че руснаците са хора с непостоянен характер, които бързо сменят настроенята си.

Досега принцът не бе показал, че има склонност към подобно поведение. Е, поне този негов изблик беше успокояващ, защото беше по-подходящ за онова, което тя очакваше от един руснак. Винаги беше по-лесно да се справи с един предсказуем човек.

Катрин бързо оцени възможностите си и реши да рискува. Тя се направи на покорна — роля, която не и отиваше — и се намеси в разговора на двамата.

— Милорд, нямам нищо против да изчакам, докато свършите с дамата. Само ще изляза навън...

— Остани си на мястото, Катрин — подметна той през рамо. — Анастасия си тръгва.

Две заповеди, по една за всяка от двете жени. Но нито една от тях нямаше намерение да се подчини без бой.

— Няма да се отървеш от мен, Митя — настоя Анастасия и тропна с крак, за да се увери, че брат ѝ осъзнава колко е разстроена. — Една от прислужниците ми е изчезнала! Малката кучка е избягала!

Преди Дмитрий да успее да отвърне нещо, Катрин, която го заобикаляше бавно, но без да спре, каза твърдо:

— Моята работа може да почака, милорд. — След това добави: — Ако някой е паднал зад борда...

— Глупости — прекъсна я Анастасия, без дори да забелязва, че Катрин се опитваше да ѝ помогне. — Лукавата мръсница се е измъкнала, преди да отплаваме. По време на пътуването към Англия беше болна през цялото време, също като моята Зора. Просто не е искала да пътува отново с кораб. Но аз не искам да се откажа от нея, Митя. Тя ми принадлежи и аз си я искам обратно.

— Да не би да очакваш от мен да обърна този кораб и да се върна за твоята крепостна, след като знаеш, че съм обещал на всички им свободата, стига само да я поискат? Не ставай глупачка, Анастасия. Можеше да избереш поне измежду сто жени с кого да я замениш.

— Но не тук и не сега. Какво ще правя сега, след като Зора е болна?

— Не смяташ ли, че ще трябва да се задоволиш с една от моите слугини? — Това не беше въпрос, а заповед.

Анастасия знаеше, че това бе краят на разговора. Не бе очаквала, че брат ѝ ще се върне обратно заради прислужницата и, но бе имала нужда да излее раздразнението си от това принудително пътуване с

него, да го накара да прояви малко по-голямо съчувствие към нея и избягалата прислужница се беше оказала подходящ повод.

— Ти си жесток, Митя, Моите прислужници са добре обучени. Твоите слугини нямат никаква представа какво означавала бъдат прислужници на една дама. Те знаят само как да обслужват теб.

Докато те спореха, Катрин се възползва от факта, че те сякаш бяха забравили за присъствието ѝ, и успя да се доближи до вратата. Тя не повтори, че ще изчака навън принцът да свърши разговора си, а просто отвори безшумно вратата, измъкна се навън и я затвори също толкова безшумно.

ГЛАВА 11

Тесният коридор беше слабо осветен. В единия край висеше фенер, а в другия, през една врата, която водеше към палубата, нахлуваше дневната светлина. Коридорът беше празен и това накара Катрин да спре за малко. Това беше твърде лесно. Трябваше само да се качи по стълбите, които водеха към палубата, да стигне до парапета и да го прекрачи. Но в продължение на цели двайсет секунди Катрин остана да стои напълно неподвижно пред каютата на Дмитрий.

След два дни на такъв лош късмет, съвсем естествено беше да се съмнява, когато ѝ се откриеше такава прекрасна възможност. Сърцето ѝ заби учестено. Все още не беше в безопасност. Не можеше да си позволи да се почувства в безопасност, преди краката ѝ да бяха стъпили на брега на реката, откъдето можеше да наблюдава как корабът отплава и се превръща в малка черна точкица на хоризонта.

„Направи нещо, Катрин, преди той да осъзнае, че си избягала, докато е спорил с онова прекрасно създание.“

Ако бе смятала, че ще успее да убеди принца да накара капитана да върне кораба заради нея, отказът му да изпълни същото желание на онази красива жена бе сложил край на всичките ѝ надежди. Щом той нямаше намерение да се върне в Лондон заради един от своите хора, то със сигурност нямаше да го направи заради нея, особено пък като се имаше предвид фактът, че тя се намираще на този кораб по негова заповед. Защо? Защо?

„Не сега, Катрин! После можеш да си задаваш такива въпроси, но преди това трябва да се измъкнеш оттук.“

Тя чу повишените в пристъп на гняв гласове откъм вътрешността на каютата и въпреки че не успя да различи думите, това ѝ напомни, че Дмитрий всеки момент можеше да забележи отсъствието ѝ. Нямаше време за губене. Можеше само да бъде благодарна, че тази възможност за бягство ѝ се беше открила, преди корабът да бе стигнал до устието на Темза и английският бряг да бе останал зад тях. Когато излезеха в открито море, бягството щеше да бъде невъзможно.

Тя се отблъсна от вратата и изтича към стълбите, но в бързината се спъна в едно от стъпалата и загуби равновесие. Това обаче я спаси да не се хвърли право в ръцете на един моряк от екипажа, който точно в този момент мина по площадката над стълбите. Не би трябвало да забравя, че по това време на деня палубата нямаше да бъде пуста. Катрин не знаеше колко точно беше часът, но трябва да беше късно следобед, дори вероятно приближаваше вечерта. Ако вече се беше стъмнило, тя нямаше да се тревожи толкова много, но ако изчакаше да се стъмни, щеше да бъде твърде късно за бягство. Трябваше да се възползва от възможността, която ѝ се беше удаля, въпреки че рискуваше да бъде забелязана.

Сърцето ѝ биеше силно, когато Катрин започна да изкачва бавно стъпалата. *„Не се набивай на очи, момиче. Дръж се естествено, сякаш просто искаш да се поразходиш на палубата.“*

Единственият проблем беше, че тя нямаше никаква представа дали една разходка по палубата беше нещо нормално или не. Ако беше затворничка, както вече подозираше, нямаше да бъде естествено да я видят сама на палубата. Но дали всички щяха да знаят коя е тя? Слугите на Дмитрий — да, но моряците, капитанът? Как можеше принцът да обясни отвлечането ѝ пред капитана на този кораб? Не можеше. Той вероятно бе имал намерението да я държи скрита по време на пътуването, а това нямаше да бъде трудно с помощта на множеството му слуги.

Една от слугините на принца се появи пред погледа на Катрин тъкмо когато тя застана нервно на вратата. Беше младото момиче, което бе обслужило Катрин миналата вечер. Сега прислужницата стоеше на няколко метра встрани, говореше с неколцина моряци и се смееше. На всичкото отгоре говореше на френски. Ама че лукава хлапачка! В присъствието на Катрин тя бе говорила само на руски несъмнено за да не ѝ се наложи да отговаря на въпросите ѝ. Е, сега това нямаше значение. За щастие вниманието на прислужницата беше насочено другаде и тя дори не погледна към мястото, на което беше застанала Катрин.

На палубата кипеше трескава дейност, чуваха се викове, смях и дори песни. Никой не забеляза Катрин, когато тя тръгна спокойно към перилата. Беше вперила поглед в тях, в тези дъсчени конструкции, които бяха вратата към свободата ѝ. Едва когато се хвана за тях и

погледна зад тях, с удивление осъзна колко далеч изглеждаше сушата. Корабът бе стигнал до устието на Темза, където реката все повече се разширяваше и се сливаше с морето. Щеше да ѝ се наложи да преплува километри, за да стигне до брега. Но какъв друг избор имаше? За пътуване до Русия не можеше да става и дума, след като Англия все още беше пред погледа ѝ.

Тя затвори очи и се помоли за допълнителните сили, които знаеше, че щяха да ѝ бъдат необходими, затваряйки ума си за ужасяващата мисъл, че вместо свободата, можеше да намери гроба си в тези води. От друга страна, някъде в подсъзнанието и все още се криеше мисълта, която не ѝ бе давала мира, докато бе стояла заключена в сандъка — че гроб във водата може би бе точно разрешението, което принцът бе намерил на проблема, пред който го бе поставила Катрин. Тази мисъл ѝ върна решителността, която бе една от отличителните черти на характера ѝ. Тя виждаше само две възможности пред себе си — или щеше да се справи, или щеше да умре...

Катрин никога не беше чувствала такъв силен страх. Тя обаче вдигна полите на роклята си и прекрачи перилата. В мига, в който босият ѝ крак стъпи на средната дъска и тя се опита да я използва за опора, една ръка се уви около повдигнатото ѝ коляно.

Катрин би трябвало да избухне в ярост от това, че я спираха в последния момент, но не го направи. Всъщност тя изпита огромно облекчение от това, че вече нямаше контрол върху положението. По-късно можеше да обвинява съдбата в заговор срещу нея, но не и сега, когато страховете ѝ се изпариха и сърцето ѝ заби с нормалния си ритъм.

Облекчението ѝ продължи само няколко секунди, докато не погледна надолу и не видя зеленото кадифе, което покриваше желязната ръка, която обви тялото ѝ малко под гърдите. И сякаш това не беше достатъчно да ѝ подсказе чии гърди бяха притиснати към гърба ѝ, тя осъзна, че ръката, която я бе хванала за крака, я държеше толкова силно, че тя не можеше да стъпи на палубата.

Катрин познаваше интимно тази ръка, която бе целувала безброй пъти по време на изпълнената с удоволствия нощ. Споменът за нея беше срамен, но тя инстинктивно бе осъзнавала, че да почувства отново допира му щеше да бъде опустошително за нея. Не се ли беше

опитала да се държи настрана от него? Беше твърде рано, споменът бе още твърде пресен, за да успее да си изгради необходимата защита. Сякаш наркотикът все още продължаваше да действа и прекършваше волята ѝ. Може би действието му наистина не беше преминало. Напротив.

„Само така, Катрин. Заблуждавай се, продължавай да се заблуждаваш. Това се дължи само на него! На онова проклето лице, което виждаш дори когато не го гледаш, и онова проклето тяло, което би трябвало да се намира в музей, а не да ходи по земята и да унищожжава самообладанието на женския пол.“

Това мислено смърчане не ѝ помогна изобщо, когато ръката му се плъзна малко по-нагоре и тя усети как зърната ѝ се втвърдяват. А той дори не ги докосваше, само притискаше ръката си под гърдите ѝ!

Дмитрий усещаше тежестта на гърдите ѝ върху ръката си по същия начин, по който я усещаше и Катрин. Трудно му беше да се въздържи да не сложи ръце върху двата меки хълма и отново да почувства как изпълват дланите му. Но той осъзнаваше, че не бяха сами, и че една дузина любопитни очи несъмнено се бяха втренчили в тях. Въпреки това не можеше да се накара да пусне Катрин. Толкова приятно беше да я притиска отново към себе си. В съзнанието му проблясваха откъслечни картини — изгарящите от страст очи, разтворените във вик на удоволствие устни, издигащите се нагоре бедра.

Той усети топлина в слабините си. Сега беше още по-зле, отколкото докато я бе гледал в каютата си с разкопчаната ѝ рокля. Ако тогава не бе чувствал такава приятна възбуда, не би се държал толкова зле с Анастасия заради ненавременното ѝ нахълтване. И ако не се беше раздразил толкова, сигурно щеше да забележи по-бързо бягството на това малко птиченце или щеше да се досети какво е намислила само от думите ѝ.

Нито Дмитрий, нито Катрин не забелязваха как минават минутите. И двамата стояха безмълвни. Останалите обаче забелязваха всичко. Лида бе шокирана, като видя принца да излиза на палубата бос и облечен толкова небрежно и да се приближава към англичанката. Тя дори не беше забелязала, че жената е излязла на палубата. Но, от друга страна, тази жена беше съвсем незабележима. Когато принцът се бе приближил до нея, по лицата на зяпачите се бяха появили широки

усмивки от интимната картина, която се бе открила пред очите им. Всъщност гледката можеше да бъде наречена еротична — Катрин стоеше с вдигнат на перилата крак, с повдигната над коляното рокля, а принцът смело галеше стройния ѝ прасец — или поне така изглеждаше — докато тя се облягаше назад към него, а той я притискаше към себе си, положил брадичка върху главата ѝ.

Ако Катрин можеше да се види отстрани и знаеше какви похотливи мисли предизвикваше у екипажа, сигурно би умряла от срам. Безупречните ѝ обноски, достойнството ѝ, скромният ѝ вкус и облекло ѝ бяха спечелили само уважение от страна на мъжете, които познаваше. В дома си тя беше човекът, когото всички слушаха и към когото всички се отнасяха с уважение и с малко страх.

Тялото ѝ беше дребно, но когато поискаше, тя можеше да се държи като генерал. Катрин бе известна като жена, която можеше да сплаши мъжете, да ги обезоръжи само с един високомерен поглед и да ги накара да се почувстват по-незначителни от нея. От друга страна, тя беше способна и да ги накара да се почувстват удобно, да повдигне самочувствието им, да ги успокои. Тя се бе гордяла със способността си да се справи с всяка ситуация с мъж — докато не бе срещнала Дмитрий. Никога през живота си Катрин дори не си беше помисляла, че би могла да събуди похотливостта на някой мъж.

Случилото се с принца не се броеше заради наркотика. Нищо от миналата нощ не ѝ се струваше реално, въпреки че споменът беше кристално ясен. А онова, което ставаше сега, беше едностранно — или поне тя си мислеше така. Катрин беше потънала в собственото си объркване до такава степен, че не забелязваше объркването на принца.

Дмитрий пръв осъзна в какво положение се намираха и защо изобщо бе побързал да дойде тук. Той наведе глава и дъхът му погали ухото ѝ.

— Сама ли ще дойдеш с мен, или ще се наложи да те нося?

Почти му се прииска да не бе казал нищо. Той не се беше запитал защо тя не бе казала нищо, защо през цялото това време не бе помръднала дори едно мускулче. А би трябвало. Спокойното приемане на проваления ѝ опит за бягство не беше типично за характера ѝ. Последното представление, което му бе изиграла в каютата, също не беше типично за нея, но той не го беше забелязал заради раздражението си.

За нещастие, не можеше да види изражението ѝ, защото в противен случай сигурно щеше да разбере, че не е толкова незаинтересована от него, колкото се преструваше. Но сега, когато почувства как тя се вцепенява при звука на гласа му и след това се опитва да се отдръпне от него, му бе напомнено, че това не беше някаква празноглава хлапачка, а една много умна жена, и той реши, че мълчанието ѝ се дължеше на факта, че сигурно беше намислила нещо.

— Ако не бях отвлякъл вниманието си, веднага щях да заподозра, че зад покорството ти се крие нещо. Сега обаче нищо не отвлича вниманието ми, мъниче, така че не се опитвай да ми играеш номера.

Катрин се опита отново да се измъкне от ръцете му, но безуспешно.

— Пусни ме!

Това не беше молба, а заповед. Дмитрий се усмихна. Харесваше му високомерната роля, която тя играеше, и беше доволен, че бе решила да не се отказва от нея, въпреки че нямаше никаква полза да я играе повече.

— Не отговори на въпроса ми — напомни ѝ той.

— Предпочитам да си остана тук.

— Това не беше една от възможностите, които ти дадох.

— В такъв случай искам да се видя с капитана.

Дмитрий се разсмя и несъзнателно я стисна малко по-силно.

— Отново даваш нареждания, а, скъпа? И какво те кара да смяташ, че с това ще постигнеш нещо повече отпреди?

— Страхуваш се да ме оставиш да се видя с него, нали? — обвини го тя. — Мога да се развикам. Знам, че е недостойно, но си има своите предимства.

— Моля те, недей. — Той не можа да се овладее и се разтресе от смях. — Предавам се, Катя, та дори и за да ти спестя планирането на някакъв начин да се срещнеш с него по-късно.

Тя не му повярва, дори когато той извика нещо на един от моряците и мъжът се завтече да изпълни нареждането му. Но когато един офицер излезе на палубата и се запъти към тях, Катрин си спомни в какво положение се намираше.

— Няма ли да ме пуснеш? — изсъска тя.

Принцът също беше забравил, че все още я държеше за крака. Той отмести бавно ръката си, но остави пръстите си да се плъзнат по бедрото на Катрин, докато тя сваляше крака си. Той чу как тя си пое рязко дъх при тази волност, но не съжали нито за миг за постъпката си, дори когато Катрин се обърна и го изгледа гневно.

Дмитрий повдигна невинно вежди, но докато се обръщаше да представи мъжа, който бе застанал пред тях, на лицето му се разля широка усмивка. Сергей Миронов беше среден на ръст, едър, може би около четирийсетгодишен мъж. Кафявата му коса бе започнала да посивява, а около очите му бяха започнали да се появяват дълбоки бръчки. Той не изглеждаше никак раздразнен от това, че го бяха повикали така внезапно, а синьо-бялата му униформа беше безупречна. Катрин нито за миг не се усъмни, че това наистина е капитанът на кораба, но не хареса почителността, с която той се държеше с Дмитрий.

— Капитан Миронов, ах, как да се изразя? — Тя погледна колебливо Дмитрий, тъй като внезапно бе осъзнала, че нямаше да си помогне, ако обвинеше един руски принц в престъпление пред руски капитан. — Аз... аз открих, че не мога да напусна Англия точно сега.

— Ще трябва да говориш по-бавно, Катя. Сергей разбира френски, но не и когато му говорят толкова бързо.

Тя не обърна внимание на намесата на Дмитрий.

— Разбрахте ли ме, капитане?

Мъжът кимна.

— Грешка, казвате.

— Точно така. — Катрин се усмихна. — Затова ви моля да бъдете така любезен и да ме оставите на брега, ако това няма да ви затрудни, разбира се.

— Няма да ме затрудни — каза той и погледна към Дмитрий. — Ваше височество?

— Дръж курса, Сергей.

— Слушам.

Мъжът се отдалечи и остави Катрин да гледа с удивление след него. Тя се обърна към Дмитрий и се нахвърли върху него.

— Ах, ти, копеле...

— Предупредих те, скъпа — каза спокойно той. — Разбираш ли, този кораб и всичко на него е моя собственост, включително и

капитанът и екипажът.

— Това е варварство!

— Съгласен съм — отвърна той и сви рамене. — Но докато царят не се реши да се възпротиви на по-голямата част от благородниците и не отмени крепостничеството, милиони руснаци ще продължат да бъдат собственост на малка група хора.

Катрин си замълча. Колкото и да ѝ се искаше да го нападне по този въпрос, не можеше да го направи, тъй като вече го беше чула да казва на красивата Анастасия, че е предложил на своите крепостни свободата. А ако беше против крепостничеството, двамата просто щяха да изразят съгласие с аргументите, които Катрин щеше да повдигне, а точно в този момент тя не беше в настроение да се съгласява с него за каквото и да било. Предприе друга тактика.

— На този кораб има едно нещо, което не е твоя собственост, Александров.

Тъгълчетата на устните му се извиха леко, сякаш с тази си усмивка той искаше да ѝ покаже, че въпреки че беше права по принцип, все пак беше оставена на неговата милост. На Катрин не ѝ беше необходимо да чуе това, за да го разбере. Проблемът ѝ беше в приемането на този факт.

— Ела, Катя, ще обсъдим това на вечеря в каютата ми.

Той посегна към ръката ѝ, но тя я отдръпна рязко.

— Няма какво да обсъждаме. Или ме оставяш да сляза на брега, или ми позволяваш да скоча.

— На мен даваш нареждания, а към Сергей отправяш учтиви молби. Може би трябва да промениш тактиката си.

— Върви по дяволите!

Катрин се отдалечи само за да осъзнае, че нямаше къде да отиде. Тя не разполагаше със собствена каюта, а и в целия този кораб — неговия кораб — нямаше нито едно място, на което можеше да се скрие. А времето, с което разполагаше, не беше много; Англия се отдалечаваше с всяка измината секунда.

Като стигна на площадката на стълбите, тя се спря и се обърна назад към принца, при което едва не бе съборена, когато той се блъсна в нея, тъй като я бе последвал веднага. Дмитрий реагира бързо и я подхвана и само това им попречи да не паднат надолу по стълбите.

Катрин се озова в предишното положение, но този път беше обърната с лице към него.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо, Катя?

— Какво? — Той отстъпи назад, пусна я и тя си възвърна способността да мисли нормално. — Да, аз...

Господи, това не беше лесно. „Как ще се унижиш така, след като по-скоро би го сритала?“

Тя погледна нагоре, след което бързо сведе поглед. Тъмните, кадифени очи бяха също толкова силни колкото и прегръдката му, а при такава близост тя не смееше да посрещне подобно предизвикателство.

— Извинявам се, принц Александров. Обикновено не съм толкова избухлива, но при тези обстоятелства... няма значение. Вижте, аз съм готова на сделка. Ако ме свалите на брега, кълна се, че ще забравя, че изобщо сме се срещали някога. Няма да се оплача на властите. Дори няма да кажа на баща си какво се случи. Искам само да си отида у дома.

— Съжалявам, Катя, наистина съжалявам. Ако цар Николай нямаше намерение да посети вашата кралица това лято, нямаше да има причина да не те оставя в Англия. Но вашите английски вестници с удоволствие биха се възползвали от всеки повод да се нахвърлят върху Николай Павлович. Аз нямам намерение да им дам такъв повод.

— Кълна се...

— Не мога да поема такъв риск.

Сега Катрин беше достатъчно ядосана, за да се осмели да го погледне в очите.

— Тази сутрин бях разстроена и казах доста неща, които не мислех. Но сега вече знаеш коя съм в действителност. Трябва да разбереш, че не мога да получа удовлетворение, без да въвлека името на семейството си в ужасен скандал, а това е нещо, което никога не бих направила.

— Бих се съгласил с това, ако ти наистина беше Сейнт Джон.

Тя издаде някакъв звук, който беше наполовина стон, наполовина писък.

— Не можеш да направиш това! Знаеш ли какво ще причиниш на семейството ми, колко ще се тревожат всички, като не знаят какво се е случило с мен? Моля те, Александров!

Тя долови, че бе разбудила съвестта му, но това не промени нищо.

— Съжалявам. — Той понечи да я погали по бузата, но отдръпна ръката си, когато Катрин потръпна. — Не го приемай толкова тежко, мъниче. Ще те върна в Англия веднага след края на посещението на царя.

Катрин му даде последна възможност.

— Няма ли да промениш решението си?

— Не мога.

Тя нямаше какво повече да каже и направи онова, което бе искала да направи от самото начало — ритна го с всичка сила в глезена. За нещастие, бе забравила, че беше боса, и болезненият стон на Дмитрий не беше толкова силен, колкото ѝ се искаше, а и нейните пръсти я заболяха, но въпреки това тя му обърна гръб и тръгна надолу по стълбите. Не се спря дори когато го чу да вика Владимир. Катрин подмина каютата на принца, намери склада и седна върху сандъка, в който я бяха заключили по-рано. След това остана да чака, без да знае какво точно.

ГЛАВА 12

— За бога! — избухна Владимир. — Какво толкова казах? Кажими! Помолих те само да отидеш при нея и да ѝ предадеш поканата на принца за вечеря. Ти обаче ме гледаш, сякаш съм ти предложил да я убиеш!

Маруся сведе поглед, но устните ѝ продължаваха да бъдат стиснати все така упорито, а ножът в ръката ѝ се движеше трескаво и осакатяваше спанака за салатата, която приготвяше.

— Защо ти трябва да ме питаш? Нали каза, че той я е поверил на теб? Това, че съм женена за теб, не означава, че ще делея тази отговорност с теб.

— Маруся...

— Не! Няма да го направя, така че не ме моли повече. Горкото момиче вече преживя достатъчно.

— Горкото момиче ли? Та тя ръмжи като вълчица.

— А, ето къде бил проблемът. Страхуваш се да застанеш очи в очи с нея след всичко, което ѝ стори.

Владимир се отпусна тежко на един стол в противоположния край на масата. Той се втренчи гневно в гърба на готвача, чиито рамене се тресяха подозрително. Двамата му помощници белеха картофи в ъгъла и полагаха всички усилия да се преструват, че са глухи. Тук не му беше мястото да спори с жена си. Всички на кораба щяха да знаят за разговора им, преди да се беше разсъмнало.

— Как може тя да не остане доволна от молбата ми? — попита той, но този път тихо.

— Глупости. Знаеш, че тя няма да приеме нито дрехи, нито поканата му. Но имаш заповед, нали? Е, аз няма да бъда тази, която ще я накара да страда повече. — Тя снижи глас и продължи стон, в който се долавяше отвращение: — И без това вече ѝ навредих достатъчно.

Очите на мъжа и се разшириха, когато най-накрая разбра какво бе превърнало Маруся в такава оса.

— Не го вярвам. Ти пък за какво се чувстваш виновна?

Тя вдигна поглед. Враждебността бе напуснала изражението ѝ.

— Вината е само моя. Ако не бях предложила да я упоиш...

— Не ставай глупачка. И аз бях чул хвалбите на Булавин. Щях да отида при него и без да ме беше подсетила.

— Това не променя факта, че бях твърде безгрижна, Владимир. Изобщо не мислех за нея. За мен тя не означаваше нищо, също като всички онези безименни жени, с които той се забавлява в промеждутъците между по-благородните си завоевания. Дори когато се срещнах с нея и видях колко е различна от останалите, аз все още мислех само как да изпълня желанието му.

— Както и трябва да бъде.

— Знам го — тросна се Маруся. — Но това не променя нищо. Тя беше девствена, за бога!

— И какво от това?

— Какво от това ли? Тя не искаше да легне с него, ето какво! Ти щеше ли да ме обладаеш, ако не исках? Не, щеше да зачетеш желанието ми. Но никой не обръща никакво внимание на нейните желания, откакто ти я откъсна от улицата. Нито един от нас.

— Той не я насили, Маруся — припомни ѝ тихо Киров.

— Не му се наложи. Наркотикът се погрижи за това, а ние сме онези, които ѝ го дадоха.

Владимир се намръщи.

— Тя не оплаква загубата си. Само съска, ръмжи и изисква. Пък и ти забравяш, че ще бъде възнаградена щедро и ще се върне в Англия богата.

— А какво ще прави сега? Какво ще кажеш за това, че беше принудена да дойде с нас?

— Знаеш, че това беше необходимо.

— Знам, но това не означава че е правилно. — Тя замълча, наведе се през масата и хвана ръката му — Просто... просто не я насилвай. Вие мъжете никога не обръщате внимание на чувствата на една жена. Помисли за нейните чувства, когато имаш работа с нея.

Владимир направи измъчена физиономия, но кимна в знак на съгласие.

Преди да почука на вратата, Киров се поколеба. Зад него стоеше засрамена Лида. Той току-що я беше смъмрил за това, че бе казала на жена му — а и на всички останали — за изцапаните с кръв чаршафи.

Ако не беше разбрала за девствеността на англичанката, Маруся едва ли щеше да изпитва толкова силно съчувствие към нея — или поне така си мислеше той. На всичкото отгоре чувството за вина на жена му беше обзело и него. То обаче изчезна още с отварянето на вратата.

Тя стоеше там, истинско възплъщение на арогантност и злоба, и дори не се отмести да го пусне да влезе.

— Какво искаш?

Тонът ѝ беше толкова властен, че Владимир едва успя да се въздържа да не се поклони автоматично. Това нейно чувство за превъзходство го подразни както преди. Никой от крепостните в рода Александрови не би се осмелил да се държи толкова предизвикателно. Балерините, оперните певици, капитаните на кораби, архитектите — всички те си знаеха мястото. Тя обаче се поставяше над тях.

— Донесох ти някои неща, които ще ти бъдат необходими за пътуването. — Той направи крачка напред, принуждавайки Катрин да отстъпи встрани, за да може Лида да внесе пакетите. — Сложи ги там — обърна се той към слугинята и посочи към един от множеството сандъци в каютата.

Киров се дразнеше от това, че англичанката определено щеше да остане доволна от многото нови дрехи, които щеше да получи. Трябваше сам да се погрижи за купуването им, но четирите жени в антуража на принца бяха имали твърде много работа за да могат да излязат на пазар. Владимир не бе успял да си наложи да купи нещо за тази жена и затова бе изпратил Борис, който му беше помогнал да натъпче Катрин в сандъка на принца и имаше представа за мерките ѝ. Владимир тайничко се беше надявал, че времето ще се окаже недостатъчно за Борис и той ще се върне с празни ръце, но Борис се беше оказал по-умен, отколкото бе смятат Киров. Страхувайки се да не направи грешка, той бе успял да придума Зора, прислужницата на Анастасия, да отиде с него, а за нещастие Зора имаше опит в избирането на дрехи за принцесата, така че всичко, което двамата бяха купили, беше от по-добро качество, отколкото ако го беше избирал Владимир.

— Има една рокля, която е почти завършена — обърна се Киров към Катрин, но без да я поглежда в очите. — Според шивачката останалите още не са готови, но нашата Лида ще ти помогне, ако не се оправяш с иглата. Късмет имахме, че успяхме да намерим нещо за

толкова кратко време, но все още има неща, които могат да се купят с пари, ако цената е добра. — Той се усмихна на себе си, когато я чу да си поема дълбоко дъх, осъзнала смисъла на последната му забележка. — Би трябвало да имаш всичко необходимо. Прислужницата на принцесата си върши добре работата. Ако ти липсва нещо, обръщай се към мен.

— Помислил си за всичко, а? А сандък купи ли ми?

— Можеш да използваш онзи там, тъй като вече е празен.

Катрин проследи погледа му и направи гримаса, когато забележа сандъка, чиято вътрешност познаваше толкова добре.

— Как се досети, че съм сантиментална?

Той не можа да се въздържи и се усмихна на тази неприкрито саркастична забележка. Тя обаче не забележа това, тъй като все още гледаше сандъка.

Сега беше време за последната му задача.

— Лида ще ти помогне да се преоблечеш, тъй като нямаш много време. Принцът те очаква, а той не обича да го карат да чака.

Катрин се обърна и го погледна.

— За какво?

— Кани те да вечеряш с него.

— Забрави за това — отвърна сухо тя.

— Моля?

— Не си глух, Киров. Предай му съжаленията ми, ако трябва. Използвай каквито думи искаш. Отговорът ми е категорично не.

— Неприемливо — започна той, но се почувства, сякаш Маруся стоеше до него, и реши да се опита да постигне компромис. — Много добре. Преоблечи се, ще отидем в каютата му и ти сама ще му кажеш, че не желает да приемеш поканата му.

Тя поклати спокойно глава.

— Не си ме разбрал правилно. Нямам намерение да се доближавам до този човек.

Сега вече Владимир с чиста съвест можеше да каже на жена си, че беше опитал всичко. Той се усмихна с особено задоволство.

ГЛАВА 13

Изкъпан, обръснат и облечен в един от най-елегантните си официални костюми, Дмитрий спря с ръка Максим, когато той се приближи към него с бяла вратовръзка на волани.

— Не тази вечер, или тя ще си помисли, че се опитвам да я впечатля.

Прислужникът кимна, но хвърли един поглед към наредената за двама маса, свещите, приборите от китайски порцелан с позлатени ръбове, кристалните чаши и бутилката шампанско, поставена в кофичка с лед. Нали уж не се опитваше да я впечатли? Може би тя наистина нямаше да бъде впечатлена. Ако наистина беше дъщеря на граф — а от онова, което бе видял досега, Максим бе склонен да вярва, че беше така, — сигурно беше свикнала с такъв лукс.

Принцът беше съвсем друга работа. Тази вечер беше във върхова форма, и то не само външно. Максим не го виждаше често такъв. Несъмнено тръпката от новото предизвикателство и сексуалното напрежение си казваха думата, но имаше още нещо, което Максим не можеше да определи ясно. Ако не познаваше господаря си по-добре, би могъл да го нарече нервност, но примесена с естествена жизнерадостност, подминавала принца през последните години. Каквото и да беше, то караше тези тъмни, кафяви очи да искрят в очакване като никога преди.

Тази англичанка беше късметлийка. Дори ако прелъстителната обстановка в каютата не я впечатлеше, принцът едва ли щеше да се провали.

Но когато тя се появи след няколко минути, Максим незабавно промени мнението си. Той веднага научи онова, което Дмитрий нямаше да научи толкова бързо — никога да не предполага нищо точно за тази жена.

Владимир не я придружаваше. Той я достави, като я носеше на рамо, с вързани крайници и запушена уста. Киров погледна извинително принца, свали жената и бързо я развърза. Необходима ѝ

беше само една секунда да захвърли кърпата срещу Владимир, след което се обърна бясна към Дмитрий.

— Няма да търпя това! Няма! — изкрещя тя. — Ще кажеш на този твой грубиян никога повече да не ме докосва или, кълна се... кълна се...

Тя млъкна и Дмитрий разбра, че беше твърде ядосана, за да се задоволи само с устни нападки и се оглеждаше трескаво за някакво оръжие. Когато погледът ѝ падна върху подредената маса, той скочи напред, тъй като не искаше този неин гневен пристъп да му струва цяло състояние под формата на счупен порцелан и кристал.

Ръцете му се увиха около нея и я стегнаха като възгата.

— Добре — каза той до ухото ѝ. — Успокой се и ще разнищим тази малка драма...

— В моя полза — изсъска тя.

— Щом настояваш — Той усети как тя се отпусна леко и погледна към предполагаемия виновник. — Владимир?

— Тя отказа да се преоблече и да дойде при вас, господарю, така че двамата с Борис ѝ помогнахме.

Дмитрий усети как гневът ѝ се върна с пълна сила и крехкото ѝ тяло се напъна да разкъса хватката му.

— Те ми разкъсаха роклята, свалиха я!

— Искаш ли да бъдат бичувани?

Катрин замръзна на мястото си Тя се беше втреничила във Владимир, които стоеше само на няколко метра от нея. Той беше горд човек и изражението му не се промени, когато чу въпроса на принца, но Катрин забеляза, че той беше затаил дъх в очакване на отговора ѝ. Киров се страхуваше; в това тя не се съмняваше. Катрин се възползва от мига да се наслади на неочакваната власт, която ѝ даваше Дмитрий. Тя си представи Владимир, завързан на мачтата, гърбът му оголен, а самата тя стои зад него и размахва камшик. Не само защото бе накарал да я облекат насила, сякаш бе безпомощно дете; нито пък задето ѝ бе запушил устата да не вика, и пак я бе овързал, докато ѝ сресаха косата и ѝ поставиха парфюм зад ушите. Размаха въображаем камшик заради всичко, което този мъж ѝ бе причинил, обърквайки живота ѝ до невъзможност.

Мислената картина и се стори много приятна, но Катрин не беше способна да нареди подобно нещо.

— Можеш да ме пуснеш, Александров — каза тихо тя, без да сваля поглед от Владимир. — Вярвам, че овладях ужасния си гняв.

Катрин не се учуди, когато той се поколеба. Никога досега не се беше излагала по такъв начин. Тя обаче не изпитваше срам, тъй като търпението си имаше граници.

Когато принцът я пусна, тя се обърна бавно с лице към него.

— Обичайно ли е да бичуваш слугите си?

— Неодобрение ли долавям, или само така ми се струва?

— Съвсем не — излъга тя, като забеляза, че той се беше намръщил. — Обикновено любопитство.

— Не, никога не съм го правил. Кое не означава, че няма изключения от това правило.

— Заради мен ли? Защо?

Той сви рамене.

— Като се има предвид всичко, мисля, че поне толкова ти дължа.

— Да, така е, но ми дължиш много повече. Само че аз не исках кръв.

— Много добре. — Той се обърна към Киров. — В бъдеще, ако нейните желания се различават от моите, не спори с нея. Просто отнеси въпроса до мен.

— И какво ще реши това? — попита Катрин. — Вместо той да ме принуждава да върша нещо, което не искам, ще го правиш ти.

— Не е задължително. Владимир изпълнява дословно заповедите ми, дори ако срещне трудности. Аз, от друга страна, мога да те изслушам и да променя решението си, ако трябва. Аз съм разумен човек.

— Така ли? Досега не съм видяла потвърждение на това.

Той се усмихна.

— Много прибързано ме съдиш. Поканих те на вечеря, за да обсъдим положението между нас и да стигнем до споразумение, приемливо и за двамата ни. Няма да има нужда от повече битки, Катя.

На Катрин ѝ се искаше да повярва на това, но фактът, че се беше досетила каква е причината за поканата за вечеря и беше отказала точно защото се страхуваше, че положението ѝ щеше да бъде изложено съвсем недвусмислено, я възпираше.

— Е — каза Катрин, като си наложи да говори спокойно, — затворничка ли съм или гостенка по неволя?

Откровеността ѝ не влизаше в плановете на Дмитрий за тази вечер.

— Седни, Катя. Първо ще вечеряме...

— Александров... — започна тя, но бе прекъсната с обезоръжаваща усмивка.

— Настоявам. Шампанско?

Двамата слуги забелязаха почти недоловимото движение на ръката на принца и незабавно излязоха от каютата. Катрин го наблюдаваше тревожно. Не каза ли той, че е разумен човек? Смехотворно. Та той дори не беше дочакал отговора ѝ и вече пълнеше две чаши.

Много добре, щеше да играе играта му, засега. В края на краищата тя не бе хапнала нищичко цял ден и почти нищо вчерашния. А що се отнасяше до храната, тя не беше лицемерка, както повечето представителки на нейната класа, които на вечерите в обществен кръг само побутваха ястията си, понеже свръхстегнатите корсети едва им позволяваха да си поемат дъх. Самата тя обичаше удобството, а и с такава тънка талия не ѝ се налагаше да се пристяга. Пък и обичаше доброто хапване. Бедата беше, че не ѝ се вярваше да може да се наслади на това хранене, независимо от качествата на предложените ястия и от зашеметяващо привлекателния мъж, който ѝ правеше компания, след като непосредственото ѝ бъдеще тънеше в пълен мрак.

„Не се давай, Катрин. Той вероятно възнамерява да те нахрани и напие толкова, че да се гласиш на всичко. Запази самообладание, не го гледай твърде много и ще се оправаш.“

Тя взе стола, който се намиреше най-далеч от мястото на принца, и седна. Плътно плюшено кадифе. Удобно. Изящна дантелена покривка върху масата. Мека светлина от свещи. Интимно. Стаята бе обширна. Луксозна. Как не бе забелязала преди? Огромният бял кожен килим. Една цяла стена в книги. Леглото. *„Не се блещи, Катрин.“* Прекрасно диванче и кресло в същия стил, тапицирани в бял сатен. Бюро от антиквариат. Още кожени килимчета. Тази стая наистина бе голяма. Вероятно някога са били две или три кабинни, впоследствие оформени като едно цяло. Това си беше неговият кораб и вероятно той го бе проектирал по този начин.

Той се настани срещу нея. Добре, че масата беше широка цял метър. Тя гледаше навсякъде, но не и към него, макар да знаеше, че той

я наблюдава.

— Опитай шампанското, Катя.

Тя посегна автоматично към чашата, но бързо отдръпна ръката си.

— Предпочитам да не пия.

— Нещо друго ли искаш?

— Не, просто...

— Мислиш, че в него има нещо?

При тези думи тя го изгледа гневно. Не беше си помисляла подобно нещо. Глупачка! Нали трябваше да бъде винаги една крачка пред него.

Тя скочи на крака, но Дмитрий протегна бързо ръка и я улови за китката.

— Седни, Катрин. — Гласът му беше твърд и не оставяше съмнение, че това бе заповед. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, тази вечер ще бъда личният ти дегустатор. — Тя не помръдна, но той пусна ръката ѝ. — Все някога трябва да хапнеш нещо. Какво предпочиташ — по време на цялото пътуване да се притесняваш за храната си или да ми се довериш, като ти казвам, че повече няма да бъдеш упоявана?

Тя седна отново.

— Не смятам, че би го направил, но Киров има собствено мнение и...

— За което беше смъмрен както подобава. Казвам ти, че това няма да се повтори. Повярвай ми.

На Катрин ѝ се искаше да не го бе поглеждала. Сега вече не можеше да откъсне поглед от него. Бялата му копринена риза бе отворена по врата и му придаваше момчешки вид, въпреки елегантното официално сако. Раменете му бяха толкова широки, ръцете — толкова силни. Наистина бе внушителен, този принц като от приказките, толкова мъжествен на вид и поведение.

Колкото и да се опитваше да отрече това, той я привличаше. Ако не беше гневът ѝ да я предпазва, тя нямаше никаква защита от толкова силно привличане.

Лида спаси положението, когато влезе с първите блюда. Оттук нататък Катрин се концентрира върху храната си, без да обръща внимание на Дмитрий, който ѝ разказваше разни неща за Русия,

анекдоти от дворцовия живот там, накрая за приятелите си. Тя предполагаше, че успява да вметне подходящи реплики, където бе необходимо, тъй като той не спираше да приказва. Знаеше, че се опитва да я успокои, но знаеше също, че в негово присъствие никога нямаше да се чувства спокойна. Това просто не беше възможно.

— Ти изобщо не ме слушаш, нали, Катя?

Той бе изрекъл това по-високо, за да привлече вниманието ѝ. Тя вдигна поглед и забеляза, че Дмитрий изглеждаше леко раздразнен. Очевидно не беше свикнал да бъде пренебрегван.

— Съжалявам, аз... аз... Бях гладна.

— И разтревожена?

— Е, да, при тези обстоятелства...

Той захвърли кърпата си и си наля поредната чаша шампанско. Беше изпил почти цялата бутилка сам. Нейната чаша си стоеше недокосната.

— Ще се преместим ли на дивана?

— Не.

Пръстите му стиснаха силно чашата, но Катрин за щастие не забеляза това.

— В такъв случай нека още сега да разпръснем всички твои опасения, за да можем да се порадваме на остатъка от вечерта.

Тя долови раздразнението му със закъснение И какво изобщо искаше да каже той? Катрин нямаше намерение да остава в каютата му по-дълго от необходимото Ако щеше да се наслаждава на вечерта предпочиташе да го направи сама, въпреки че той едва ли имаше точно това предвид. Но всяко нето с времето си.

— Може би сега ще отговориш на въпроса, който ти зададох преди малко. Чувствам се като затворничка, а ти ме каниш тук сякаш съм просто гостенка Кое от двете е?

— Нито едното, струва ми се, поне не в точния смисъл. Няма причина да стоиш затворена до края на пътуването В открито море не можеш да избягаш От друга страна, бездействието поражда неспокойствие и дава лош пример на моите слуги Ще трябва да вършиш нещо през времето, което ще прекараш с нас.

Катрин преплете ръце в скута си. Той беше прав и тя знаеше това Не можеше да си спомни за момент в живота си, който да не е бил изпълнен с активна дейност от какъвто и да е род. Разбира се,

библиотеката му беше подръка, но колкото и да обичаше да чете, не можеше да си представи да върши само това, ден след ден Умът ѝ се нуждаеше от стимул, да планира, да урежда, да посреща предизвикателства. Щеше да му е благодарна, ако той можеше да ѝ предложи нещо, особено след като се бе страхувала, че ще остане заключена в кабината през цялото пътуване.

— Какво точно имаш предвид? — Нетърпението в гласа ѝ не можеше да бъде сбъркано.

Дмитрий се втренчи изненадано в нея. Не беше очаквал подобен отговор. Бе възнамерявал да ѝ предложи място като своя любовница, за да може да продължи да се прави на високопоставена дама. Може би не го беше разбрала правилно. Да. В крайна сметка не беше срещал жена, която не би предпочела ленивото безгрижно съществуване пред изпълнено с труд ежедневие.

— Сигурно разбираш, че на кораба възможностите са ограничени?

— Да, осъзнавам това.

— Всъщност имаш само две възможности. Коя от двете ще избереш, зависи само от теб, но трябва да избереш едната.

— Разбрах те, Александров — каза нетърпеливо Катрин. — Давай по-нататък.

Нима бе намирал директността ѝ освежителна? Глупак.

— Помниш ли Анастасия? — попита той.

— Да, разбира се. Жена ти ли е?

— Предполагаш, че съм женен?

— Нищо не предполагам. Питам само от любопитство.

Дмитрий се намръщи. Искаше му се тя да проявява нещо повече от любопитство към него. Въпросът ѝ му напомни за Татяна и той си взе бележка наум никога да не я взема на път с него. Ако тази вечер му се бе сторила трудна поради задължението да поддържа разговора сам, вечерите с Татяна щяха да бъдат безкрайно по-мъчителни, тъй като тя имаше склонността да обсебва разговора, като неизменната тема бе самата тя. Имаше обаче една голяма разлика в предпочитанията му за женска компания. Татяна не го възбуждаше, малката Катрин — да. Дори и дразнещата ѝ откровеност не променяше този факт. Нито пък високомерното ѝ безразличие. Особено пък непредсказуемият ѝ нрав.

Тя не притежаваше онази изкуствена красота, която караше мъжете да се хвърлят в краката на жени като Татяна, но въпреки това беше омайваща. И откакто се бе появила в тази каюта, той не можеше да свали поглед от нея.

Новата рокля бе значително подобрение. Синя феерия с тесни ръкави и изящно деколте, откриващо раменете ѝ, снежнобели, както и прекрасната ѝ шия. Мили Боже, така му се искаше да я вкуси! Тя обаче седеше пред него и се пазареше като някоя улична търговка. Никакви подканващи жестове или погледи, запечатали се в паметта му от миналата нощ. А той не можеше да ги заличи от съзнанието си.

Искаше я в леглото си и точно сега не се интересуваше как щеше да постигне това, стига да не се наложи да я вкара там насила. Планът, който беше измислил, беше идеален и щеше да сработи, ако тя не се откажеше от ролята, която играеше. Ако се чувстваше подражен от настоящата ѝ рязкост, причината бе, че се бе надявал да я прелъсти, но тази вратичка бе стояла затворена под носа му цялата вечер.

— Принцеса Анастасия е моя сестра — каза той.

Тя дори не мигна при тези думи, въпреки че тази подробност я накара да изпита — какво? Облекчение? Колко абсурдно. Изобщо не ѝ беше идвало наум, че двамата може да са брат и сестра.

— Е, и?

— Щом си спомняш срещата с нея, сигурно помниш също, че тя има нужда от нова прислужница, поне докато стигнем до Русия.

— Говори по същество.

— Току-що го направих.

Тя се втрени в него, но нито едно мускулче на лицето ѝ не трепна, за да покаже изненада или гняв. Той изпитателно се загледа в нея в очакване.

„Спокойно, Катрин. Не отпускай юздите още. Намислил е нещо. Знаел е как ще реагираш на подобно предложение и все пак го отпрати. Защо?“

— Спомена за две възможности, Александров. И втората ли е толкова гениална?

Въпреки усилията си, Катрин не можа да попречи на сарказма да се промъкне в тона ѝ. Това не убегна на Дмитрий, той се зарадва и видимо се отпусна. Изведнъж се почувства като ловец, готов да доубие

плячката си. Тя щеше да откаже първото предложение, значи трябваше да приеме второто.

Той се изправи и Катрин се напрегна. Принцът заобиколи масата и застана до нея. Тя не погледна към него дори когато ръцете му я хванаха под мишниците и я изправиха нежно. Дишането стана невъзможна задача, тъй като гърлото ѝ се сви от надигаща се паника. Едната му ръка се обви около тялото ѝ, а другата повдигна брадичката ѝ. Тя все още отказваше да вдигне поглед.

— Желая те.

„О, боже, о, боже! Ти не чу това Катрин. Той не го каза.“

— Погледни ме, Катя. — Гласът му я хипнотизираше, а дъхът му галеше устните ѝ. — Ние не сме непознати. Ти вече ме познаваш интимно. Кажи, че си съгласна да делиш леглото ми, каютата ми, и аз ще се държа с теб като с кралица. Дори няма да забележиш как ще изминат седмиците. Погледни ме!

Тя затвори очи. Страстта му ѝ действаше опустошително. Оставаше само да я целуне и сигурно щеше да умре.

— Няма ли поне да ми отговориш? И двамата знаем, че в моите прегръдки намери удоволствието. Позволи ми да бъда отново с теб, мъниче.

— А ако има дете?

Дмитрий не искаше да чуе точно това, но въпросът не го раздразни. Тя беше предпазлива, но в това нямаше нищо лошо, стига най-накрая да се съгласеше с предложението му. В Русия се очакваше от бащата да се грижи за незаконните си деца. Обикновено не се тормозеше по тези въпроси, тъй като много внимаваше след него да не остане някоя нежелана издънка. За разлика от баща си и брат си той не искаше никое негово дете да бъде наричано копеле. А ето, че миналата нощ бе забравил всяка предпазливост. Не биваше да се повтаря. Катрин искаше да чуе истината.

— Ако има дете, няма да му липсва нищо. Ще издържам и двама ви до края на живота ви. Ако предпочиташ, мога да взема детето при себе си и да го отгледам сам. Изборът ще бъде твой, Катя.

— Предполагам, че това е много щедро предложение, но се чудя защо не споменаваш нищо за брак. Но, от друга страна, ти така и не ми отговори дали си женен, нали?

— И какво общо има това?

— Забравяш коя съм.

— Да, забравям коя твърдиш, че си. Една дама би очаквала брак, нали? Но това, скъпа, е нещо, което трябва да откажа. Сега искам да чуя отговора ти.

Тези последни обиди преляха чашата и гневът ѝ се изля като придошла река.

— Не, не и не! — Тя го отблъсна от себе си и отскочи към другия край на масата, докато не реши, че разстоянието между тях беше достатъчно безопасно. — Не на всичко! Господи, знаех си, че си намислил нещо, но не смятах, че можеш да паднеш толкова ниско.

Дмитрий усети раздразнение. Тялото му тръпнеше от възбуда, а тя отново се беше разбесняла.

— Дадох ти само две възможности, Катрин. Избери едната. Не ме е грижа коя ще бъде. Е?

Катрин се изправи в цял ръст и стисна здраво ръба на масата. Бе се успокоила отново, но впечатлението бе измамно. Очите ѝ я издаваха.

— Ти си отвратителен, Александров. Да бъда прислужница на сестра ти, след като съм управлявала не едно, а две домакинства; след като през последните няколко години съм била управител на имотите на баща си и негов съветник в бизнеса? Аз му помагам да пише речите си, да забавлява политическите си съюзници, следя инвестициите му. Познавам добре философията, политиката, математиката, животновъдството и говоря пет езика. — Поспря, решена да рискува. — Но ако сестра ти е поне наполовина толкова добре образована, готова съм да приема абсурдното ти предложение.

— В Русия не превръщаме жените в интелектуалки, което очевидно не важи за англичаните — процеди той през зъби. — Но от всичко, което твърдиш, може да бъде доказана много малка част, нали?

— Не ми се налага да доказвам нищо. Знам коя съм. Хубаво си помисли на какво ме подлагаш, Александров. Ще дойде ден, когато ще разбереш, че казвам истината. Сега пренебрегваш последствията, но тогава това ще бъде невъзможно. Имаш думата ми затова.

Той стовари юмрук върху масата и Катрин отскочи назад. Празната му чаша падна върху покривката.

— Толкова за твоята истина, твоите последствия и твоята дума! По-добре се тревожи за настоящето. Направи своя избор или аз ще го

направя вместо теб.

— Ще ме вкараш в леглото си насила?

— Не, но ще се погрижа способностите ти да се използват. Сестра ми има нужда от теб и ти ще ѝ прислужваш.

— А ако не го направя, сигурно ще наредиш да ме бичуват, нали?

— Няма нужда от такива драстични мерки. Като поседиш затворена няколко дни, сама ще се съгласиш.

— Не разчитай на това, Александров.

— Само на хляб и вода? — подпита той.

Тя се вцепени, но отговорът ѝ беше автоматичен и изпълнен с презрение.

— Щом това ще ти достави удоволствие.

За бога, тя имаше отговор за всичко. Търпението му обаче се беше изчерпало, а плановете му бяха отишли по дяволите. Гневът го накара да вземе решение.

— Така да бъде. Владимир! — Вратата се отвори мигновено. — Отведи я.

ГЛАВА 14

По време на вечерята ѝ с Дмитрий бяха подредили каютата ѝ. Множеството сандъци все още си стояха вътре, но ги бяха изместили до стените. Освен това сега в каютата имаше леген с вода за миене, един груб килим и закачен за две греди хамак. Сандък ѝ служеше за гардероб, за стол, за маса. Крайно неудобна килия наистина.

През следващите няколко дни Катрин намрази хамака. Първата ѝ среща с него завърши катастрофално. Тя падна на земята четири пъти, след което се отказа и заспа там, където бе паднала. На следващата вечер опита отново и този път се справи само с две падания — само за да падне отново посред нощ. Едва на четвъртата нощ успя да остане в проклетото нещо цяла нощ.

Дните ѝ бяха съвсем различни от нощите. Винаги бе мечтала да пътува и бе ходила с кораб до Шотландия за сватбата на някаква далечна братовчедка. Бе открила, че се погажда добре с морето и за разлика от майка ѝ и сестра ѝ, тя се бе чувствала превъзходно на кораба. Десетгодишната Катрин се бе потопила до уши в различните изследвания, които баща ѝ бе разрешил да предприеме, и тя много искаше да посети страните, за които учеше. Това бе мечта, която не бе надраснала.

Всъщност тя дори сериозно бе обмисляла предложенията за брак от страна на няколко чуждестранни благородници, посещаващи двора, просто заради желанието си да пътува. Но пък това щеше да означава да напусне Англия завинаги, а тя дори не смееше да си помисли за такава перспектива.

Това бяха единствените предложения за женитба. Би могло да има и много други, но тя не окуражаваше ухажорите си. А без подобно насърчение англичаните я намираха за прекалено компетентна, вдъхваше им премного страхопочитание и вероятно се опасяваха, че няма да бъдат на нейното ниво. Не че не се виждаше омъжена в някакъв момент в бъдещето, но просто тогава времето не беше подходящо. Годината в служба на кралицата бе безгрижна и приятна за

нея и тя би могла да продължи да се забавлява с дворцовия живот, ако майка ѝ не беше починала, след което Катрин зае мястото ѝ като едничкият човек в семейството, способен да разрешава многобройните ежедневни проблеми. И въпреки че домакинството неминуемо би изпаднало в пълен хаос без нея, тя бе възнамерявала да се омъжи, само че желаше първо да види Бет добре установена и Уорън — подготвен да поеме товара на своите плещи. Едва тогава щеше да се огледа за подходящ съпруг.

След случилото се сега, благодарение на изгубената девственост, навярно щеше да ѝ се наложи да се примири с някой зестрогонек за съпруг. Голяма работа. Да си купиш съпруг; не беше нещо необичайно. Ако се бе надявала на брак по любов, сега сигурно щеше да се чувства съсипана. За щастие, беше прекалено практична за такива глупави мечти.

Но поне една от мечтите ѝ се бе сбъднала. Онова, за което никога не бе имала време, сега ѝ се даваше. Тя пътуваше. Беше на борда на кораб, разперил платна към чужда земя. И нямаше да е нормално, ако не усещаше поне някаква частица вълнение, примесена с всичките други емоции. Русия може и да не бе фигурирала във въображаемите ѝ списъци, но пък и тя никога не би избрала да пътешества в качеството си на затворничка.

Ако разгледаше ситуацията си безпристрастно, пренебрегвайки чувствата си, тя усещаше, че има възможности за подобрене. Можеше да приеме, че отива в Русия — нищо нямаше да промени това. Най-практично щеше да е да си създаде максимални удобства, както го изискваше и природата ѝ. И би могла да го стори, ако не бяха тези глупави чувства, които се бореха люто с естествените ѝ наклонности.

Гордостта бе най-лошият ѝ враг, а вторият — тази неразумна инатливост, упорство, на което небе подозирала, че е способна. Несправедливостта я лишаваше от гъвкавост. Гневът само я ожесточаваше. В края на краищата щеше да ѝ коства само мъничко гордост да се предаде. Дори не беше нужно да го прави елегантно. Капитулация под натиск се наричаше то. Хората го правеха непрекъснато, при най-различни обстоятелства.

Ако трябваше да бъде насилена да направи нещо, мили Боже, защо да не е такава, от което би изпитала огромно удоволствие? Защо трябваше принцът да избира вместо нея, отменяйки ѝ възможността,

която в крайна сметка щеше доволно да приеме? Защо изобщо му отказваше? Много жени си вземаха любовници. Наричаха го любовна афера, макар че по-правилно би било да го нарекат афера на плътта. Похот, облечена в благоприлични дрехи. Но каквото и да беше, тя страдаше от всичките симптоми. Дотолкова бе омаяна от мъжа, че дори не можеше да разсъждава нормално в негово присъствие.

А и той я искаше. Невероятна фантазия. Този приказен принц, този златен бог я искаше. *Нея*. Не ѝ се побираше в ума. Противоречеше на всяка логика А тя казваше не. Безмозъчна глупачка!

„Но ти знаеш защо трябваше да откажеш, Катрин. Не е правилно, не е морално, грешно е. Освен това ти просто не си родена да бъдеш нечия държанка. Ти бе отгледана да почитааш светостта на семейството и дома, а той не ти направи, повтарям, не направи благоприлично предложение.“

Много солидни основания, да, но те не топлеха леглото ѝ. И все пак, ако ѝ се дадеше втори шанс, отговорът ѝ отново щеше да бъде същият. Тя беше лейди Катрин Сейнт Джон. А лейди Катрин Сейнт Джон никога не би си взела любовник, независимо колко много би могла тайно да желае.

Такива мисли изпълваха будните ѝ часове и само задълбочаваха чувството ѝ за разочарование. Но тя знаеше как можеше да сложи край. Всичко, което се искаше, бе да склони да бъде прислужничка на красивата принцеса и тогава щеше да има свободата да се разхожда по кораба, да зърва гледки от крайбрежните земи, да наблюдава изгрева и залеза, тоест, да се наслаждава на пътуването.

Колкото и да не ѝ харесваше мисълта, че трябва да работи като слугиня, знаеше, че в крайна сметка щеше да ѝ се наложи да приеме. Тя нямаше какво да прави по цял ден и това я отегчаваше до полуда. Въпреки това Катрин все още не беше готова да се предаде, пък и не гладуваше, тъй като Маруся успяваше да ѝ донесе скришно плодове и сирене всеки ден. Но не това беше причината за нейната неотстъпчивост, а фактът, че слугите на принца я молеха да отстъпи. По всичко личеше, че принцът приемаше затварянето ѝ по негова заповед не по-добре от самата нея и това я караше да отстоява решението си.

Лида бе първата, която подсказа на Катрин, че Дмитрий изпитваше угризения на съвестта. Тя не знаеше какво искаше

господарят ѝ, но смяташе, че нищо не можеше да бъде чак толкова ужасно, че да си струва заради него човек да си навлече гнева му, защото, когато той беше ядосан, от това страдаха всички.

По-късно същия ден Маруся потвърди думите на Лида.

— Не те питам какво си направила, за да ядосаш принца. Все нещо е имало. Знаех си, че това беше неизбежно.

Тези думи бяха твърде интересни, за да бъдат подминати с безразличие.

— Защо?

— Той никога не е срещал друга като теб. Твоят характер е като неговия. Струва ми се, че това не е толкова лошо. Той бързо губи интерес към повечето жени, но ти си различна.

— И какво трябва да направя, за да го накарам да загуби интерес към мен? Да се владее ли?

Маруся се усмихна.

— Искаш той да загуби интерес към теб? Не, не ми отговаряй. Няма да ти повярвам.

— Благодаря ти за храната, Маруся, но наистина пет пари не давам за твоя принц.

— И аз така си помислих, но трябваше да ти кажа това, защото то засяга не само теб, но и всички нас.

— Това е абсурдно.

— Така ли мислиш? Всички ние осъзнаваме, че ти си причината за лошото настроение на Дмитрий в момента. Когато изпадне в подобно настроение у дома, това няма голямо значение, защото там може да посещава своите клубове и балове. Но на кораба няма къде да излее раздразнението си. Никой не смее да повиши глас и всички говорят шепнешком. Настроението му се отразява на всички.

— Той е просто един мъж.

— За теб може би е просто мъж, но за нас е нещо повече. Ние осъзнаваме, че няма от какво да се страхуваме. Той е добър човек и ние го обичаме. Но годините на крепостничество, на осъзнаване, че един човек има власт над живота ни и може да ни накара да страдаме когато поиска, са ни изпълнили със страх, който не може да бъде пренебрегнат лесно. Дмитрий не е лош, но си остава наш господар. Ако не е щастлив, как може ние, които му служим, да бъдем щастливи?

При всяко идване Маруся добавяше по нещо ново и Катрин нямаше нищо против споровете си с нея, защото ѝ помагаша да превъзмогне донякъде скуката. Не беше обаче склонна да поеме отговорността за случващото се извън стените на малката си каюта. Ако слугите на Дмитрий се страхуваха да станат отдушник на лошото му настроение — поради липса на друг — нея какво я интересуваше? Тя се бе борила за правата си и винаги би постъпила по същия начин. Ако това изкарваше великия принц извън кожата му, тя тайничко злорадстваше. Но много лошо от негова страна да плаши подчинените си до степен те да тръгнат да търсят нейното съдействие. Защо да престъпва принципите си за хора, които ѝ бяха практически непознати?

Но на третия ден в каютата влезе Владимир и неговото посещение я накара да преоцени позицията си. Щом той, който проявяваше такава неприязън към нея, можеше да се унижи толкова, как можеше тя да продължи да се вслушва в съветите, които ѝ нашепваше гордостта ѝ?

— Той сбърка, госпожице. Той го знае и това е причината гневът му да бъде насочен към самия него и да става все по-силен. Тъй като никога не е имал намерение да се държи с вас като със затворничка, вероятно е предположил, че подобно отношение е единственият начин да пречупи волята ви. Само че е подценил съпротивата ви. Сега обаче всичко е въпрос на гордост. На един мъж му е по-трудно да се разкае и да признае, че е сгрешил, отколкото на една жена.

— Това може би важи за някои жени.

— Може би, но какво може да ви струва да служите на принцесата, след като никой от вашите познати никога няма да разбере за това?

— Снощи си подслушвал, нали? — обвини го тя.

Той не направи опит да отрече.

— Моята работа е да знам какво желае господарят ми, преди той да ме уведоми за желанието си.

— Той ли те изпрати тук?

Владимир поклати глава.

— Не ми е казал нито дума, откакто нареди да ви затворят.

— Тогава откъде знаеш, че съжалева за решението си?

— С всеки ден, който прекарвате в тази каюта, настроението му става по-мрачно. Не бихте ли премислили? Моля ви.

Молбата му подейства като магия, но Катрин все още не беше готова да отстъпи.

— Защо той не отстъпи? Защо аз трябва да се предам?

— Той е принцът — отвърна просто Киров, но търпението му се беше изчерпало. — Господи, ако знаех, че поведението ви ще има такъв ефект върху него, щях да рискувам да си навлека гнева му в Лондон и да му намеря друга жена. Но той пожела вас, а аз исках да предотвратя точно това, което става сега. Това беше грешка, за която наистина съжалявам. Но стореното не може да бъде поправено. Не можете ли да проявите малко съгласие, или се страхувате, че няма да се справите с работата?

— Не говори глупости. Онова, което принцесата изисква от своите прислужници, едва ли е по-различно от онова, което аз изисквам от моите.

— Тогава какъв е проблемът? Не казахте ли, че сте служили на кралицата си?

— Това беше чест.

— Службата при принцеса Анастасия също е чест.

— Друг път! Не и след като тя ми е равна по положение.

Лицето му се зачерви от гняв.

— Тогава може би сте по-подходяща за другото предложение на принца.

Той ѝ обърна гръб и излезе, оставяйки я да гледа след него също толкова изчервена колкото беше и той.

ГЛАВА 15

— Искам да видя господин Киров — каза Катрин на единия от пазачите пред вратата на каютата си. Днес те бяха двама казаци, които очевидно не знаеха нито дума френски. Тя повтори желанието си на немски, след това на холандски, английски и испански. Нищо. Те просто я гледаха, без да се помръдват от местата си.

— Естествено — Беше достатъчно нервирана, за да си говори на глас. — Те всички искат да се поддадеш, Катрин, но опитват ли се изобщо да те улеснят?

Май просто трябваше да се откаже. Какво че изкара безсънна нощ в мъчителни опити да достигне до вярното решение. Това бе едва четвъртият ден от пленничеството ѝ и тя със сигурност можеше да издържи още, дори и ако Маруся не ѝ носеше тайно храна. Предаваше се не заради себе си, а заради другите.

„Лъжкия. Искаш да се махнеш от тая килия. Толкова е просто.“

Тя опита още веднъж, за последен път преди гордостта ѝ да ѝ забрани.

— Киров. — Очерта фигурата му с жестове. — Нали го познавате? Едър мъж. Човекът на Александров.

Когато чуха името на принца, и двамата се оживиха. И на лицата им се разляха широки усмивки. Единият се изправи от столчето, на което седеше, и тръгна бързо към каютата на Дмитрий.

Катрин се паникьоса.

— Не! Не искам да говоря с него, идиот такъв!

Казакът стигна до каютата на принца и почука, след което започна да обяснява нещо на език, който Катрин никога не бе чувала. Тя изпита силно желание да се скрие обратно в каютата си, но не беше страхливка и не помръдна от мястото си, когато той тръгна към нея.

— Искала си да видиш Владимир?

— Ах, тези... тези... Те са разбрали всичко, което им казах, нали?

— Те знаят малко френски, но не достатъчно...

— Не ми казвай — изсъска тя. — Също като капитана, нали? Няма значение.

— Може би аз мога да ти помогна? — попита безизразно той.

— Не. Да. Не.

— Ако успееш да вземеш решение...

— Е, добре, де — тросна се тя. — Щях да предам съобщението на господин Киров, но щом си тук, мога да ти го кажа и сама. Приемам условията ти, Александров. — Той не каза нищо, просто продължи да я гледа втренчено. Гореща кръв започна да обагря бузите ѝ. — Чу ли ме?

— Да! — Изненадата му беше очевидна. — Просто не очаквах... Искам да кажа, бях започнал да мисля...

Той млъкна, тъй като не знаеше какво да каже, а това беше нещо ново за него. Бе имал намерението днес да отиде при нея и да ѝ каже да забрави за глупавите му изисквания и колко съжالياва, че се е опитал да я принуди насила да ги изпълни. Никога досега не беше се държал толкова зле с жена, при това само защото я желаше, а тя не искаше да има нищо общо с него. Но тъкмо когато бе започнал да мисли, че никога няма да отстъпи, Катрин се беше предала.

— Правилно ли съм разбрал, Катя? Ти ще работиш за мен?

„Е, знаеше си, че ще ти натрие носа, нали, Катрин? Това беше и основната причина да не искаш да го виждаш — добре де, една от причините. Само се вслушай в разтуптяното си сърце и веднага ще се сетиш коя е другата.“

— Не знам дали мога да го нарека работа — отвърна през зъби тя. — Ще помагам на сестра ти, тъй като тя очевидно има нужда от помощ. На сестра ти, Александров, не на теб.

— Това е все едно, тъй като аз плащам всичките ѝ разходи.

— Разходи? Нали нямаш намерение пак да ми говориш за пари?

Точно това бе възнамерявал. Като работеше за него, тя щеше да спечели десет пъти повече отколкото в Англия. Всяка друга щеше да го знае, но присвитите ѝ очи го накараха да премълчи точно пред тази...

— Много добре, няма да говорим за заплата — съгласи се той. — Но много ми се иска да знам защо промени решението си.

— Защо през последните няколко дни си бил в такова лошо настроение?

— Откъде си разбрала... каква връзка има това, по дяволите?

— Никаква, само дето ми беше казано, че аз съм била причината. Аз, разбира се, не повярвах, но след това ми бе казано, че всички на този кораб стъпвали на пръсти заради теб. Не знаеше ли, или просто не те интересуваше?

Той се беше намръщил доста преди тя да свърши да говори.

— Свърши ли с критиката?

Очите ѝ се разшириха в престорена невинност.

— Нали ме попита защо съм променила решението си? Само се опитвах да ти обясня...

Той знаеше, че тя го дразни нарочно.

— Значи си се предала заради нещастните ми слуги, така ли? Ако знаех, че ще проявиш такова благородство, скъпа, щях да пренебрегна нуждите на сестра си и да настоя да удовлетвориш моите.

— Ах, ти...

— Хайде, хайде — каза той. — Не забравяй саможертвата си, преди да кажеш нещо, което отново да ме ядоса.

— Върви по дяволите!

Той отметна глава назад и се разсмя доволно. Как само гневът ѝ противоречеше на скромния ѝ вид. В бяло-розовата рокличка тя изглеждаше сладка и невинна с коса, пристегнатата с най-обикновена панделка, съвсем като малко момиченце. Устните ѝ обаче бяха плътно присвити, очите ѝ блестяха в ожесточение и малката ѝ брадичка стърчеше заплашително. Наистина ли се бе тревожил, че освежително бодрият ѝ дух ще бъде пречупен от грубото му отношение? Трябваше да знае, че няма да стане.

Все още усмихнат, той срещна гневния ѝ поглед и отново усети странния ефект, който тя имаше върху него.

— Знаеш ли, че твоят характер ме вълнува?

— Не мога да кажа същото за твоя... — започна Катрин, но млъкна, когато осъзна смисъла на думите му.

Сърцето ѝ сякаш се обърна в гърдите. Когато ръката му се плъзна нежно под косата на врата ѝ и бавно я придърпа към него, тя се оказа безпомощна да предотврати онова, което знаеше, че предстои.

Устните му докоснаха нейните и крайниците ѝ сякаш се разтопиха, а мозъкът ѝ се превърна в каша. Езикът му се вмъкна безпрепятствено между зъбите ѝ и уверено се разходи из устата ѝ и

Катрин усети топлина в слабините си. Хълбоците ѝ инстинктивно се издадоха напред. Той все още я държеше само за врата. Тя беше тази, която притискаше тялото си, която се нуждаеше от допира от...

Дмитрий бе удивен от реакцията ѝ. Той бе очаквал тя да издере лицето му с нокти, а не да се притиска към него. Вместо да се опитва да я примами да я вкара в леглото, както му бе изглеждало единственият възможен начин, е трябвало просто да я целуне.

Какъв глупак само се оказа. Не я беше причислявал към категорията на жени, които казваха не, а в действителност имаха предвид да. И все пак, в нея нямаше никаква престорена свенливост, никаква престореност в пламенността ѝ. Не беше от онези изкусни, измамни жени, с които беше свикнал, и това го оставяше дълбоко объркан, та макар и очарован от внезапния си добър късмет.

Когато целувката свърши, Катрин не можа да се помръдне от мястото си. Ръката на Дмитрий се плъзна по лицето ѝ и също както през онази съдбовна нощ, тя поглади буза в дланта му, без да съзнава какво върши. Едва след като чу острото му дихание при този нежен жест, тя дойде на себе си. Очите ѝ бавно се отвориха за реалността и тя изстена нещастно в мига, в който пристъпи към действие.

Сложи ръце върху гърдите на принца и го блъсна силно. Той не помръдна, но понеже не я държеше, тя едва не падна назад в каютата си. Сега Катрин имаше нужда от разстояние между двамата, за да си възвърне самообладанието.

Тя се втренчи гневно в Дмитрий и вдигна ръка, когато той се опита да я доближи.

— Не се приближавай повече, Александров.

— Защо?

— Просто недей. И не смей да правиш това отново.

— Защо?

— Дяволите да те вземат заедно с всичките ти въпроси! Защото не искам да го правиш, затова!

Дмитрий остана на прага и се облегна на рамката на вратата, след което се загледа внимателно в Катрин.

Тя беше смутена. Беше също нервна и малко поизплашена, което породило у него чувство за надмощие, неизпитвано досега. Дали бе възможно тя да е също тъй изненадана като него от горещата си реакция на целувката му? Дали се страхуваше, че може да се повтори?

Малка глупачка. Защо толкова се противеше на насладите на плътта? Но тази случка го беше научила на нещо, с което щеше да се задоволи за момента — тя не беше съвсем безразлична към него. У тази жена имаше страст, която не се нуждаеше от афродизиак, за да бъде събудена. Нуждаеше се просто от нежно докосване, а щеше да има много други благоприятни възможности — той щеше да се погрижи за това.

— Много добре, Катя, успя да ме убедиш в отвращението си от целувките. — В гласа му се долавяше насмешка, защото и двамата знаеха колко глупави бяха тези думи. — Ела, ще те представя на сестра си. — Тя не помръдна и той добави. — Нали не те е страх от мен?

— Разбира се, че не — тросна се Катрин, — но щом искаш да дойда с теб, може би ще бъде по-добре да вървиш пред мен, за да ми показваш пътя.

Той се разсмя, но докато го следваше по коридора, й се стори, че го чува да казва:

— Печелиш този рунд, мъниче, но не обещавам, че винаги ще изпълнявам желанията ти.

ГЛАВА 16

— Тази ли, Митя? Да не мислиш, че не съм чувала за нея? Да не смяташ, че не знам, че това е малката курва, която си забърса от улицата онзи ден в Лондон? И ми даваш точно нея за прислужница?

Така Анастасия Петровна Александрова поздрави Катрин, когато Дмитрий ги представи една на друга. По-младата жена ѝ бе хвърлила само един бегъл поглед, преди да атакува брат си, сякаш той бе нанесъл най-ужасна обида. Катрин беше обидената страна, но бързо се съвзе от шока си и реагира по възможно най-необичайния начин. Тя застана пред Дмитрий, който изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да избухне, и се усмихна на Анастасия.

— Скъпа госпожице, ако не бях дама и ако нямах умерен характер, сигурно щях да се изкуша да ви ударя една плесница за обидите, които ми нанесохте. Но тъй като очевидно са ви дали грешна информация за мен, предполагам, че трябва да проявя толерантност и да ви простя. Искам обаче да си изясним едно нещо, принцесо. Аз не съм курва и брат ви не ме дава на вас, както арогантно се изразихте. Съгласих се да ви помагам, защото очевидно не можете да се грижите сама за себе си. Е, това е нещо разбираемо. Та погледнете мен. За това пътуване нямам прислужница и не съм в състояние да направя нищо с косата си, а обличането е дяволски трудно без помощ. Така че, както виждате, аз разбирам проблема ви и тъй като нямам какво друго да правя...

Катрин можеше да продължи да засипва Анастасия със сарказма си, но шокираното изражение на принцесата беше толкова забавно, че тя едва се сдържаше да не избухне в смях, пък и вече бе казала каквото трябваше.

Дмитрий се наведе към ухото ѝ.

— Толерантен характер ли каза, Катя? Кога ще се запозная с жената, която описа току-що?

Тя отстъпи бързо далеч от него, след което се обърна и го погледна със същата престорена усмивка, с която бе гледала и сестра

му.

— Знаеш ли, Александров, не мисля, че сестра ти е толкова безпомощна, колкото твърдиш. Тя ми изглежда съвсем способна да...

— Не бързай толкова — прекъсна я Анастасия, уплашена, че може би щеше да изгуби една може би добра прислужница, от каквата отчаяно се нуждаеше. — Мислех, че ще се наложи да те обучаваме като слугите на Митя, но ако наистина си дама, както твърдиш, това няма да бъде необходимо. Приемам помощта ти. И, Митя... благодаря ти, че се сети за мен.

Анастасия беше бясна. Дмитрий несъмнено се беше отегчил от малката курва. И беше намерил начин да се отърве от нея. Дама, друг път! Но все пак тя можеше да се окаже полезна, въпреки че Анастасия нямаше да забрави обидата, която ѝ беше нанесла тази селянка.

— В такъв случай ще ви оставя да се опознаете по-добре — каза Дмитрий.

Усмивката на Анастасия не стигна до очите ѝ. Изражението на Катрин би могло да се нарече безизразно, ако се пропуснеше плътно присвитата линия на устата ѝ. Дмитрий знаеше, че сестра му не е лесен човек, а темпераментът на Катрин също му бе добре известен. Може би не трябваше да ги среща тези двете, но вече бе сторено. Ако не се погодяха, пред Катрин все още оставаше за заемане втората длъжност.

Погледът, който той хвърли на Катрин, преди да излезе, ѝ подсказа какъв беше истинският му замисъл. Той искаше тя да се провали. Ама че мръсник. Е, тя нямаше да се провали. Дори това да я убиеше, щеше да се държи приятно с това разглезено дете, сестра му.

Решителността ѝ започна да се изпарява, след като чу дългия списък от задължения, който ѝ беше подготвила Анастасия. Принцесата искаше да монополизира цялото ѝ време и дори пожела Катрин да ѝ позира за някакъв портрет. Изглежда, че Анастасия беше доста добра художничка и рисуването беше единственото нещо, с което можеше да запълва времето си на кораба.

— Ще нарека картината „Маргаритката“ — каза Анастасия.

— Оприличавате ме на маргаритка?

Анастасия се зарадва на тази възможност да унижи Катрин.

— Е, определено не си роза. Да, по-скоро приличаш на изсъхнала от слънцето маргаритка... но имаш хубави очи — добави тя,

когато видя как очите на другата жена се разширяват.

Анастасия трябваше да признае, че очите на новата ѝ прислужница наистина бяха красиви, а и лицето ѝ, въпреки че не беше красиво в класическия смисъл, определено беше интересно. Да нарисува Катрин, щеше да бъде голямо предизвикателство. Колкото повече я гледаше Анастасия с око на художник, толкова по се развълнуваше от творческото предизвикателство.

— Имаш ли жълта рокля? — попита тя. — Трябва да те нарисувам в жълта рокля, за да се получи ефектът на Маргаритката.

„Спокойно, Катрин. Тя не си играе с теб, пък и не е много добра в тези неща. Ти си замесена от далеч по-добро тесто, че да се изложиш сега.“

— Никаква жълта рокля, принцесо. Страхувам се, че ще трябва да импровизирате или да си представяте...

— Не, трябва да виждам всичко... но, разбира се! Ще използваш една от моите рокли.

Тя явно говореше сериозно.

— Не, няма — заяви твърдо Катрин.

— Трябва да го направиш. Нали се съгласи да те нарисувам.

— Не съм, принцесо. Вие просто предположихте, че съм съгласна.

— Моля те.

Молбата на Анастасия изненада и двете жени. Принцесата бързо изви глава встрани, за да прикрие изчервяването си. Внезапно картината беше станала много важна за нея. Това щеше да е най-значимото нещо, правено досега от нея, не като скучните натюрморти с плодове или селски пейзажи, които толкова си приличаха, нито малкото портрети на приятелите ѝ, където се бе съобразявала заради тях. Не, това тук щеше да е съвсем оригинален портрет и тя просто умираше да го нарисува.

Катрин забеляза изчервяването на другата жена и се почувства като дребнава кучка. Отказваше да направи единственото нещо, което нямаше нищо против да върши. И защо? Защото принцесата беше разглезена и казваше неща, които най-вероятно не мислеше? Или пък защото беше сестра на Дмитрий и да ѝ отказва ѝ доставяше удоволствие, сякаш отказваше на него?

— Добре, принцесо, ще ви позирам по няколко часа всеки ден — съгласи се Катрин. — Но в замяна на това искам да разполагам със също толкова лично време.

С останалите си задължения тя можеше да се справи, когато ѝ бъдеха възложени. Нямахме смисъл да влиза в спор още сега, след като ѝ се удаваше такава добра възможност да опознае Анастасия, докато принцесата беше в добро настроение.

ГЛАВА 17

Първата от няколкото бури, с които щеше да се срещне корабът, ги връхлетя този следобед. Не беше силна, по-скоро извор за досада на хората на борда. Особено за Анастасия. Пътуването по море и се отразяваше добре, освен в подобни обстоятелства, което охотно признаваше. Засилените тласъци на кораба я изпратиха право в леглото.

Катрин излезе от каютата на Анастасия с намерението да види какво можеше да направи за изпирането на няколкото рокли на принцесата, включително и златистата, за която бяха решили, че ще подхожда за портрета. Проблемът беше, че тя нямаше никаква представа как се перат дрехи. Анастасия обаче беше настояла, че слугите на Дмитрий, привикнали единствено с мъжко облекло, не знаеха нищичко за дамското и щели да развалят всичко, до което се допрели.

— Както и аз.

— Милейди?

Катрин замръзна на мястото си, като чу Маруся да се обръща към нея по този начин. Възрастната жена стоеше на вратата на каютата си, усмихваше се широко и ѝ правеше знаци да се приближи. Катрин отиде при нея.

— Как ме нарече? — попита тя, преди да влезе.

Маруся не обърна внимание на резкия ѝ тон.

— Знаем коя сте, милейди. Единствено принцът и съпругът ми се съмняват в думите ви.

Какво облекчение беше да разбере, че все някой ѝ вярваше.

— Но защо той не ми вярва, Маруся? Дрехите и обстоятелствата не променят същността на хората.

— Руснаците се придържат упорито към първоначалните си впечатления. Владимир може да бъде разбран, защото в Русия отвличането на аристократ се наказва със смърт. Така че разбирате

защо той не смее да признае, че сте нещо повече от онова, което е предположил първоначално.

— Но ние не сме в Русия, а аз съм англичанка.

— Но руските закони не могат да бъдат пренебрегвани само защото човек е напуснал страната си за малко. Виж, принцът е друго нещо. Кой може да каже защо той не приема очевидното? Може би защото не иска това да бъде истина. Освен това е възможно и изкушението, което представлявате за него, да замъглява разума му.

— С други думи, той е толкова зает с измислянето на начин да ме прелъсти, че няма време да мисли за нищо друго, така ли?

Маруся се разсмя. Тя все още не можеше да повярва, че Дмитрий бе срещнал жена, която не се беше влюбила в него от пръв поглед. Дори принцеса Татяна беше лудо влюбена в него и това беше известно на всички, освен на Дмитрий. Според слугите на Татяна Ивановна, тя беше решила да симулира безразличие, за да може той, веднъж спечелил я, да я оцени по-добре.

Като видя, че Катрин не споделя веселостта ѝ, Маруся изтри усмивката си.

— Съжалявам, милейди. Просто... наистина ли не изпитвате нищо към принца?

— Напротив — отвърна Катрин. — Мразя го.

— Но наистина ли мислите така, или само гневът ви кара да...

— Пак ли поставяш честността ми под съмнение?

— Не, не, просто си помислих... няма значение. Но това не е хубаво, защото той изглежда ви харесва много. Но вие, разбира се, вече знаете това.

— Маруся, ако имаш предвид опитите му да ме вкара в леглото си, уверявам те, че не съм толкова глупава. Един мъж може да желае жена, която не уважава, не познава и дори не харесва. Ако не беше така, нямаше да съществува думичката курва. И не смей да ми се правиш на шокирана от прямотата ми, защото няма да ти повярвам!

— Не става дума за това, милейди — побърза да я увери Маруся. — Просто вие сте си създали грешно мнение за него. Принцът определено е похотлив мъж и твърде често любовните му афери нямат никакво значение за него. Но с вас е различно. Мислите ли, че за него е обичайно да взема една непозната направо от улицата, за да спи с нея? Досега не го е правил. Той ви харесва, милейди. Ако не беше така,

нямаше все още да ви желае. Не сте ли забелязали колко по-различно се държи, откакто се съгласихте с исканията му? Точно затова съм тук — за да ви благодаря от името на всички ни за саможертвите, които правите заради нас.

Катрин можеше да долови разликата — никакъв сподавен шепот повече, гласове и смях се разнасяха от палубата, дори и в разгара на бурята, и тя не можеше да отрече приятното усещане от предположението, че тя е причината за възвръщането към нормален ритъм на живот. Нито пък можеше да отрече пронизалата я искрица вълнение, като чу твърдението на Маруся, че Дмитрий я харесва и което не можеше да признае на никого, освен на себе си. Що се отнася до жертвата ѝ, Анастасия се бе оказала не чак толкова трудна за понасяне — дотогава докато брат ѝ не се мернеше наоколо. А що се отнася до другите намеци, е, тези хора трябваше да разберат, че положението ѝ не се беше променило, само защото вече не беше девствена.

— Не знам какви са обичаите в Русия — поде Катрин, — но в Англия една дама не очаква да ѝ правят други предложения, освен за брак. Вашият принц ме оскърбява всеки път, когато... когато той...

Маруся се удиви.

— Никой мъж ли не ви е предлагал да ви бъде любовник досега, милейди?

— Разбира се, че не!

— Срамота. Колкото по ви предлагат, толкова по-малко обидно звучи.

— Достатъчно, Маруся.

Дълбока въздишка, последвана от крива усмивчица, подсказа на Катрин, че Маруся не отстъпва лесно, но за момента се предава.

Тя посочи към роклите, които Катрин беше преметнала през ръка.

— Принцесата ли ви ги даде?

— Трябва да ги изпера и изгладя.

Маруся едва се въздържа да не се разсмее при изписалото се върху лицето на Катрин отвращение, примесено с решителност.

— Това е нещо, за което няма да ви се наложи да се притеснявате, милейди. Ще ги дам на Максим, прислужника на

Дмитрий. Той ще се погрижи за всичко. Не е нужно Анастасия да знае за това.

— Уверена съм, че той си има достатъчно работа.

— Съвсем не. Освен това той ще се погрижи и за вашите дрехи и вие ще му разрешите да го направи, защото той прислужва на принца през последните четири дни и ви е много благодарен за спокойствието, което му осигурихте.

Катрин помисли няколко секунди, преди да ѝ предаде роклите.

— Жълтата трябва да бъде преправена като за мен.

— О?

— Принцесата иска да ме рисува в нея.

Маруся се ухили, за да прикрие изненадата си. Анастасия беше ядосана на целия свят и си го изкарваше на всички. Маруся беше готова да се обзаложи, че принцесата се беше държала особено неприятно с малката англичанка и че в резултат се беше получил сблъсък между тях.

— Сигурно ви е харесала. А и тя рисува много добре. Това е втората ѝ страст след мъжете.

— И аз така разбрах.

Маруся се разсмя.

— Значи ви е казал за многобройните си любовници?

— Не, само за онзи, заради когото е била изгонена от Англия и колко нечестно било това.

— Млада е. За нея всичко, което не става на нейната, е против нея. Особено брат ѝ. Целият си живот е правила каквото си поиска. Сега изведнъж се вижда с юзди. Естествено е да се възпротивява.

— Трябвало е да бъде направено по-отдавна. Такава слободия е нечувана в Англия.

Маруся сви рамене.

— Руснаците гледат другояче на тези неща. Вие си имате кралица, която се мръщи на подобни постъпки. Ние си имаме царица, която задава тона, като се перчи с любовниците си пред целия свят. Както и внукът ѝ Александър. А и цар Николай бе отгледан в същия двор. Не е за чудене, че нашите дами не са така невинни като вашите.

Катрин си прехапа езика, напомняйки си, че Русия е чужда страна, друга култура, и че няма никакво право да съди другите. Но, Боже мили, чувстваше се като бебенце, захвърлено в грешния Вавилон.

Катрин бе останала безмълвна от удивление, когато бе чула оплакванията на принцесата от това, колко нечестно била постъпила баба ѝ при малката ѝ забегка. Едва тогава Катрин беше осъзнала, че Анастасия беше онази руска принцеса, за която бяха говорили всички клюкарки по-рано тази година. Знаеше историята, но просто не беше направила връзката, когато Дмитрий бе споменал херцог Албемарл.

Херцогът им беше чичо по майчина линия. Дмитрий и сестра му бяха наполовина англичани. Това трябваше да я накара да се почувства по-добре, но не можа. Кръвните връзки не означаваха нищо, когато човек беше отгледан в една варварска държава.

ГЛАВА 18

— Катя?

Сърцето на Катрин пропусна един удар. Не бе трябвало да се опитва да се промъкне незабелязано край каютата на Дмитрий. Дяволите да го вземат! Беше оставил вратата отворена.

Катрин изглади гримасата, сбърчила челото ѝ, и надникна вътре. Беше се разположил зад писалището си, отрупано с хартии, а до лакътя му се подаваше чаша водка. Беше свалил самото си и бялата му риза бе широко разкопчана покрай врата. Бе запалил лампата, тъй като денят бе необичайно мрачен и светлината меко очертаваше линиите на лицето му и придаваше на русата му коса сребристо излъчване. Напомни си веднага да отмести поглед от него.

Гласът ѝ бе нетърпелив, ясно показващ, че не одобряваше да бъде забавяна от него.

— Отивах на палубата — каза тя с раздражение.

— В дъжда ли?

— Малко дъжд не е навредил никому.

— На сушата, може би. На кораба палубата ще бъде хлъзгава и...

— Виж, Александров — прекъсна го тя. — Или имам свободата на движение из този кораб, която ми обеща, или можеш отново да ме заключиш в каютата ми. Какво избираш?

Тя го гледаше предизвикателно и Дмитрий се ухили, тъй като нямаше намерение да влиза в спор с нея.

— Разбира се, върви да се измокриш. Но когато се върнеш, искам да поговоря с теб.

— За какво?

— Когато се върнеш, Катя.

Той се загледа в някакви документи пред себе си. Очевидно за него разговорът беше приключил. Катрин стисна зъби и се отдалечи.

„Когато се върнеш, Катя“ — изимитира го тя вбесена, докато се качваше по стълбичките. — Няма защо да знаеш предварително, Катя. Не, иначе би могла да се подготвиш, а това не ни изнася, нали?

Умирай от притеснение вместо това. Какво е намислил дяволът този път?

Брулещите капки тежък дъжд приковаха вниманието ѝ в мига, в който излезе на палубата, и арогантността на Дмитрий бе временно забравена. Катрин се придвижи до перилата и се загледа във вихрецата се вода и страховитото небе — природата в изначалния ѝ вид. А тя едва не я бе пропуснала. Дори сега можеше да зърне слънцето да прозира зад изтънелите облаци в далечината в техния рейд към хоризонта. Скоро щяха да оставят бурята зад себе си.

Засега обаче можеше да се наслаждава на нещата, за които дори не би си и мечтала у дома — да бъде блъскана от вятъра и къпана от разбеснели морски вихри, без да се тревожи за съсипано боне или разрошена коса, или пък кой ще я види в такъв раздърпан вид. Беше детинско удоволствие, но тъй мощно, че ѝ се прииска да се разсмее на висок глас, както и стори, когато се опита да улови дъжда в разперените си длани, а вятърът си играеше закачливо с полите ѝ.

Тя беше в добро настроение, когато силният вятър и приближаването на вечерта най-сетне я накараха да се върне. Когато приближи все още отворената врата на каютата на принца, тя се сети, че той бе искал да говори с нея за нещо. Беше го накарала да чака цели два часа. Ако това го беше раздразнило, предимството щеше да бъде на нейна страна.

— Още ли искаш да говориш с мен, Александров? — попита любезно тя.

Дмитрий все още бе зад бюрото си. При звука на гласа ѝ той захвърли перото и се облегна назад да я огледа. Не се изненада, че изглеждаше като полуудавена улична котка. Косата ѝ бе мокра и сплъстена, няколко кичура се бяха полепили по веждите и бузите ѝ, роклята ѝ бе станала полупрозрачна и подчертаваше формите ѝ до последната извивка, а в краката ѝ се оформяше тъмна вадичка. Ако изражението му не издаваше раздразнение, то се четеше в гласа му, макар да не се дължеше на причината, на която го бе отдала Катрин.

— Налага ли се да ми говориш на фамилно име? Всичките ми приятели ме наричат Митя.

— Много хубаво.

Долови въздишката му през цялата стая.

— Влез, Катя.

— Не, не мисля, че трябва да влизам — отвърна тя със същото дразнещо безгрижие. — Може да ти изцапам килима.

Ефектът, който търсеше, беше нарушен от силно кихване.

— Значи малко дъжд не можел да навреди, а? — подхвърли с насмешка принцът. — Иди да се преоблечеш, Катя.

— Ще отида веднага щом ми кажеш какво...

— Първо се преоблечи.

Тя понечи да настоя, но си наложи да премълчи. Какъв смисъл имаше да възразява? Тази сцена вече бе играна. И както и преди, той отново успя да я нервирало крайност. Поне сега затръшна вратата зад себе си — копнееше за удоволствието да захлопа по нея, когато се върнеше. Проклетата врата! Защо, по дяволите, му трябваше да я оставя отворена?

„За да може да те спре, Катрин, както и направи. Що за свобода е това, когато не може да се качиш на палубата, не може да отидеш до общия салон, без тон да узнае?“

Боже мили, ето че бе започнала да търси обяснение за всяко негово действие в самата себе си. Далеч по-вероятно бе на човека да му е горещо и просто да е искал малко да се разхлади на свежия бриз, промъкващ се по коридора. В крайна сметка, нали бе от Русия — страната на вечната зима.

„Самозалъгвай се, Катрин, миличка. Много добре знаеш, че не си толкова важна за него. Той вероятно не се и сеца за теб, когато не си пред очите му. И защо да се сеца? А и вратата му няма да бъде вечно разтворена. А дори да е, той няма да те спира всеки път.“

Колкото и разумно да разсъждаваше, раздражението ѝ да бъде третирана като дете въобще не намаляваше. А той точно това бе сторил — бе я освободил като някое немирно дете или прислужница, нареждайки ѝ да се преоблече, като че ли тя нямаше достатъчно мозък да се сети сама.

Катрин влезе в каютата си, затръшна вратата и се нахвърли настървено върху копчетата на роклята си. Мокрият плат я затрудняваше. Какво ли не би дала да беше Люси при нея сега.

Тя свали дрехите си и ги захвърли в един ъгъл. След това осъзна, че в каютата беше твърде тъмно, за да намери новите си дрехи в сандъка.

— За теб ще е по-добре да имаш да ми казваш нещо важно, принце — каза тя на себе си, докато вземаше кърпата от масата за миене. — Да ме държиш в напрежение, може би е твоята представа за...

— Винаги ли си говориш сама, Катя?

Катрин замръзна на мястото си. Очите ѝ се затвориха, пръстите ѝ се стегнаха върху кърпата, която я обвиваше, и мозъкът ѝ засече. *„Той не е тук. Няма го. Не би се осмелил.“* Не посмя да се обърне дори когато го чу да се приближава към нея *„Господи, окажи ми тази милост, умолявам те. Направи чудо и ме облечи в някакви дрехи.“*

— Катя?

— Не можеш да влизаш тук.

— Вече влязох.

— Тогава си върви, преди да...

— Твърде много говориш, мъниче. Дори говориш сама със себе си. Винаги ли трябва да си толкова предпазлива? От какво се страхуваш?

— Не се страхувам — отвърна тихо тя. — Всяко нещо може да бъде свършено по почтен начин, а твоето влизане неканен тук не е един от тях.

— Щеше ли да ме поканиш?

— Не.

— В такъв случай разбираш защо не почуках.

Той си играеше с нея, възползваше се от затруднението ѝ и тя не знаеше как да постъпи. Не можеше да демонстрира достойнство, когато на гърба си нямаше нищо, освен жалката кърпа. Как можеше да му крещи или да го наругае, след като не можеше дори да се обърне и да го погледне в очите?

Катрин наистина се страхуваше. Той стоеше толкова близо зад нея, че тя усещаше дъха му върху тила си. Уханието му я обгръщаше. Ако го погледнеше, това щеше да бъде краят на самообладанието ѝ.

— Искам да си тръгнеш. Александров. Ще дойда при теб след няколко минути, след като...

— Искам да остана.

Изрече думите толкова простичко и все пак те казваха всичко. Тя не можеше да го накара да си тръгне и двамата знаеха това прекрасно. Катрин се обърна с лице към него и избухна.

— Защо?

— Глупав въпрос, Катя.

— Друг път! И защо точно сега? Защо точно аз? Мокра съм до кости и приличам на удавен плъх. Как е възможно да... защо ти...

Дмитрий се разсмя на затруднението ѝ.

— Никога не спираш да задаваш въпроси. Истината ли искаш да чуеш, малка моя? Седях си в каютата и си представях как събличаш тези мокри дрехи и имах чувството, че го правиш пред мен. Виждаш ли, споменът за теб е тъй възпламеняващ, както и самата ти. Затварям очи и те виждам, легнала върху зеления сатен...

— Престани!

— Нали искаше да знаеш защо съм те пожелал сега?

Докосването ѝ му попречи да отвърне. Всъщност мислите ѝ се разпиляха като ято подплашени птици и тя престана да мисли. Галеше я като с перце, движеше се по голата кожа на раменете ѝ, докато накрая ръцете му се затвориха около тънката ѝ шия.

С пръсти зад тила, палците му повдигнаха брадичката ѝ да го погледне.

— Не трябваше да те разсъбличам мислено. Но не можех да се спра. А сега имам нужда от теб, Катя. Имам нужда от теб — прошепна той страстно и устните му се впиха в нейните.

Най-лошите страхове на Катрин се сбъднаха, като осъзна, че не можеше да се противопостави на целувката. Като мед, като сладко, гъсто вино, вкусът му бе тъй примамващ, караше я да се чувства възхитително лоша...

Но последствията, Катрин. Трябва да не се поддаваш. Използвай въображението си — както и той направи. Представи си, че се намиращ в прегръдките на лорд Селдън.

Тя сериозно се опита, но тялото ѝ знаеше разликата и я умоляваше настойчиво да размисли. Защо да се съпротивлява? Защо? В този момент не можеше да се сети за причините, нито пък искаше.

Само няколко мига да му се насладиш, Катрин. Какво лошо може да има в няколко мига забрава?

Когато стройното ѝ тяло се притисна към него, Дмитрий даде пълна свобода на страстта си. Триумф се разля във вените му и нагорещи сетивата му като никога досега, понеже успехът никога не бе означавал толкова много.

Значи е бил прав. Катрин се поддаваше само на директна атака срещу сетивата ѝ, но той не забравяше какво се бе случило тази сутрин. Не смееше да спре дори да си поеме дъх, не смееше да ѝ даде дори моментен отдих или тя отново щеше да издигне стената от безразличие и тази златна възможност щеше да се пропилее.

Но как само му въздействаше... Мили Боже, нямаше да е в състояние да действа бавно. Едва се съдържаше да не я помете със силата на желанието си. Ръцете на Катрин се движеха пламенно по гърба му, впитиха се в косата му настоятелни, подканващи. Езикът ѝ се дуелираше с неговия без никакво колебание, а с дръзка нападателност. Невъзможно беше да греши. Тя беше също толкова възбудена колкото него. Той обаче не искаше да поема излишни рискове.

Без да нарушава целувката, той отвори очи, за да погледне къде с леглото, и едва сега осъзна че в каютата нямаше легло, а само някакъв хамак. Хамак! Принцът се почувства, сякаш го бяха облепи със студена вода. Обречен поради липса на легло? Немислимо. Огледа килима. Беше дебел и... Не. Нямаше да я вземе на пода. Не и сега. Този път всичко трябваше да бъде идеално.

Катрин бе в такъв съвършен синхрон със страстта на Дмитрий, че моментното му разсейване ѝ подежда като студен душ. Не разбираше какво го бе породило, а и нямаше значение. Внезапно бе разтърсена да види какво правеше — и той какво правеше. Носеше я на ръце. Тръгна бавно към вратата, без нито за миг да прекъсва контакта между устните им. Имаше обаче разлика в целувката, някаква болезнена пламенност, сякаш... сякаш...

„Той е разбрал, Катрин. Вече знае какво е необходимо да те извади от черупката ти и да те превърне в безформено желе.“

Беше твърде късно. Желаше ли го или не, разумът ѝ се завърна.

— Къде ме носиш?

— В моята каюта.

— Не... не можеш да ме отнесеш там в такъв вид.

— Никой няма да те види.

Гласът ѝ изплющя като камшик.

— Пусни ме, Дмитрий.

Той се спря, но не я пусна. Ръцете му се стегнаха силно около тялото ѝ, сякаш искаше да ѝ покаже, че този път нямаше да се откаже

толкова лесно.

— Аз ти помогнах, когато имаше нужда — напомни ѝ той. — Можеш ли да отречеш това?

— Не.

— Тогава и ти можеш да направиш същото за мен.

— Не.

Той се вцепени.

— Имам нужда от теб, Катя. Сега. Моментът не е подходящ да си припомняш абсурдното си целомъдрие.

Това я ядоса.

— Абсурдно целомъдрие ли каза? Не смей да ме сравняваш с твоите рускини! Аз съм англичанка и абсурдното ми целомъдрие си е съвсем нормално. Пусни ме, Дмитрий. Веднага.

Той беше толкова ядосан, че едва се въздържа да не я захвърли на пода. Как можеше с такава лекота да превключва от едната крайност към другата? И защо изобщо ѝ говореше? Вече знаеше, че с думи не можеше да пробие защитата ѝ.

Спусна краката ѝ на земята, но ръката му се плъзна надолу и я огъна по извивката на твърдото си тяло. Движението разхлаби кърпата, затъкната над гърдите ѝ, и единствено здраво притиснатите им тела ѝ попречиха да се свлече на земята.

— Започвам да мисля, че не знаеш какво искаш, Катя.

Катрин изстена дълбоко, когато свободната му ръка здраво стисна брадичката ѝ в подготовка на нова атака. Нямахте да успее да удържи, не и отново, не и сега. Все още не се бе свързала от първата. Той обаче грешеше, много грешеше. Тя отлично знаеше какво иска.

— Ще ме насилиш ли, Дмитрий?

Принцът я пусна толкова рязко, че тя политна назад.

— Никога! — изръмжа той.

Катрин го беше обидила несъзнателно, въпреки че не беше имала такова намерение. Раздразнението му не можеше да бъде объркано. Той беше заровил ръце в косата си, сякаш искаше да я изскубне.

— За бога, ти си две различни жени! Какво става със страстната Катрин, когато се появи целомъдрената?

Господи, той сляп ли беше? Не виждаше ли, че цялото ѝ тяло трепереше от желание?

„Дяволите да те вземат, Дмитрий, не бъди такъв благородник! Не слушай думите ми, а тялото ми! Взе ми ме!“

Той обаче не чу неизречената ѝ молба. Виждаше само опропастената възможност, усещаше само болката от нестигналата до естествен завършек страст.

След едни последен разгорещен поглед Дмитрий излезе, като затръшна вратата след себе си. Като се озова обаче отвън, той съжали за целенасочената си подигравка и болезнения израз, пробягал по лицето на Катрин. Нито една жена, която се целуваше като нея, не можеше да се нарече целомъдрена. Тя го искаше. И дори да беше последното нещо в живота му, щеше да я накара да го признае.

Като пренебрегна килима, бе пропилял шанса си този път. Не че не беше правил любов на най-невероятни места. Веднъж, заради бас с Василий, се бе любил в театрална ложа, и то по време на антракта, когато възможността да бъде хванат бе най-голяма. Мътните го взели, искаше му се Василий да бе тук да го види. Той умееше да третира проблемите с безкрайна простота.

Всичките му усилия да прелъсти Катрин се бяха оказали напразни, директният подход също се бе провалил, включително апелът му към чувството ѝ за справедливост. Очевидно тя нямаше такова. Очевидно беше време да промени тактиката си. Може би трябваше да отвърне глава от нейната книга и да започне да не ѝ обръща внимание. Жените обичаха да казват не, но мразеха да бъдат пренебрегвани. Можеше и да проработи. Разбира се, това щеше да изисква голямо търпение, а той не можеше да се похвали, че го притежава.

Той въздъхна тежко. Поне го беше нарекла Дмитрий — малка компенсация.

Рано на следващата сутрин в каютата на Катрин бе внесено едно легло.

ГЛАВА 19

— Какво смяташ да правиш, когато стигнем в Санкт Петербург, Катрин?

Катрин, която позираше на Анастасия, промени позата, за да изгледа принцесата, но младото момиче бе зададо въпроса си, както и стотици други, без да вдига поглед от платното, над което работеше. Забеляза, че в ъгъла Зора бе спряла да шие в очакване на отговора ѝ. Възрастната жена не се бе съвзела напълно от морската болест, но все пак бе започнала да изпълнява някои от задълженията си.

Възможно ли беше Анастасия да не знае, че е затворничка? Зора знаеше. Всички слуги знаеха. Но естествено, ако Дмитрий беше дал да се разбере, че не иска сестра му да узнава, никой не би престъпил желанията, нито дори личната прислужничка на Анастасия.

— Не съм мислила за това — излъга тя. — Може би трябва да питате брат си.

Уклончивият отговор проникна през стената от съсредоточеност, обгърнала Анастасия, и предизвика остър поглед, последван от смръщване.

— Мръдна. Наклони глава настрана, брадичката нагоре — точно така. — Открила търсеното подобие между модела и платното, тя се отпусна удовлетворено.

— Да питам Митя ли? Че какво общо има това с него? Нали не се надяваш все още. Искам да кажа, сигурно осъзнаваш, че... О, боже...

— Какво да осъзнавам, принцесо?

Анастасия бързо се престори, че е погълната от работата си, твърде смутена, за да отговори. Не бе искала да хареса Катрин. Беше идеалната мишена за изменчивите настроения на Анастасия, но някак си нещата не бяха поели в тази насока. Също бе искала да я нарисува като земна селянка, груба, отрудена жена, въплъщение на селячеството. Това също не се беше получило. Беше започвала портрета на три пъти, преди да се откаже най-накрая и да започне да рисува онова, което виждаше, а не което искаше да види.

Голата истина бе, че тя харесваше Катрин — харесваше я заради нейната откровеност, спокойствие и самообладание, заради тихото ѝ достойнство и суховатото чувство за хумор. Харесваше я дори заради упоритостта ѝ, която толкова много ѝ напомняше за самата нея. В началото се бяха посдърпали на няколко пъти по въпроса какво считаше Анастасия за задължения на Катрин, но когато тя твърдо отказа, а дори и не желаше да ги обсъдят, Анастасия усети внезапен респект, породил искрено възхищение, особено след като бе спряла да я счита за по-низша от себе си. Напоследък дори бе започнала да мисли за нея като за своя приятелка.

Сега изведнъж изпита съжаление към англичанката, което я накара да се смути. Обикновено тя не съчувстваше на жените, които охкаха и ѝ се оплакваха за изгубената си любов, както честичко правеха приятелките ѝ. Не разбираше болката да бъдеш отхвърлен, тъй като никога не ѝ се беше случвало, нито пък някой мъж първи бе губил интерес към нея. Тя беше тази, която приключваше връзките си, направлявана единствено от прищевките на непостоянната си натура. В това отношение много приличаше на брат си.

Разликата помежду им се състоеше в това, че Дмитрий никога не се обвързваше. Обичаше жените, но никоя конкретно и удостояваше с вниманието си всички и всяка, която го заинтригуваше. Не и Анастасия. Тя просто трябваше да бъде влюбена и непрекъснато го правеше. За нещастие чувствата ѝ не траеха дълго, което обаче не трябваше да обърква с меланхолията на жените, влюбени в мъже, които не отвърщаха на чувствата им.

Анастасия не бе причислявала Катрин, показвала се досега толкова практична, дори прагматична, в тази категория. Защо обаче си мислеше тя, че Дмитрий щеше да го е грижа какво ще прави тя, като стигнеха Русия? Той очевидно бе осъзнал грешката си да я вземе на борда. Не бе изминала и седмица, преди да изгуби интерес към нея и да я прехвърли на сестра си. Не знаеше ли Катрин какво означаваше това?

— Какво да осъзнавам, принцесо? — повтори Катрин.

Анастасия се изчерви при повторния въпрос и напълно се смути, като видя, че Катрин забеляза неудобството ѝ.

— Нищо. Не знам за какво си мислех.

— Напротив, знаете. Говорехме за брат ви.

— Е, добре, де. — Неотстъпчивостта бе друго качество, което бе забелязала у Катрин. — Смятах те за различна, мислех, че не си като всички останали жени, които се влюбват в Митя от пръв поглед. В крайна сметка, ти по никакъв начин не показва, че си разстроена от липсата на внимание от негова страна. Но току-що се сетих, че може би не осъзнаваш, че той... е, че той... — Така нямаше да се получи. Беше крайно объркана, а можеше само да предполага за срама на Катрин, ако се досетеше, че я съжaliaва. — За какво мисля ли? Разбира се, че знаеш.

— Какво знам?

— Че Митя не е мъж, който се задържа твърде дълго с една жена. Дори не мисля, че е способен да се влюби. Всъщност, голяма рядкост е някоя жена да задържи вниманието му повече от две седмици. Няколкото му любовници правят изключение, но той не ги обича. Те просто са му удобни и толкова. Принцеса Татяна е друго изключение, но той възнамерява да се ожени за нея, така че и тя не се брои.

— Принцесо...

— Не, не трябва да го казваш. Знаех си, че си достатъчно умна, за да не позволиш да се влюбиш в него. Ще се удивиш, като разбереш колко малко жени проявяват такъв здрав разум. Но е толкова лесно да се влюбиш в Митя. Той цени жените. Всяка, която го спечели, се радва изцяло на вниманието, докато интересът му е жив. И никога не дава обещания, които не възнамерява да изпълни, тъй че никоя не може да се оплаче, че е била излъгана.

Катрин не чуваше какво ѝ говореше Анастасия. В ушите ѝ все още звучаха думите „Ще се ожени“. Стомахът ѝ се бе свил на топка и ѝ се повдигаше, което бе смешно. Та той не представляваше нищо за нея, дори в един момент бе мислила, че Анастасия му е жена. Тогава какво я засягаше всичко това?

Дяволите да я вземат Анастасия, че бе зачекнала темата, а сега си седеше там и очакваше някакъв отговор. Да ѝ обясни ситуацията, да признае какво наистина изпитва към Дмитрий, само щеше да задълбочи и удължи разговора. А и Анастасия, каквото си беше, най-вероятно нямаше да ѝ повярва.

— Права сте, принцесо — каза безгрижно тя. — Аз наистина съм достатъчно умна, за да не позволя да се влюбя в брат ви. Всъщност много ме радва фактът, че той е забравил за съществуването ми.

Анастасия нито за миг не ѝ повярва. Тонът беше безразличен, но думите прозвучаха като опит за защита. Те я накараха да си помисли, че Катрин наистина беше влюбена в брат ѝ. Но може би, след като бе осъзнала колко безсмислено беше това, тя щеше да започне да го забравя. Анастасия предположи, че беше помогнала с нещо на Катрин, и това я накара да се почувства по-добре.

За щастие, на Дмитрий не му хрумна да им се натрапи точно в този момент. Когато го направи петнайсет минути по-късно, Катрин бе потиснала раздражението си, бе провела няколко спора с вътрешния си глас и отново бе спокойна и доволна, че малките откровения на Анастасия не я бяха смутили. Дмитрий обаче го стори. След седмиците, през които не го бе виждала, видът му сега ѝ дойде прекалено много.

Катрин бе забравила опустошителния ефект, който той упражняваше над нея, тоест, не точно забравила. По-скоро се съмняваше в онова, което си спомняше. Но наистина се бе самозалъгвала. Той все още бе приказният принц, твърде прекрасен, за да е истински.

Облечен беше официално в черно и сиво, но нямаше значение какво носеше. Косата му не беше ли малко по-дълга? Да, мъничко. Само любопитство ли се криеше в беглия поглед, който ѝ хвърли? Вероятно дори не и това.

Катрин бе говорила истината, когато каза, че Дмитрий почти я беше забравил. От онзи буреносен ден толкова отдавна, когато я бе изненадал в каютата ѝ, той се бе отказал да я преследва. За което бе доволна, нали? Сега пътуването определено бе по-поносимо... „*Но не тъй вълнуващо, Катрин. Бъди искрена. Липсва ти предизвикателството от сблъсъците на твоя ум с неговия. И нищо в живота ти не те е ласкал така, както интересът му към теб. Това също ти липсва... а и други неща.*“

Катрин въздъхна вътрешно. Нямаше значение какво чувстваше сега. Положението ѝ нямаше да се промени. Лейди Катрин Сейнт Джон не би си взела любовник, та дори и тъй вълнуващ като Дмитрий. Което я караше да желае да не беше дама:

— Какво е това?

В тона му имаше любопитство. Естествено — откъде би могъл да знае, че Анастасия я рисува? Тя рядко напускаше кабината си, а той

не я беше посещавал. Анастасия не беше от онези, на които лесно и бързо им минава, и все още бе сърдита на брат си. Всъщност тя го бе избягвала нарочно, също както той избягваше Катрин.

— Да, Митя, кажи на какво ти прилича?

Не беше въпрос, а реплика, предназначена да му покаже раздражението ѝ. Анастасия не обичаше да бъде прекъсвана, особено пък от него.

Сарказмът ѝ мина незабелязан. Дмитрий насочи вниманието си към Катрин, неспособен да прикрие изненадата си.

— Съгласила си се на това?

— Хайде, Александров, кажи как изглеждам?

Катрин не можа да се въздържи да използва репликата на Анастасия. А трябваше. Дмитрий се изсмя високо. Не бе възнамерявала да го развеселява.

— Искаше ли нещо, Митя? — попита го Анастасия натъртено.

Не. Всъщност искаше, но не беше нещо, което можеше да признае на сестра си, особено пък на Катрин. Вчера бе взел решение да провери как работеше новата му тактика. Тази игра на изчакване поставяше търпението му на ръба. Всеки път, когато му се бе приисквало да извикат Катрин, се бе въздържал, но стига толкова. Тази сутрин отново му се бе наложило да я чака просто защото тя себе заключила тук със сестра му да позира като модел, моля ви се! Последното нещо, което бе очаквал.

Съществуваше, разбира се, и незначителният шанс — не че разчиташе кой знае колко на него, но все пак — сляпото му увлечение по Катрин да се е стопило през времето, докато не я бе виждал. Един поглед и зачеркна тази надежда. Ако беше в Русия, заобиколен от други жени, борещи се за благоволението му, можеше и да се е случило. Всъщност едва ли. За него тя все още беше най-чувствената, сексапилна жена, която бе виждал. Втвърдяваше се просто като стоеше в една стая с нея. Имаше нужда да бъде отново с нея, да я люби отново и отново, докато най-накрая ѝ се наситеше. Скуката, нападаща го тъй бързо с другите жени, бе единственият лек. В това бе напълно убеден.

Никога не си бе представял, че ще дойде денят, когато ще се моли за отегчение, не и след като често се бе оплаквал от неспособността си да изгради по-трайна връзка с някоя жена именно поради тази причина. Познатите му жени бяха именно такива —

познати. На практика единствената жена, която би могъл да нарече своя приятелка, бе Наталия, и то едва след като бе спрял да спи с нея. Би предпочел обаче откровената скука пред тази обсебеност, която монополизираше мислите му и го изпълваше с разяждаща неудовлетвореност, непозната му преди.

Дмитрий не беше отговорил на въпроса на Анастасия, а и не възнамеряваше. Все още се усмихваше, докато я приближаваше, привидно да огледа по-добре работата ѝ, а всъщност да спечели извинение да погледне Катрин, без това да е пределно очевидно, уж сравнявайки портрета с модела. Такъв беше планът, но както всеки план, свързан с Катрин, и този позорно се провали. Не можеше да си свали очите от картината.

Знаеше, че сестра му има талант, но не чак толкова. Не това обаче го държеше като хипнотизиран, а жената на портрета и тя не беше жената, която събуждаше похотта му. Приликата си беше там. Можеха да бъдат близначки.

Но това не беше жената, която виждаше, като затвореше очи. В ярки, свежи цветове пред него стоеше портретът на една аристократка, горда, царствена. Достоянство струеше от всеки нюанс на стойката ѝ и издаваше най-чиста синя кръв.

В блестящата златна рокли, с коса, сплетена на гъста плика и праметната през рамо, с малка тиара, наподобяваща корона на главата ѝ, тя би могла да бъде някоя млада средновековна кралица, горда, несломима, красива — да, Анастасия бе уловила красотата, не тъй очевидна за простото око.

Мили Боже, какви го прихващаха? Та тя бе актриса, позьорка! Всичко бе само преструвка, поза.

Докосна Анастасия по рамото да привлече вниманието ѝ.

— Виждала ли го е вече?

— Не е.

— Не ми разрешава — вметна Катрин, дочула въпроса. — Пази го като кралската съкровищница. Толкова ли е ужасен?

— Не, не е. — Усети Анастасия да се напруга при това скромно признание на шедьовъра ѝ. — Катрин, имаш ли нещо против да излезеш за минутка? Бих искал да разменя две думи насаме със сестра си.

— Веднага.

Катрин се ядоса от небрежното му отношение — също като към последния лакей. Но какво ли пък можеше да очаква след толкова време? Пълното му пренебрежение бе показателно само по себе си. Анастасия очевидно се бе доближила до истината. Катрин се бе надявала, без да го съзнава — на какво — не беше сигурна, но ето че у нея зейна някаква бездна, изпълнена с тъга. Разсъждавайки трезво, тя отчиташе, че безразличието му бе добре дошло. Емоционално — искаше ѝ се да плаче.

В каютата Анастасия се обърна да погледне брат си, все още загледан в портрета.

— Е? — дори не се опита да прикрие негодуванието си.

— Защо не си ѝ го показала?

Анастасия бе изненадана от неочаквания въпрос.

— Защо? — Поклати глава, после повтори замислено: — Защо ли? Защото съм имала модели, които ставаха нетърпеливи и искаха да се откажат ако не видеха незабавна прилика. — Сви рамене. — Вероятно не беше необходимо с Катрин. Знае достатъчно за рисуването и разбира че не трябва да съди по недовършена работа. А и тя беше идеален модел и не протестира, когато се налагаше да стои неподвижно часове наред. Напредвах много бързо и както виждаш, вече съм почти готова.

Дмитрий все още се взираше в портрета, чудейки се какво ли си бе мислила Катрин, седейки търпеливо час след час. Дали бе копняла за него? Дали си спомняше за единствената им нощ заедно? Дали последният му гамбит бе имал ефект? Доколкото можеше да съди, отговорът беше отрицателен. Тя едва го бе погледнала.

— Искам портрета — рече той рязко.

— Какво?

Изглежда я нетърпеливо.

— Не ме карай да се повтарям, Настя.

— Е, добре, не можеш да го имаш.

Тя грабна четката и я забучи в паничката с оранжевата боя. Дмитрий я сграбчи над лакътя, за да ѝ попречи да развали картината във внезапния си гняв.

— Колко? — попита заплашително той.

— Не можеш да я купиш, Митя. — Изпита истинско удоволствие да му откаже. — Не е за продан, а освен това, възнамерявах да я дам на

Катрин. Компанията ѝ ми бе много приятна през това отегчително пътуване и...

— Какво тогава искаш за нея?

— Нищ... — Замлъкна рязко. Беше сериозен. Ако желаше толкова силно картината, тя вероятно би могла да му поиска всичко и да го получи. — Защо ти е?

— Това е най-хубавата ти работа — отвърна той простишко.

Тя се намръщи.

— Не това е впечатлението, което създаде, докато Катрин беше тук. „Толкова ли е ужасно?“. „Не, не е.“ — изимитира го тя, все още раздражена от предишната му реакция.

— Назови цената си, Настя.

— Искам да се върна в Англия.

— Не сега.

— Тогава искам сама да избира съпруга си.

— Твърде млада си да вземеш подобно решение. Но аз ще ти позволя да отхвърлиш моя избор, ако отказът ти е обоснован, което е далеч повече от онова, което би ти разрешил Миша, ако беше още жив.

Бе напълно вярно. По-възрастният им полубрат не го беше грижа за нея и просто щеше да уреди брака ѝ, вероятно с някой, който тя дори не познаваше — някой от армейските му другарчета без съмнение. А това, което ѝ предлагаше Дмитрий, бе дори повече, отколкото се бе надявала.

— Но ако твоята представа за основателност се различава от моята?

— Например?

— Прекалено стар, грозен или тъп?

Дмитрий ѝ се усмихна с топло чувство — за пръв път от доста време.

— Намирам всичките възражения за разумни.

— Обещавах ли, Митя?

— Обещавам, че ще имаш приемлив за тебе съпруг.

Сега и Анастасия се усмихна — донякъде от удоволствие, донякъде като извинение за предишното ѝ държание.

— Портретът е твой.

— Добре, но тя не трябва да го вижда, Настя, нито сега, нито като го завършиш.

— Но тя очаква...

— Кажй й, че си го развалила, че си разляла боя, че не става за нищо.

— Но защо?

— Нарисувала си я не каквато е, а каквато иска да вярваме, че е. А аз не искам да знае доколко убедително всъщност е превъплъщението й.

— Превъплъщение?

— Тя не е благородна дама, Настя.

— Глупости — възрази Анастасия с късо изсмиване. — Аз прекарах доста време с нея. Нали не искаш да кажеш, че не мога да различа една дама от проста селянка? Баща й е английски пер. Тя е високо образована, повече от всяка жена, която познавам.

— Николай и Константин също са добре образовани, също и...

— Мислиш, че е копеле като тях? — ахна Анастасия от удивление.

— Това би обяснило образованието й и липсата на положение в обществото.

— Много добре, но какво от това? — Анастасия се притече в защита на приятелката си, както и на полубратята си. — В Русия незаконните деца се приемат...

— Само ако са признати. Знаеш, както и аз, че на всяко благородническо копеле, отглеждано като принц, се падат една дузина, отглеждани като крепостни. А в Англия е много по-зле. Те носят петното на рождението си и са презрени от обществото, независимо кой какво твърди.

— Но тя споменаваше за семейството си, Митя, че живее с този граф на Страфорд.

— Вероятно само пожелания от нейна страна.

Анастасия смръщи чело.

— Защо не я харесваш?

— Казал ли съм такова нещо?

— Но ти не й вярваш.

— Не. Но тя ме интересува. Постоянства в лъжите си, ако не друго. Сега, ще направиш ли както поисках?

Анастасия продължи да се мръщи, но кимна утвърдително.

ГЛАВА 20

Корабът отново бе притихнал. Катрин отказа да поеме отговорността този път, независимо колко често бе изглеждана обвинително от слугите на Дмитрий, сякаш можеше да направи нещо за лошото му настроение напоследък. Всичко, което бе направила, бе да откаже да вечеря с него, което не би могло да бъде причината за подобно цупене от негова страна. Дори не изглеждаше особено заинтересован, когато я покани, и отказът ѝ като че ли не го трогна ни най-малко. Не, да си намереха някой друг виновник този път.

„Ами ако грешиш, Катрин? Ами ако тази малка увертюра не е била без значение и е можела да облекчи част от неспокойствието му? Дори Анастасия е потисната и мълчалива. А ти откога възнамеряваш да говориш с него за библиотеката?“

Тази сутрин Катрин събра смелост и час по-късно почука на вратата на Дмитрий. Отвори ѝ Максим и бързо излезе, когато тя влезе в каютата. Беше изненадан, че я вижда там, но не повече от Дмитрий. Принцът незабавно се изправи и приглади назад косата си, после, като се хвана какво прави, моментално се отпусна в ленива поза на стола зад бюрото. Катрин не забеляза нищо. Взираше се в хартиите, разхвърляни около него, и се чудеше какво ли занимаваше Дмитрий на толкова дълго пътуване. Щеше да ѝ е интересно да узнае, че в момента разглеждаше оферти от множество фабрики и мелници в Райнланд, Германия, които възнамеряваше да закупи. Именно анализът на скучни доклади бе най-силната страна на Катрин.

Най-накрая тя го погледна и веднага се разочарова, като срещна напълно лишения му от емоции взор. Изведнъж стана неспокойна и пожела да не ѝ бе хрумвало да му се натрапва, та дори с такава скромна молба.

— Надявам се, че не те притеснявам. — Бързо измести поглед към наредените край стената лавици с книги. — Нямахме как да не забележа... преди... искам да кажа, когато бях тук, че имаш голяма колекция... — *„За Бога, Катрин, какво заекваш като някоя*

безмозъчна глупачка?“ — Имаш ли нещо против да взема назаем няколко книги?

— Да вземеш назаем ли? Не. Изоляцията тук ги предпазва да не бъдат повредени от соления морски въздух. Но можеш да ги четеш тук, ако желаш.

Тя се обърна бързо, разкривайки изненадата и безпокойството си.

— Тук?

— Да. Нямам нищо против твоята компания, дори ако не си говорим — освен ако не се страхуваш да останеш в една стая с мен.

— Не, но...

— Ако това те тревожи, Катя, няма да те докосна с пръст.

Той говореше искрено и тя осъзна, че изобщо не го беше грижа за нея. Беше ѝ направил просто едно предложение, при това разумно. Тя дори не си беше помислила, че морският въздух може да повреди една скъпа книга.

Катрин кимна и отиде до полиците, като се опитваше напразно да се преструва, че е сама в стаята. След няколко минути тя си избра една книга и се настани на дивана. Книгата беше кратък коментар върху Русия от някакъв френски граф, прекарал пет години там. Катрин би я прочела с удоволствие, за да получи по-ясен поглед за тези хора, а и френският ѝ бе като роден език. Мозъкът ѝ отказваше да работи.

Измина повече от час, а Катрин не бе успяла да осмисли нито една дума от текста. Невъзможно ѝ беше да се концентрира в присъствието на Дмитрий, чудейки се дали я наблюдава, но твърде нервна, за да вдигне поглед и да открие отговора. Усещаше присъствието му дори без да го поглежда. Обгръщаше я, завладяваше я, превземаше я. Почувства как започвала се затопля вътрешно, макар в стаята да бе приятно хладно. Нервите ѝ се опънаха до крайност. И най-лекият шум я караше да подскача и сърцето ѝ да затуптява.

— Не се получава, а, Катя?

Господи, какво облекчение, че се сложи край на това мъчение. Нямахше нужда да го пита за пояснение. Дали ѝ тя му е пречила по същия начин да се съсредоточи? Не, това беше глупаво. Той просто вероятно бе доловил неудобството ѝ.

— Не — отвърна искрено тя. След това затвори книгата в скута си и го погледна в очите. Оказа се, че беше направила грешка.

Погледът му разкриваше онова, което оставаше скрито от гласа му — бе придобил онзи кадифен оттенък, който тя неотменно бе започнала да отъждествява със страстта му — искрящ, почти черен, и тъй напрегнат. Очите му сякаш я разгалваха, опитваха се да проникнат в душата ѝ, търсейки отговор, който тя не смееше да даде.

— В момента изборът ти е ограничен — каза тихо той. — Или легни в леглото ми, или вземи книгата и си върви. Но направи или едното, или другото — веднага.

Не успя да се удържи да не погледне към леглото. Господи, какви изкушения ѝ отправяше този мъж едно след друго. Бе мислила, че няма да ги има повече. „*Отново грешиш, Катрин.*“

— Мисля... мисля, че ще бъде по-добре да си тръгна.

— Както... желаш.

Думите излязоха с мъка от устата му. Дмитрий едва успяваше да се въздържи да не стане от мястото си и да ѝ попречи да си тръгне. Що за мазохист беше, че се подлагаше на такова мъчение? Усилията му бяха обречени. Тя нямаше да промени решението си и той се чудеше защо продължаваше да настоява.

Катрин излезе навън и се облегна на затворената врата. Сърцето ѝ биеше бясно, бузите ѝ пламтяха и тя стискаше книгата толкова здраво, че ръбовете ѝ се впиха в пръстите. Чувстваше се като току-що избегнала екзекуцията си. Вероятно така и беше. Дмитрий заплашваше убежденията ѝ, принципите ѝ, самоуважението ѝ. Беше в състояние да пречупи волята ѝ и какво щеше да остане от нея тогава?

А така отчаяно бе искала да тръгне към онова легло. И ако той само бе станал, ако бе направил една крачка към нея... Тя бе забелязала какви усилия му бе струвало да си наложи да остане на мястото си — стиснатите юмруци, напрегнатите мускули, гримасата, изкривяваща чертите му.

Божичко, каква лудост — да тръгне да го търси сама. Не бе трябвало да забравя, че в негово присъствие не беше в безопасност, но бе допуснала, че той е изгубил интерес. Не можеше ли поне да приеме очевидното, когато ставаше дума за него?

Катрин се отдалечи разтревожена, но меланхолията, която я бе измъчвала напоследък, си бе отишла.

ГЛАВА 21

Каретата се движеше с тревожна бързина и главата на Катрин я болеше от опитите да различи нещо от преминаващия пейзаж. Най-накрая тя се отказа. И без това трябваше да внимава да не падне от седалката.

Анастасия се разсмя на реакцията ѝ.

— Това е съвсем нормален начин на движение, скъпа. Няма от какво да се притесняваш. Чакай само да дойде зимата, когато колелетата се сменят с плазове. Тогава тройката наистина хвърчи.

— Искаш да кажеш, че колата се превръща в шейна?

— Разбира се. Налага се, когато толкова много сняг и лед покриват пътищата през по-голямата част от годината. Знам, че и вие в Англия си имате шейни за снежно време. Ние действваме по-икономично — вместо да държим отделно превозно средство, използвано едва няколко месеца, ние го преобразуваме.

Катрин не можа да не се усмихне, убедена, че Анастасия едва ли някога се е замисляла за значението на думата икономии, поне не и лично за себе си. Усмивката ѝ не трая дълго. Каретата зави рязко и тя се удари в страничната стена, за щастие плътно тапицирана в меко кадифе. Осъзнала, че не се е наранила, тя започна да се смее, видяла, че и Анастасия се люшна назад. По-младото момиче също се засмя. Започваше вече да разбира как руснаците можеха да се наслаждават на подобни пътувания, при положение че им бяха ежедневие. Едно дете, представи си тя, би било очаровано от такова приключение.

След като Анастасия се успокои, тя изрече:

— Почти пристигнахме.

— Къде?

— Митя не ти ли каза? Той реши да ме остави при по-голямата си полусестра Варвара и семейството ѝ. Тя рядко напуска града. Аз нямам нищо против, въпреки че през август Санкт Петербург е толкова скучен, тъй като всички се изнасят в летните си дворци на

черноморското крайбрежие. Но тук поне ще мога да се спася за известно време от упреците на леля Соня.

— Къде отива Дмитрий?

— В Новий домик, нашето имение в провинцията. При това се е разбързал много. — Тя се намръщи. — Дори не пожела да спре да се види с Варвара. Въпреки това съм уверена, че той ще се погрижи първо за теб и вероятно ще те настани в някое от семействата, които имат връзки с британското посолство. Иска ми се да можеше да останеш с мен и съм сигурна, че Варвара няма да има нищо против, но Митя каза, че точно сега не е много удобно. Знаеш ли причината?

— Страхувам се, че изобщо не съм говорила с него.

— Е, добре. Няма за какво да се тревожим. Митя знае какво прави. Но трябва да ми обещаеш, че ще ми дойдеш на гости при първа възможност. Искам да ти покажа всичко.

— Принцесо, мисля, че има нещо, което трябва да знаете...

— А, ето, че стигнахме! Виж, това е една от моите племенници. Колко е пораснала!

Каретата спря пред една огромна къща, която в Англия никога не биха нарекли дворец. Изглежда, че всички сгради, покрай които бяха минали по пътя си дотук, бяха или дворци, или казарми. Това обаче не изненада Катрин, която имаше известни познания по руска история и знаеше как Петър Велики бе построил този красив град с принудителния труд на своите крепостни и как бе принудил благородниците си да построят огромните си къщи тук под заплахата от смъртно наказание.

Анастасия незабавно скочи от каретата, но многобройните лакеи в червено-сребърни ливреи, затичали се надолу по стълбите, направиха всичко възможно тя да не падне. Катрин видя как двамина буквално я понесоха на ръце нагоре по стълбищата. В следния миг златокосата ѝ племенница бе в ръцете ѝ и я прегръщаше с все сили.

Завръщане у дома. Нещо заседна в гърлото на Катрин. Кога ли щеше да ѝ се случи и на нея? Трябваше вече да е поговорила с Анастасия. Момичето бе единственият човек, който наистина можеше да ѝ помогне, единственият, който имаше куража да се пребори с Дмитрий. Все още имаше време, но само броени минути.

Катрин понечи да отвори вратата, но каретата потегли отново и тя бе отхвърлена назад. Подаде глава през прозореца, но успя само да

отвърне на прощалния поздрав на Анастасия.

За първи път тя забеляза казаците на Дмитрий, следващи каретата. Ескорт до посолството? Нещо не ѝ се вярваше. По дяволите! Защо бе изчаквала толкова дълго да признае на Анастасия истината? Защото бе започнала да харесва това глупаво момиче, ето защо, и не искаше да ѝ причини болка, като ѝ разкриеше какъв негодник е брат ѝ. А сега какво да прави? Ще чака и ще се оглежда, ето какво. *„Той не може да те държи изолирана от хората сега. Ще намериш някакъв начин да се свържеш с хора, които да ти помогнат.“*

Ободрителни мисли, но защо не се чувстваше окуражена? Защото и тази нощ, както всички други, бе стояла заключена в каютата си, докато корабът спираше в някое пристанище да попълни запасите си. Бе чакала ли чакала да дойде нощта, когато щеше да ѝ е позволено да излезе навън, а тя не дойде. Най-накрая осъзна, че Русия трябва да приличаше на другите северни страни, където нямаше истински ноци през лятото. Санкт Петербург например беше на същата географска ширина с Дания, Швеция и Норвегия. Беше вече късно, когато Владимир я свали от кораба и я качи в каретата с Анастасия. А сега къде ли я отвеждаха?

Не след дълго каретата спря пред друг дворец, който беше доста по-внушителен от този на Варвара. Когато никой не дойде да отвори вратата на Катрин, тя предположи, че нямаше да бъде оставена тук. Предположението ѝ се оказа вярно. След около минута огромната врата на площадката над стълбите се отвори, Дмитрий излезе навън и тръгна към каретата.

Когато той се настани на седалката срещу нея, тя беше твърде напрегната, за да се държи учтиво с него.

— Не ми харесва никакъв луд кочияш да ме разкарва с бясна скорост из град, който не познавам, и освен това...

— Тя как реагира, когато ѝ каза?

— Кой? За какво говориш?

— Стига, Катя — въздъхна принцът. — Настя. Нали си ѝ разказала историята си?

— Ами... всъщност не съм.

— Така ли? Защо?

— Не ми остана време.

— Имаше седмици...

— О, Дмитрий, я млъкни. Исках да ѝ кажа, но пристигнахме толкова скоро пред дома на сестра ти и Анастасия си тръгна толкова бързо, че... Да не си посмял да ми се смееш!

Не можа да се сдържи. Не я беше виждал такава от началото на пътуването — този войнствен блясък в красивите синьо-зелени очи. Бе забравил колко е привлекателна, когато се разядосаше. А и тя бе успокоила и последната му грижа. Анастасия би могла да създаде проблем, ако бе решила да защитава каузата на Катрин. Беше се поотпуснал, мислейки, че ако Катрин не ѝ кажеше до края на пътуването, нямаше да ѝ каже въобще. Не бе осъзнал, че последната минута преди жените да се разделят, ще е най-подходящият момент за разкриване на истината. Но Катрин се бе провалила. Нарочно? Мили Боже, колко щеше да му се хареса, ако беше така.

— Добре, че не си ѝ казала, Катя — каза той и се отпусна назад в меката седалка.

— Добре е за теб.

— Да, и освен това улеснява нещата.

— И сега какво?

— Ще останеш с мен още известно време.

Бе се погрижил за всичките си непосредствени задачи в града този следобед. Бяха изпратени слуги да уведомят леля му, че се е върнал и скоро ще си бъде вкъщи. Други бяха изпратени да намерят Василий и, разбира се — Татяна. Все още не му се искаше да мисли, че трябваше да възобнови ухажването ѝ, макар да знаеше, че не може да го избегне. Мислите му бяха изпълнени с Катрин и предстоящата седмица. Сега, след като Анастасия останеше в града, той щеше да я има изцяло за себе си и никой не знаеше докъде щяха да стигнат двамата.

— Не можеш ли вече да ме върнеш у дома?

Неприкритият копнеж в гласа ѝ го подразни.

— Не и преди царят да приключи посещението си. Но това не е толкова лошо. Пътуването до Новий домик ще ти хареса. Имението се намира на около триста и шейсет километра оттук, в провинция Вологда.

— Дмитрий! Та това е цялата дължина на Англия! Да не би да ме водиш в Сибир?

Той се усмихна.

— Скъпа, Сибир се намира отвъд планината Урал, а Урал е отдалечен на хиляда километра. Нямах ли представа за големината на моята страна?

— Очевидно нямам — измърмори тя.

— В Русия вероятно могат да се вместят сто Англия. Новият домик въобще не е отдалечен и се стига само за седмица път.

— Трябва ли да ходя там? Не мога ли да остана тук?

— Разбира се, ако си готова да бъдеш държана заключена в продължение на месец или повече. В провинцията няма англичани. Там ще имаш по-голяма свобода и много повече работа. Беше споменала, че се оправяш със сметките. Моите счетоводители несъмнено са се поотпуснали по време на отсъствието ми.

— Смяташ да ми повериш счетоводството си?

— Защо, не трябва ли?

— Не, всъщност... по дяволите, Дмитрий, ти наистина си мислиш, че всичко това ще ти се размине, нали? Мислиш, че съм някаква слабоумна хлапачка, която няма да направи нищо, за да ти създаде неприятности? Ти така и не разбра какво направи с мен и семейството ми, или по-скоро не те беше грижа. Ти съсипа репутацията ми, като ме домъкна тук без подходяща компаньонка. Ще ми се наложи буквално да си купя съпруг, когато реша да се омъжа, защото съм твърде честна, за да не му призная какво ми липсва вече благодарение на тебе. Животът на сестра ми вероятно също е съсипан, за което си отговорен, понеже не бях там да ѝ попреча да пристане на оня зестрогонек. Брат ми не беше подготвен да поеме бремето на задълженията, които моето отсъствие несъмнено е стоварило на раменете му. А баща ми...

Тирадата на Катрин бе рязко прекратена, когато внезапно той се наведе напред, сграбчи я за рамената и я привлече в скута си.

— Да, причиних ти злини. Признавам го. Но положението ти не е толкова лошо, колкото го изкарваш, Катя. Ще ти купя компаньонка, която ще се кълне, че е била с тебе всяка минута, и няма да се отклони от разказа си дори пред смъртна заплаха. Колкото до изгубеното ти целомъдрие, ще ти дам цяло състояние, за да си купиш който съпруг искаш, щом настояваш да имаш такъв, и което ще ти позволи да живееш независимо, ако така предпочиташ — без мъж или съпруг, пред когото да отговаряш. А ако сестра ти се е омъжила за този тип,

който ти така не одобряваш — аз мога да я направя веднага вдовица — съвсем просто е. Що се отнася пък до брат ти... той на колко е години?

— На двайсет и три — отвърна тя, без да се замисля, прекалено смаяна, за да не отговори честно.

— На двайсет и три и ти се тревожиш, че той не може да поеме мъничко отговорност? Дай шанс на момчето, Катя. За баща ти не искам да говорим. Ако му липсваш, значи ще бъде още по-доволен, като се завърнеш. Нека вместо това ти кажа какво още съм ти причинил.

— Недей.

— О, но аз настоявам — Засмя се тихичко, когато тя направи неуспешен опит да напусне новата си седалка. — Принудих те да си вземеш отпуска, от която крайно си се нуждаела, ако половината от нещата, които твърдиш, са верни. Осигурих ти истинско приключение, нови приятели, нови светове, дори нов език — да. Маруся ми каза колко бързо напредваш с руския с нейна помощ. — Гласът му внезапно стана по-плътен. — Също тъй те принудих да изпиташ нови и великолепни чувства. Запознах те със страстта.

— Престани! — Очите ѝ пламнаха и тя започна да го блъска по гърдите, за да му попречи да я привлече по-близо — Въобразяваш си, че знаеш всички отговори, но бъркаш. Първо, компаньонката не означава нищо пред факта на моето изчезване без една-едничка дума. И аз няма да приема парите ти. Казвала съм ти го неведнъж. Баща ми е богат, изключително богат. Бих могла да живея комфортно до края на дните си само със зестрата си. Ако искаш да се отървеш от някоя бала пари, дай ги на лорд Сеймур — той се нуждае от тях, не аз, и освен това съвсем определено не ти позволявам да го убиеш, независимо колко нещастие ще донесе на сестра ми.

Преди тя да успеела каже още нещо, Дмитрий се пребори със съпротивата на ръцете ѝ и погледна в очите ѝ — тези тъмни, омайващи очи — и я целуна. Целувката не беше страстна, а по-скоро имаше за цел да прекъсне пороя от думи, с които го заливаше тя. Точно това се случи отначало, но след не повече от няколко секунди нещата стояха по-различно. Целувките му имаха способността да я карат да се размеква.

— Господи! — изстена Дмитрий — Нямаме нужда от легло. Кажи, че нямаме нужда от легло, Катя.

Пръстите му се опитваха да се плъзнат под роклята ѝ и тя спусна ръка, за да му попречи.

— Не.

— Катя...

— Не, Дмитрий!

Той се отпусна назад и затвори очи.

— Ето какво получавам, когато питам.

Тя не каза нищо. Бе толкова развълнувана, че едва смогна да се върне на мястото си, след като той я освободи.

— Мислех да пътувам заедно с теб, но идеята изглежда не е много добра, нали? Ще те нападна, преди да изминем и километър.

— Няма да го направиш.

— Не, но ти би приела всяка увертюра за нападение, нали, мъниче? И тъй като не мога да се сдържам, предполагам, че ще бъде най-прилично да си тръгна. — Той замълча за малко с надеждата, че ще му възрази. След като тя не го стори, той въздъхна отново протяжно и дълбоко. — Много добре. Но искам да знаеш нещо, Катя. Ще дойде време, когато няма да ти бъде толкова лесно да се справяш с мен. Моли се, когато това време настъпи, да бъдеш на път за Англия.

ГЛАВА 22

По-късно Катрин се радваше, че Дмитрий не беше наблизно по време на пътуването към Новий домик. Причината за това беше, че към нея се бяха присъединили само Маруся и Владимир. В присъствието на Дмитрий тя нямаше да забелязва нищо, освен него, но пред Маруся можеше да се отпусне. Дори намръщеният Киров не можеше да развали настроението ѝ. Маруся не спираше да говори през цялото време.

Катрин научи много за хората, за страната и за местата, през които минаваха, за Дмитрий. Когато Маруся започнеше на говори, нищо не беше в състояние да я спре.

Вътрешността на страната бе невероятно красива, огряна от цветовете на лятото — диви цветя, високи сребристи брези, безкрайни полета златно жито, горички с ярко зелени борове. Най-живописни обаче бяха селата с розовите и сините си къщурки, всички с еднотипни червени врати. Катрин ги намираше за чудати, докато не узна, че подобни спретнати села са всъщност военни колонии. Каретата премина през достатъчно много от тях, за да може тя да види в униформи дори децата.

Тези военни колонии бяха една от темите, върху които Маруся обичаше да се разпростира, тъй като дълбоко ги ненавиждаше. Били основани преди около трийсетина години по нареждане на цар Александър. Скоро провинциите Новгород, Могилъв, Керсон, Екатеринослав и Слободко-Украински вече приютявали една трета от армията в тези нови поселения. Процесът бил съвсем прост. Даден полк се въдворява в някоя област и автоматично всичките ѝ жители ставали войници, резерв за частта, установена на тяхната земя. Старите селища били разрушени до основи и заместени от еднотипни къщички. Новата роля на крепостните им била наблъсквана в главите с камшик и тояга. Всичко се военизираше, дори разораването на нивята ставало под ударите на барабан.

— А жените? — поинтересува се Катрин.

— Идеята на царя била войниците да се държат при семействата им, когато не воювали, а също и да се съчетае трудът на войника с труда на крепостния, на когото щяло да му се даде военна подготовка. Така че жените са важен елемент в колониите. Браковете се разрешават от военните власти. Нито една вдовица или стара мома не остава пренебрегната и никоя няма право на избор. Те трябва да се омъжат за мъжете, за които им се каже, и да раждат. Налагат се и глоби, ако не раждат достатъчно често.

— А децата?

— Записват се в детския армейски корпус на шестгодишна възраст и започват обучение. Всичко се прави по определени правила; грижата за добитъка, миенето на пода, лъскането на копчетата и ботушите, дори кърменето на децата, просто всичко. За най-малкото провинение — тоягата.

Катрин не можеше да повярва.

— И хората са се съгласили на всичко това?

— *Хората* са крепостни. Те просто преминали от гражданско към военно робство. Е, да, мнозина са протестирали, умолявали, бягали, укривали се по горите. Имало дори едно голямо въстание в колонията в Чугуев, което стигнало до такива размери, че военният трибунал раздал стотици смъртни присъди, които били изпълнени просто чрез разстрел, а осъденият трябвало да мине дванайсет пъти под палките между редиците на батальон от хиляда мъже. Повече от сто и петдесет души умрели от побоя.

Катрин потърси с поглед потвърждения на отблъскващата история у Владимир, но той усърдно пренебрегваше двете жени. Намираше темата крайно неподходяща за обсъждане в женска компания. Жена му обаче беше във вихъра си, когато клюкарстваше, особено при наличието на такъв жаден слушател. А и имаше усет за драматичното. Не му даваше сърце да я лиши от удоволствието ѝ.

— Александър обичал колониите си — продължи Маруся — Цар Николай също, но пък е по-войнствен от брат си. Той държи на реда, спретнатостта, така че естествено се чувства най-добре сред армейските офицери. Принцът каза, че царят дори в двореца си спял на армейско легло, както и когато пътувал из царството си на проверки по полковете и армиите. Принц Дмитрий е трябвало да го придружава на няколко пъти при тези инспекции, когато е бил в имперската гвардия.

Катрин не знаеше нищичко за тази най-елитна част в армията, нито пък че Дмитрий някога се е числял към нея, но Маруся бързо запълни липсите. Така разговорът се завъртя покрай Дмитрий, при което интересът на Катрин се усили, както и неодобрението на Владимир към избора на теми. Едно бе жена му да клюкарства за принца с другите слуги, съвсем друго — с външни хора, особено пък с тази особа.

След като описа ярката му, макар и кратка, военна кариера. Маруся продължи гордо с разбор на родословното му дърво, като се закле, че можело да се проследи чак до Рурик, човека, възхваляван като основател на руската държава.

— Рурик, един от групата варянки от Скандинавия, установили се през девети век покрай река Днепър, и завладял славянските племена, които вече се били заселили там.

— Имаш предвид викинги? — Едва сега Катрин направи връзката, поучудена от несъобразителността си. Самият Дмитрий би могъл да бъде възплъщение на древен викинг — Но, разбира се, трябваше да се досетя. Ръстът, цветът...

— Викингите, варянгите, да, те били свързани родословно, но малцина в Русия са толкова високи като нашия принц. Царската фамилия — да. Царят например е повече от шест стъпки — 180см висок.

През следващите дни, затворнички на каретата и на взаимната си компания. Маруся и Катрин се докоснаха до всяка възможна тема поне веднъж. Катрин научи за останалите от семейството на Дмитрий — за по-възрастния му брат Михаил, вече покойник; за двете му сестри — Варвара била едната — и техните семейства; за всичките незаконни деца, които били ценени и добре отглеждани като законните; и за лелята на Дмитрий — Соня, която според Маруся бе тиранин в поли. Нито една тема не беше табу, та дори и финансовото положение на Александров. Текстилни фабрики, една стъклена фабрика, медни мини, обширни имения в Урал с повече от дваеста хиляди крепостни, лятна резиденция на Черно море, дворецът на Фонтанка в Санкт Петербург, друг в Москва, Новий домик — и това било само част от фамилното богатство.

Освен това Дмитрий очевидно разполагаше с лично състояние, наследено от майка му, както и с множество предприятия, пръснати из

цяла Европа, за които Маруся не знаеше много. Владимир, който знаеше, не искаше да говори за това. Маруся спомена само за петте му кораба, за замъка му във Флоренция, вилата във Фнезоле и провинциалното му имение в Англия, както и че до смъртта на брат му Михаил Дмитрий бе прекарвал повече време извън Русия, отколкото в своята страна.

Докато обсъждаха крепостничеството, Катрин научи, че тоягата не е единствения начин за уреждане на отношенията във военните колонии. Някои земевладелци дори използвали специални оглавници с шипове, за да внушат подчинение у своите подвластни. Започна да разбира свирепата лоялност на слугите на Александров, както и защо предпочитаха да бъдат нечия собственост, отколкото да са свободни да мизерстват с жалки заплати в ужасните трудови условия по градовете.

— Имаш ли представа коя година сме?

Маруся се изсмя. Не ѝ беше нужно обяснение за насмешката на Катрин.

— Царете са говорили за премахване на крепостничеството. Александър искаше. Николай искаше. И как да не искат, като виждат колко далеч сме изостанали в сравнение с останалия свят. Винаги обаче са им били изтъквани причини да не го направят, защо моментът не бил подходящ, защо не било възможно — толкова много причини.

— Искаш да кажеш, че са отстъпвали пред натиска на земевладелците, отказващи да се разделят с робите си — рече презрително Катрин.

Маруся сви рамене.

— Аристократи... Това е техният начин на живот. Хората се страхуват от промени.

— Но Дмитрий е различен — отбеляза Катрин замислено. — Той не е типичен руснак, нали?

— Не, и това е заслуга на майка му. Тя му повлия в младите му години, поне докато сестрата на баща му, Соня, не се намеси. И тогава руската му леля го затегли в една посока, а английската му майка — в точно обратната. Двете се мразеха силно, което само влоши нещата. Принцът отрасна в Русия, но никога не забрави майчините си възгледи и наставления, особено относно премахването на крепостничеството. Тук е Русия, опитваща се всячески да подражава на Запада, но придържаща се към древната традиция на робството, която даже не е

руска. Вярно, винаги е имало селяни, но Иван Грозни е бил този, който ги обвързал към земята така цялостно, че те изгубили правото да я напускат по своя воля.

Катрин имаше премного материал за размисъл по време на пътуването, най-вече защото страната ѝ харесваше, стига да забравеше за жестокостта и несправедливостта, скрити под повърхността. Такава огромна власт, съсредоточена в ръцете на малцина, и огромното мнозинство, безропотно носещо робското бреме — това бяха представи, немислими за този век. Господи, баща ѝ щеше да е в стихията си, ако получеше възможност да поработи върху реформите тук. Толкова неща се нуждаеха от промяна, прекалено много за сам човек — не, не беше вярно. Царят държеше абсолютната власт. Ако един човек можеше да превърне хиляди в роби, то друг можеше да ги освободи.

От мисли по Русия Катрин я заболя глава. Ако това беше нейната страна, щеше да е полудяла от безсилието да се направи нещо за условията тук. Но пък ако беше нейната страна, тя би могла да има и други възгледи. Колко хубаво, че нямаше да остане дълго тук. А защо изобщо трябваше да стои бе въпрос, който си задаваше поне за хиляден път. Само защото Дмитрий казваше така. Ха!

При първата смяна на конете Катрин оцени шансовете си за бягство и откри, че те бяха нулеви. Владимир очевидно беше получил заповед да не я изпуска от погледа си и да я държи настрани от любопитните погледи доколкото това беше възможно. Когато него го нямаше, Маруся, Лида или някоя друга слугиня заемаха мястото му.

През няколко нощи, които прекараха в имения на приятели на Дмитрий, Катрин осъзна, че с всеки изминат ден бягството ѝ ставаше все по-невъзможно. Тя спеше в една стая със слугите, на твърд сламеник, поставен направо върху пода. Ако бе пожелала, можеше да спи на меко легло в къщата, въпреки че вероятно нямаше да бъде сама. Дмитрий ѝ беше предложил това, но след като бе научила пред какви трудности бяха изправени руските крепостни селяни и от гняв, че Дмитрий я причисляваше към тяхната класа, Катрин бе станала упорита. Щом не беше по-добра от останалите слуги, защо той правеше изключение за нея? Нямаше намерение да позволява това. Гордостта ѝ беше твърде силна, за да ѝ позволи да приеме трохите на

щедростта му, след като знаеше какво беше истинското му мнение за нея.

Чувстваше се добре, когато се противопоставяше на Дмитрий и печелеше. Този могъщ и самонадеян принц нямаше да получи всичко на тепсия. Можеше да я завлече в дълбоката провинция и да я държи затворничка там, но не можеше да я контролира. Въпреки всичко тя си оставаше Катрин Сейнт Джон, имаше собствено мнение и не беше някаква проста слугиня, която се страхуваше да му се противопостави.

ГЛАВА 23

Като се имаше предвид богатството на семейство Александрови, Новий домик не беше много претенциозен. Полускрито зад една горичка, имението се състоеше от голяма двуетажна постройка с широки крила; верандата и балконите се поддържаха от масивни бели колони. В типичен руски стил бяха плетениците по капаците на прозорците, пример за една от най-красивите дърворезби, които Катрин бе виждала.

С приближаването към къщата тя съзря алея, обградена от стари липови дървета, и водеща към овощна градина с ябълки, круши и череши. По-близо до къщата имаше цветни градини, истински празник от цвят и мирис в разгара на късното лято. По-отзад една зеленчукова градина отделяше множество постройки от къщата, а селото на не повече от миля. През последния етап от пътуването принцът бе яздил до каретата, която пътуваше Катрин, макар че бързаше да се прибере у дома, и това бе най-продължителното време в неговата компания, откакто бяха напуснали Санкт Петербург. Бе успявал да я избягва в хановете, където спираха да пренощуват и да сменят конете. Тя нямаше нищо против. Още на кораба бе отвикнала да го вижда, а и всеки път, когато го зърнеше, в нея се надигаха чувства, без които със сигурност можеше да мине.

Дали все още ѝ беше ядосан, че миналата нощ отново бе настояла да спи заедно със слугите в дома на приятеля му Алексей? Разбира се. На него му личеше, когато беше ядосан — дълбока бръчка, присвити устни, мускулче, играещо по челюстта му, и убийствен поглед, с който я удостояваше, когато очите им случайно се срещнеха, сякаш че му се искаше да ѝ извие врата.

Нищо чудно, че слугите му се страхуваха, когато беше в подобно настроение. Катрин допускаше, че и тя трябва да се страхува, а всъщност се забавляваше, поне в този момент. В гнева си Дмитрий приличаше на малко момченце. Напомняше ѝ за брат ѝ Уорън като дете и яростните му изблици, когато не ставаше на неговата. Пълното

пренебрежение бе излекувало Уорън. С Дмитрий нямаше да е така лесно. Всъщност бе невъзможно да се пренебрегне такъв мъж. Можеше да се преструва, но истината беше, че тя винаги усещаше присъствието му и винаги знаеше кога е наблизо, дори да не го виждаше.

Когато стигнаха къщата, Катрин изпита безпокойство когато видя колко много хора ги чакаха пред главния вход. Дмитрий не обърна внимание на никого, дори и на леля си, приближи се до каретата и буквално измъкна Катрин навън, след което я повлече по стълбите и я вкара в къщата. Ето какво получаваше за това, че се забавляваше с нрава му.

В широкия вестибюл принцът обърна Катрин към себе си без да пуска китката ѝ.

— Нито дума, Катя! — срязва я той, когато тя отвори уста да възрази. — Нито дума. Омръзнаха ми твоята упоритост и споровете с теб. Тук ще спиш където кажа аз, не при слугите, а където те настаня. Владимир! — извика той през рамо. — Бялата стая и се погрижи тя да остане там!

Катрин побесня. Той ѝ беше обърнал гръб и си бе позволил да се държи с нея по-зле отколкото с дете.

— Ах, ти...

— За бога, не сега — изсъска Владимир в ухото ѝ. — Той си го изкара и сега настроението му може само да се оправи, стига да не го предизвикаш отново.

— Може да си беснее колкото си иска — отвърна Катрин. — Не може да ми нарежда така.

— Не може ли?

Тъкмо щеше да възрази, но млъкна рязко. Разбира се, че можеше. Докато беше в негова власт, той можеше да я кара да прави каквото си поискаше. Това беше непоносимо. Но какво можеше да направи тя?

„Не му обръщай внимание, Катрин. Поведението му е достойно за презрение и не заслужава и най-слабата реакция. Търпение. Времето ти ще дойде и когато това стане, Дмитрий Александров ще съжалива за деня, когато те е срещнал.“

Дмитрий вече съжаливаше. Никога, никоя жена не му бе създавала толкова объркване и неудобства, а той дори не можеше да се похвали, че ги е компенсирала по някакъв начин. У него мъждукаше

съмнение, че тя го правеше нарочно, изпитваше задоволство да го дразни и нервира и можеше да се каже, че се справяше прекрасно. Неблагодарна кучка. Но той бе уморен да я глези, уморен да губи търпение и здрав разум покрай нея. Стигаше му само да се огледа наоколо, за да види на какъв глупак се е направил току-що.

Всъщност бе направил нещо повече, осъзна внезапно той. Един поглед към неодобрителната физиономия на Маруся му подсказа, че е принизил Катрин в очите на всички присъстващи. В момента не го беше грижа. Голяма работа. Беше време малката ѝ роля да приключи. Маруся и останалите се отнасяха прекалено почитателно с нея, което подхранваше илюзиите ѝ, че ще се измъкне безнаказано. А и прекаленото внимание от негова страна не беше помогнало. Стига вече.

Когато забеляза зачуденото изражение на леля си, Дмитрий се сети, че я беше подминал, без да ѝ каже дума. Сега той я поздрави както подобаваше, но Соня Александровна Римска беше известна с прямотата си.

— Коя е тя, Митя?

Той проследи погледа на леля си и видя, че Катрин бе тръгнала след Владимир по стълбите. Вървеше с високо вдигната глава, опънати назад рамене и леко повдигната глава. Дразнеше го безмерно, че тя дори се движеше като дама.

— Не е важно. Просто една англичанка, която се върна с нас.

— Но ти я настани в личното си крило...

— Засега — прекъсна я рязко той. — Не се тревожи, лельо. Ще ѝ намеря някаква работа, докато е тук.

Соня понечи да възрази, но си замълча. Бе висока, едра жена — почти шест стъпки. Вдовица, чийто брак бе продължил едва година, тя не бе скърбила за смъртта на непоносимия си съпруг и бе отказала да се омъжи повторно и да търпи мъченията на брачното ложе. Животът ѝ, несекващ низ от разочарования, бе изчерпал докрай поносимостта ѝ към низките страсти, с които мъжете бяха прокълнати. Собственият ѝ брат бе отишъл дотам да се ожени за англичанка, просто защото не съществуваше друг начин, по който да я има, и сега родословната линия на Александрови щеше да бъде опетнена навеки. Ако само Миша не беше умрял, или ако поне бе оставил наследник, един законен наследник...

Изражение на леко отвращение помрачи чертите ѝ, докато си вадеше заключения за спътницата на Дмитрий. Ето че вече водеше и мръсници вкъщи. Не можеше ли да бъде дискретен като братята и баща си и да се забавлява с някоя крепостна, като му се приискаше? Що му трябваше да я влачи чак от Англия? Какво си въобразяваше той? Не посмя обаче да го попита. Настроението му не предразполагаше към критика в момента, ако можеше да се съди по немногословието му, и тя не желаше повече неблагоприятни сцени пред прислугата.

Изчака, докато Дмитрий размени няколко думи с дошлите да го посрещнат. Уважението, с което се отнасяше към простите слуги, бе направо нелепо, но за странностите му можеше да се благодари на онази англичанка, майка му, и той вече бе на възраст, когато едва ли можеше да бъде променен. Все пак Татяна щеше да му повлияе добре. Единствената точка, по която Соня нямаше никакво оплакване, беше избраната от Дмитрий невеста. Дано дългото отсъствие да не бе навредило на ухажването. Той нямаше никакво време за губене, още по-малко по някоя английска селянка.

С известно закъснение тя забеляза отсъствието на племенницата си.

— Настя не се ли върна с теб?

— Да, но я оставих да погостува малко на Варвара. — Истината беше, че сестра му се беше привързала твърде много към Катрин, което можеше да му създаде безкрайни проблеми, а Дмитрий нямаше нужда от това.

— Мислиш ли, че си постъпил разумно, Митя? Да не би пък случайно да не съм разбрала правилно съобщението ти, когато тръгна да я прибереш от Англия?

— Правилно си разбрала. Но вече не трябва да се тревожиш за нея. Тя се съгласи да се омъжи веднага щом постигнем съгласие за подходящ съпруг.

Соня го изгледа изненадано.

— Дал си ѝ право на избор?

— Тя ми е сестра, лельо. Искам бракът ѝ да бъде щастлив. Ти нямаше право на избор и виж какво се получи.

Соня си пое дълбоко дъх.

— Не е необходимо да обсъждаме това точно сега. Настя има късмет, че си толкова благоразположен, но само някой изключителен мъж ще успее да ѝ надене юздите. Никой не знае какви щури идеи може да е възприела в Англия. Въобще не трябваше да ѝ се позволява да ходи там, но ти знаеше добре мнението ми по този въпрос.

— Да, лельо — въздъхна той.

Разбира се, че го знаеше. Тя се бе противопоставила твърдо на сватбата на единствения си брат с чужденката и никога не се бе примирила с факта. Не прости на Пьотр до края на живота му и войната между двете жени бе започнала в мига, в който овдовялата Соня бе принудена да се прибере вкъщи. Ревността не ѝ позволи да види добрите страни у Анна. Що се отнася до Соня, всичко, което Анна правеше, беше погрешно, а възгледите ѝ — неприемливи. След смъртта ѝ, чувствата ѝ се прехвърлиха върху Англия като цяло. Дмитрий бе убеден, че единствената причина, поради която тя поддържаше кореспонденция със старата дукеса, бе удоволствието, което получаваше, като изтъкваше недостатъците и грешките на Дмитрий и Анастасия, които тя приписваше неизменно и единствено на майка им, макар че се въздържаше да го споменава пред майката на Анна.

— Е, в какъвто и скандал да се е забъркала Настя в Англия, проблемите няма да я последват чак тук. И като стана дума за брак, видя ли се вече с Татяна Ивановна?

Въпросът ѝ не изненада Дмитрий.

— Току-що се върнах, лельо, и пристигнах тук направо. Но съм изпратил хората си да разберат къде се намира.

— Трябваше да питаш мен. В момента е в Москва, на гости на сестра си. Но аз дочух, че граф Лисенко е започнал да я ухажва веднага след твоето отпътуване и сега се носи слух, че тя е благоразположена към него.

Дмитрий сви рамене, сякаш това не го тревожеше особено. Никога не бе харесвал особено Лисенко, не и след като бяха в един и същи полк в Кавказ и той бе имал нещастieto да спаси живота на графа, отървайки се с минимални наранявания. Жестът щеше да е отдавна забравен и погребан, стига да не бе засегнал до крайност Лисенко, който след това бе решил да докаже, че е по-добър от двамата в стрелбата, лова, във всичко. Тъй че не беше изненадан, че Лисенко е

спрял очите си на прекрасната Татяна. Но не беше разтревожен. Графът отдавна беше доказал, че е пълен глупак.

— Ще ѝ изпратя съобщение, че съм се върнал.

— Не трябва ли да отидеш лично, Митя?

— И да излезе, сякаш изгарям от нетърпение?

— Тя ще се почувства поласкана.

— На нея ще ѝ бъде забавно — възрази Дмитрий, раздразнен от настоятелността на Соня. — Няма да ѝ се отрази зле известно време да остане в неведение дали още се интересувам от нея.

— Но...

— Никакви възражения! — тросна се той. — Ако не смяташ, че съм способен да спечеля сам принцесата, може би трябва да престана да се опитвам.

Това си беше предупреждение — ясно и просто, и Соня беше достатъчно умна да се вслуша в думите на племенника си. Тя стисна устни, обърна се и излезе от стаята.

Дмитрий се запъти към шкафчето с алкохола и си сипа щедра доза водка. Не изпитваше нужда леля му да му казва, че трябва да се заеме отново с ухажването на Татяна, но просто нямаше необходимото търпение да го стори точно сега и нямаше да го придобие, докато не облекчеше в някаква степен сексуалната си неудовлетвореност, която подклаждаше избухливостта му. Тук имаше жени, които можеха да му помогнат, но колкото и да бе напрацял след дългия път, той не желаше просто някоя. Искаше Катрин. По дяволите, винаги всичко се свеждаше до нея.

Ядосан, Дмитрий захвърли пълната чаша в огнището и излезе бързо от стаята. Намери Катрин в Бялата стая, загледана незаинтересовано през прозореца. Борис, който тъкмо внасяше куфара ѝ, внезапно се разбърза и излезе, като видя, че Дмитрий иска да говори с нея.

— Няма да питам дали стаята ти харесва. Ти само ще ми кажеш не, и после...

— Тогава ще изпаднеш в поредния пристъп на бяс — довърши Катрин и се извърна бавничко да го погледне в очите. — Знаеш ли, Дмитрий, тези твои изблици започват да стават отегчителни.

— Изблици! Пристъпи!

— Това началото на следващия ли е? — попита тя с престорена невинност.

Той стисна здраво челюсти. Правеше го отново, провокираше го съвсем преднамерено до степен, където вече не можеше да мисли и едва смогваше да се владее, а най-вече забравяше за какво изобщо я беше потърсил. Но този път не забрави. Играта ѝ можеше да се играе от двамина.

— Пропусна да споменеш твоя собствен темперамент.

— Кой, аз да съм темпераментна?

— Не, разбира се, че не — присмя ѝ се той. — Ти пискаш и кряскаш само защото е полезно за дробовете.

Тя го изгледа невярващо за миг, после започна да се смее — топъл, искрен смях, който изпълни стаята и обгърна Дмитрий като магически воал. Не я беше чувал да се смее досега, не и така. Това го накара да осъзнае, че съществуваше страна от личността ѝ, която бе останала скрита за него — чувство за хумор, а дори и закачливост. Като се замислеше сега, разбираше, че много от казаните от нея неща, които го бяха дразнили неимоверно, всъщност биха могли да са леки закачки.

— О, Боже — въздъхна Катрин след известно време и избърса сълзите от страните си. — Ти си невероятен, Дмитрий. Полезно за дробовете — ще го запомня за мига, когато брат ми ме обвини в тирания. Честичко ми се случва да губя търпение с него.

Не му се искаше да прекършва настроението на мига.

— И с мене.

— Особено с тебе.

Но тя продължаваше да се усмихва, докато говореше, и той се изпълни със странно удоволствие. Защо бе дошъл? Да наложи нови правила. По дяволите правилата. Откровено казано, не му се искаше да я променя или да разобличава преструвките ѝ, на които тя очевидно се наслаждаваше. Само да не беше толкова чувствителен по отношение на нея! Но ако тя се бе шегувала с него, дори и само част от времето...

— Трябва да има някакъв начин да се справим — рече Дмитрий и привидно небрежно се приближи.

— С кое?

— Как с кое — с твоята липса на търпение, с моята липса на търпение, с избухливите ни темпераменти. Казват, че любовниците

никога нямат време за спорове.

— Пак ли на това се връщаме?

— Никога не сме се отдалечавали.

Той се озова прекалено близко и Катрин предпазливо отстъпи.

— Всъщност чувала съм, че именно между любовниците избухват най-лютите разправи.

— Може и така да е, но едва ли е често. И когато го правят, пред тях лежи възможно най-приятният начин за сдобряване. Да ти кажа ли как?

— Мога да... — Отстъплението ѝ бе блокирано от стената и тя завърши пресежливо: — ... си представя.

— Защо тогава и ние не се сдобрим поне веднъж за разнообразие?

Наложи ѝ се да притисне ръце към гърдите му, за да го задържи на място „*Съсредоточи се, Катрин! Трябва да го разсееш. Измисли нещо!*“

— Дмитрий, не искаше ли да ме видиш по някакъв конкретен повод?

Той се усмихна на нескопосания ѝ опит да се измъкне и хвана ръцете ѝ в своите.

— Ей сегичка ще пристъпя към причината, малка моя, само ако замълчиш за миг.

Изгуби се в усмивката му и в целувката, която последва. Това не бе някоя опустошителна атака, целяща да я сломи. Страстта му бе омекотена по време на разговора, но все още беше там, както подсказваше нежното нашествие на езика и устните му. Както никога той споделяше, даваше от себе си и за няколко божествено дълги мига Катрин вземаше всичко, което ѝ предлагаше, докато той не стана понастоятелен и тя вече не можеше да се преструва, че не забелязва коравината, притискаща се в бедрото ѝ.

Тя се откъсна бездиханна, паникьосана.

— Дмитрий...

— Катя, ти ме желаеш. — Гласът му бе тъй дрезгав, че разбуди странни вибрации в нея. — Защо отказваш и на двама ни?

— Защото... защото... Не, не те искам. Не.

Погледът му бе изпълнен със скептицизъм, обвиняваше я безмълвно в лъжа. Тя не можеше да измами нито него, нито себе си.

Ох, защо не можеше той да проумее позицията ѝ? Защо допускаше, че само защото се бяха любили веднъж, тя искаше да го направят отново? Разбира се, че го желаше — и как иначе? Но да отстъпи пред това желание бе немислимо. Един от двамата трябваше да остане трезвомислещ, да прецени последствията. Очевидно той не възнамеряваше да бъде този някой или пък не го интересуваше какво ще стане.

— Дмитрий, как да те накарам да разбереш? Целувката ти ми беше приятна, но за мен всичко свършва дотук. За тебе свършва в леглото.

— И какво лошо има в това? — попита той отбранително.

— Аз не съм курва. Бях девица, преди да те срещна. И независимо колко много ме целуваш и колко много може... да ми харесва, не мога да позволя да отидем по-нататък. За мен всичко трябва да спре дотук. Така че...

— Да спре дотук! — прекъсна я той остро. — Целувка по ръката свършва дотук. Целувка по бузата свършва дотук. Но когато тялото ти се притиска в моето, за Бога, това е подкана да правим любов.

Топлина пропълзя по страните ѝ, като осъзна че бе направила точно това.

— Ако ми беше позволил да се доизкажа, тъкмо щях да помоля да се въздържа да не ме целуваш повече, така че да можем да избягваме подобни неприятни спорове.

— Аз искам да те целувам!

— Искаш далеч повече, Дмитрий.

— Да! За разлика от теб никога не съм го отричал. Желая те, Катя. Искам да те любя. За мен предложението ти да спра да се опитвам е абсурдно.

Тя отмести поглед. Гневът му бе другото лице на страстта му и бе твърде опасен за нея в нейното възбудено емоционално състояние.

— Онова, което не разбирам, Дмитрий, е, че ти го приемаш толкова издълбоко. Даваш ли си сметка, че ние никога не сме разговаряли, просто разговаряли, за да научим нещо един за друг, за вкусовете и възгледите си? Всичко, което знам за теб, съм го научила от сестра ти и слугите ти. А за мен ти знаеш далеч по-малко. Защо да не можем да си поговорим поне веднъж, без това изгарящо напрежение да се препречва помежду ни?

— Не ставай наивна, Катя — каза ѝ той горчиво. — Да разговаряме? Та аз дори не мога да мисля, когато съм покрай теб. Напиши ми писмо, по дяволите.

Когато вдигна очи, него го нямаше. Дали грешеше? Можеше ли да е възможно някакво бъдеше за нея с такъв мъж? Ако отстъпеше, нямаше ли интересът му да се изпари, както бе предсказала сестра му. Защо тогава да се отваря за емоционално обвързване, което вероятно беше обречено?

„Кога заблуждаваш, Катрин? Ти вече си затънала до уши. Искаш този мъж. Той те кара да изпитваш неща, за които не си подозирала, че съществуват, да вярваш в неща, на които винаги си се надсмиваш. Защо се колебаеш?“

Не знаеше защо. И всяка нова среща с Дмитрий я оставяше все по-несигурна.

ГЛАВА 24

Първият ден на Катрин в Новий домик се оказа изключително дълъг. Тя се чувстваше потисната и не можеше да се отърси от лошото си настроение. Сигурно можеше да разгледа къщата, ако желаше, тъй като никой не ѝ беше казал, че не може. Изкрещаната от Дмитрий към Владимир заповед в деня на пристигането им — „*В Бялата стая и се погрижи да си остане там!*“ едва ли се разбираше като домашен арест. Все още обаче беше смутена от случилото се тогава и не беше готова да предяви правата си, още повече че предпочиташе да е сама. А и не искаше да рискува да се срещне отново с принца, когато вътрешно беше толкова близо до капитулация.

Боже мили, никога ли нищо нямаше да се промени в положението ѝ? Или само щеше да става по-лошо, а изкушението — по-силно?

Като си представи безпристрастно цялата картина, тя си помисли, че е луда. Ето я тук в дълбоката провинция, настанена и обгърната в лукс, желана от най-привлекателния мъж. Това беше материалът, от който се тъчаха мечтите. Коя жена с всичкия си би оплаквала съдбата си, възплътила фантазията на живо?

Катрин. Катрин, която се нуждаеше от изкупителни жертви за безизходицата си, омръзнало ѝ бе да търси вината в себе си. Намираше ги без никакво затруднение. Сестра ѝ, че беше толкова потайна, че принуди Катрин да тръгне да я следи онзи паметен ден. Лорд Сеймур, задето бе изгубил наследството си, губейки и качеството си на подходящ брачен партньор. И баща ѝ не можеше да бъде подминат. Би могъл да приеме лорд Сеймур и да му помогне да възстанови загубите си. Ами Анастасия, въвличайки се в скандала, довел Дмитрий в Англия? Дукесата на Албемарл също не беше безгрешна — нали тя бе повикала Дмитрий, вместо да се оправи с Анастасия сама. И, разбира се, Василий, който се втурваше да изпълнява дадените му заповеди, без да се спре дори пред отвличане. Всеки един от тях би могъл да постъпи различно и да предотврати тази непоносима ситуация.

Не само непоносима, а дори и се влошаваше. Катрин се огъваше. Беше на ръба да жертва принципите си, да отстъпи под натиска на най-примитивни желания. Знаеше вече, че отстъплението ѝ бе само въпрос на време. Тук и лежеше източникът на потиснатостта ѝ. Не искаше да бъде просто поредното завоевание на Дмитрий. Не искаше просто няколкоседмична афера. Искеше много повече. Гордостта ѝ настояваше за повече.

Катрин разбра, че е в отчайващо състояние, като забеляза подноса с вечерята си, а не си спомняше кога са го донесли. Скастри се наум, ядосана, че е позволила да тъне в самовглъбение половин ден. Не беше дори разопаковала вещите си. Трябваше да направи нещо. Дмитрий бе споменал счетоводството си. Владимир можеше да донесе книгите, ако ги поискаше. Даже не беше огледала новата си квартира.

Стори го след вечеря, докато подготвяха банята ѝ. Фактът, че я обслужваха няколко прислужници, бе отбелязан и повдигна интересни въпроси, но в Новий домик те бяха толкова многобройни, че и за нея можеха да бъдат отделени неколцина.

Бяха необщителни, дори малко враждебни към нея, но може би това беше обичайното им поведение. Катрин не можеше да ги обвинява. Слугите в Англия можеха да напускат, ако намираха работодателя си непоносим. Тези хора не можеха.

Стаята бе разкошно мебелирана и девствено скромно украсена. Името ѝ определено ѝ подходеше. Бели килими, завеси и тапети, макар че последните имаха лек, едва различим, златен релеф. Всички мебели бяха бели със златисти украси — масите, таблите на леглото, гардеробът и малката тоалетна масичка; дори камината бе от бял мрамор. Диванът и креслата, както и завивката на леглото, бяха в спокоен контраст от златно и бледосиньо.

Стаята беше предназначена за жена, ако се съдеше по цвета и простотата ѝ. Тоалетната масичка, изящните дамски предмети, подредени из цялата стая, картините на стените, мазилата и парфюмите в малката баня — всичко потвърждаваше това предположение. Стаята беше изключително удобна и Катрин почти се зарадва, че Дмитрий я беше настанил тук; докато не отвори една свързваща врата и не откри, че тя водеше към голямата спалня, която бе предназначена за Дмитрий.

Катрин затръшна вратата веднага щом забеляза Максим да подрежда дрехите на господаря си. Тя се изчерви като домати, когато двете прислужници, които оправяха леглото ѝ, я изгледаха самодоволно. Господи, цялото домакинство знаеше, че я бяха настанили до неговата спалня в стаята, очевидно предназначена за съпругата на господаря, или в нейния случай — за любовницата. Даже леля му знаеше. Какво ли си мислеше горката жена? Че какво ли пък можеше да си мисли.

— Не е вярно — каза Катрин на руски, така че и двете слугини да я разберат. В отговор по-младото момиче се разсмя, а другото се изхили, което възпламени гнева ѝ извън всякакви граници. — Махайте се! Вън и двете! По неволя свикнах сама да се грижа за себе си. Не ми трябва вашата помощ. Вън!

Тъй като и двете останаха замръзнали по местата си, смаяни, а и поизплашени от изблика ѝ, Катрин влезе в спалнята и затръшна вратата. Засваля буйно дрехите си, при което се разхвърчаха дузина копчета. Замоли се банята да я отпусне. Но не се получи.

Как смееше той да постъпва така с нея? Как смееше да намеква на всички, че му е любовница, да обявява на всеослушание къде ще спи тя, тъй че и глухите да го чуят. Със същия ефект можеше да разпoredи на Владимир да я настани в собствената му стая!

Беше прекалено възбудена, за да лежи бездейно в порцелановата вана. Бяха ѝ оставили красив копринен халат и тя го грабна, без да си даде труда да се избърше първо. Материята с цвят на зряла праскова веднага прилепна към кожата ѝ, но тя не го забеляза.

Нямаше да му се размине. Искаше веднага да разрешат този въпрос. И нямаше да остане в Бялата стая дори едничка нощ. Всичко беше за предпочитане — плевня, купа сено, рогозка на пода, дори друг хамак, всичко, стига да не бе в съседство със спалнята на Дмитрий.

Когато излезе от банята, все тъй воинствено настроена, прислужниците си бяха заминали. Спалнята бе празна и подносът бе изчезнал. В камината бе запален огън, а от разтворените прозорци нахлуваше прохладен ветреца и люлееше пламъците на лампите и скоро изгаси една.

Катрин се втренчи за няколко секунди в струйката пушек, опитвайки села се съсредоточи и да се успокои. Опитите ѝ се оказаха безплодни. Трябваше да се изясни с Дмитрий, преди да започне да се

надява за успокоение С тази мисъл тя рязко отвори свързващата врата с намерението да поръча на Максим да повика Дмитрий при нея. Прислужникът обаче го нямаше и вместо него тя откри господаря му, който бе седнал пред една масичка и вечеряше.

Изненадата накара Катрин да каже автоматично:

— Моля те да ме извиниш. — Тя бързо се поправи и продължи: — Не. Този път стигна твърде далеч, Александров. — Тя посочи с пръст зад себе си. — Няма да остана в тази стая!

— Защо?

— Защото е до твоята!

Дмитрий остави приборите, облегна се назад и я погледна.

— Мислиш ли, че ще вляза неканен в стаята ти, след като имах тази възможност нееднократно, откакто се запознахме?

— Нямах точно това предвид. Просто не искам да остана в тази стая и толкова.

— Не ми каза защо.

— Казах ти, но ти не ме слушаше. — Тя започна да кръстосва неспокойно стаята напрегната до крайност, с ръце, скръстени под гърдите си, а косата ѝ се развяваше буйно при всеки неин завой. — Ако се налага да бъда по-конкретна, причината е, че тази стая е част от твоята спалня и мястото ми не е в нея. Много добре знаеш какво имам предвид!

— Така ли?

Очите ѝ го пронизаха след тази безстрастна реакция.

— Не съм ти любовница! Няма да ти бъда любовница и няма да позволя хората ти да мислят така за мен!

Вместо да ѝ отговори, той просто се загледа в нея.

Беше май прекалено безразличен. Къде беше гневът, който винаги изригваше, когато тя отхвърлеше исканията му? Той я бе искал в Бялата стая. Защо тогава не спореше с нея? Какво се бе случило, че бе смирило настроението му от предишната им среща? Обикновено той се мръщеше дни наред след по-разгорещените им сблъсъци. Ето я нея тук, готова, копнееща за схватка, просто плачеше да си премерят силите, а той отказваше да ѝ направи това удоволствие.

— Е?

— Твърде късно е да те местим тази вечер.

— Глупости...

— Повярвай ми, Катя, наистина е твърде късно.

В тона му имаше нещо, което ѝ подсказа, че трябваше да се поинтересува защо беше твърде късно. Тя спря, присви очи от надигащия се в нея бяс заради недоизказания подтекст. Не виждаше ли той, че тя не е в състояние да си играят на словесни игрички? Толкова беше ядосана, че не можеше да мисли ясно и едва можеше да стои на едно място. Толкова бясна, че чак чувстваше как топлина се излъчва от тялото ѝ, а сърцето туптеше право в ушите ѝ. А той си седеше там и я гледаше, чакаше, да, чакаше, като ли по някакво чудо смисълът на думите му щеше да ѝ се проясни.

Така и стана. Опита се да се спре и откри, че ѝ е невъзможно, буквално невъзможно да не се движи по някакъв начин. Бе изпитвала вече такова усещане и гневът нямаше нищо общо със симптомите.

Шокирана, Катрин пристъпи към Дмитрий, после отскочи назад, осъзнавайки, че не смее да го доближава много. О, Боже, как ѝ се искаше да не знае, да е в блажено неведение за онова, което щеше да се случи после. Но тя знаеше, знаеше и че с нищо не можеше да възпре този водовъртеж, който вече се развихряше в нея и който щеше да повлияе на волята ѝ, докато накрая не се проснеше в краката му, умолявайки го за помощ.

Катрин се отърси от мисълта и избухна в справедлив гняв.

— Проклет да си. Дмитрий, ти си ми направил това, нали?

— Съжалявам, малката ми.

Той наистина съжаляваше. Това беше изписано недвусмислено на лицето му, но не беше достатъчно да успокои Катрин, а дори я вбеси още повече.

— Мътните да те вземат! — изкрещя тя. — Ти ми каза, че никога повече няма да ми бъде даден гадният наркотик. Каза ми да ти се доверя! Това ли имаш предвид, като говориш за доверие? *Как може да постъпиш така с мен?*

Всяка дума се забиваше като кама в гузната му съвест. Дмитрий си бе задавал същия въпрос стотици пъти днес. Докато все още бе изпитвал гняв, той бе намерил достатъчно оправдания за постъпката си, след което се беше напил, когато се бе оказало, че тези оправдания са недостатъчни.

— Дадох заповедта в пристъп на гняв, Катя, след което излязох. После отидох в дома на Алексей — там, където спряхме миналата

нощ, и се напих като казак. Нямах да съм тук, ако някакъв слуга не беше изтървал подноса си пред вратата ми и ме разбуди.

— Да не си въобразяваш, по дяволите, че ме е еня къде си прекарваш махмурлука?

Насмешката ѝ го накара да се свие.

— Би ли предпочела да изтърпиш това сама? Няма да допусна никой до теб — предупреди я той.

— О, разбира се, че няма. Това би попречило на намеренията ти, нали?

— Опитвах се да се върна навреме, за да спра изпълнението на заповедта си, но закъснях.

— Спести ми лъжите и извиненията си. Нищо не може да...

Катрин млъкна, като усети как я облива вълна от топлина, от която всеки нерв в тялото ѝ сякаш започна да вибрира. Тя притисна ръце към стомаха си в опит да възпре мъчението във вътрешностите си. Изстена високо, осъзнала, че няма да може.

Дочула, че Дмитрий се надига от загриженост, тя повдигна глава и го прониза с поглед, изпълнен с такава ненавист, че той се закова на мястото си.

— Мразя те за това! — изкрещя Катрин.

— Тогава ме мрази — отвърна той тихо, със съжаление. — Но тази нощ, тази нощ ще ме обичаш.

— Ако наистина си вярваш, значи си луд — каза през зъби тя, докато отстъпваше назад към вратата. — Ще се справя сама... без... твоята... помощ.

— Не можеш, Катя. Знаеш, че не можеш. Точно затова си толкова ядосана.

— Просто стой далеч от мен!

Дълги минути Дмитрий остана втренчен в затворената врата и тогава чувства, които дълго бе държал под ключ, го овладяха, превзеха волята му и го подтикнаха към действие. Скочи и обърна с един замах масата с всичките наредени върху нея блюда и чаши. Избликът не му помогна.

Не можеше да повярва, че беше постъпил така с нея. Тя никога нямаше да му прости. Не че трябваше да има значение, но, мили Боже, имаше. Заслужаваше да го нашибат с камшици. Можеше да получи жена само с едно щракване на пръстите. Нищо не можеше да го

извини, че насилваше тази против волята ѝ, въпреки че бе сигурен, че тя го желаше и всичко от което се нуждаеше, бе стимул, за да си го признае. Не можеше да направи дори това, което тя бе поискала сега от него и да стои настрана. И как би могъл? Да я остави да страда безсмислено, бе немислимо. Но той нямаше да търси удоволствие за себе си. Ето, това заслужаваше — да я види в състояние на постоянна възбуда и да не направи нищо за задоволяване на собствените си апетити. Да я види готова за него и да се откаже от наградата.

Решен да се придържа към това намерение, Дмитрий се съблече бързо и влезе в стаята на Катрин. Тя вече беше на леглото. Халатът ѝ лежеше захвърлен, тъй като кожата ѝ бе станала безкрайно чувствителна, за да изтърпи и най-слабия досег, който не ѝ предлагаше незабавно облекчение. А тялото ѝ се извиваше и мятеше в примамлив ритъм. Само зелените сатенени чаршафи липсваха, за да бъде сцената пълно повторение на първата им нощ в Лондон.

Краката му автоматично го заведоха до леглото. Очите му обходиха извивката на бедрото, напереното връхче на едната ѝ гърда, бялата линия на корема ѝ, гладкия склон на гърба ѝ, докато тя неспокойно сменяше позите си. Тя бе най-чувствената, най-вълнуващата жена, която някога бе познавал, и той копнееше до болка за нея, а тялото му жадуваше да я притежава.

Дмитрий се беше възбудил още в момента, в който бе видял прислужниците да изнасят подноса, на който бяха сервирали вечерята ѝ. Можеше и да се презира за стореното от него, но тялото му реагираше и сега трябваше да бе луд да се подлага на това мъчение без надежда за облекчение. Бе пламнал целият, никога не бе искал така жена, а не можеше да я има. Сам бе определил наказанието си.

— Дмитрий, моля те.

Бе осъзнала присъствието му. Очите му се впиха в нейните и той изръмжа, доловил отчаяната молба в дълбините им. Тя бе погазила гордостта си и той щеше да ѝ отвърне със същото.

— Тихо, малка моя — прошепна ѝ той. — Не казвай нищо. Всичко ще бъде наред, кълна ти се. Тази вечер няма да ти се наложи да се любиш с мен. Просто ме остави да ти помогна.

Той се качи върху леглото приковал очи в нейните, като внимаваше да не докосва тялото ѝ, след което ръката му се плъзна между бедрата ѝ и намери сърцето на агонията ѝ. Тя достигна до върха

веднага — бедрата ѝ се замятаха бурно, главата ѝ падна назад и протяжен стон се отрони от устните ѝ — наполовина болка, наполовина екстаз.

Дмитрий затвори очи и остана така, докато не усети, че напрежението е напуснато тялото ѝ. Като ги отвори, откри, че тя го наблюдава с неразгадаемо изражение. Чертите ѝ се бяха отпуснали в пълна умиротвореност. Знаеше, че е в ясно съзнание, че съзнанието ѝ е будно и действено, докато тялото ѝ временно бе пощадено от робията на наркотика. В този момент тя бе способна на всякаква реакция, на всяка нормална реакция, присъща на природата ѝ. Всъщност той очакваше поредната унищожителна тирада, не и спокойния въпрос, който накрая зададе.

— Какво искаше да кажеш преди малко?

— Онова, което чу.

Както се беше опънал до нея, ѝ беше необходим само един поглед, за да установи колко възбуден беше той.

— И ще оставиш всичко това да отиде на вятъра?

Дмитрий едва не се задави, като видя къде го гледа.

— Няма да бъде за първи път.

— Но този път не е необходимо. Нямам сили да се съпротивлявам.

— Това е от наркотика. Няма да се възползвам от действието му.

— Дмитрий...

— Катя, моля те! Самообладанието ми има граници, а този спор не ми помага.

Тя въздъхна раздражено. Той не я слушаше изобщо. Толкова твърдо бе решил да я преведе през това изпитание, без да изпита удовлетворение за себе си, че не беше в състояние да чуе какво наистина му казваше тя. Наркотикът нямаше нищо общо с капитулацията ѝ. Той просто я бе ускорил, но тя искаше да се възползва. Много искаше. Защо му трябваше да се прави на благороден точно сега?

Нямаше никакво време да го убеждава, че го желае. Започваше се отново, пламък обгаряше вените ѝ, болка дълбаеше слабините ѝ.

— Дмитрий, люби се с мен — изплака тя.

— О, Боже.

Зацелува я, за да я накара да замълчи, целува я страстно, настойчиво, пламенно, но отказа да я люби. Осуети всеки неин опит да го привлече към себе си. Единственото, с което си позволяваше да я докосва, бяха устните и ръцете, неговите вълшебни ръце. Оргазмът ѝ беше бърз и силен, но несподелен и задоволството ѝ не беше пълно.

Когато пулсът ѝ се нормализира и дишането ѝ стана равномерно, Катрин реши, че повече няма да се задоволява с тези половинчати мерки. Да преживее часове сексуално мъчение от този род, след като не беше наложително, бе лудост. Още по-лоша бе решителността на Дмитрий да не позволи да изпита върховното удоволствие, когато нуждата му бе тъй очевидна. Не ѝ харесваше да бъде манипулирана, но разбираше мотивите му. Като размислеше, тя дори бе доволна, че той бе тъй отчаян да я има.

— Дмитрий?

Той изстена. Беше заровил лице в сгъвката на лакътя си и беше затворил очи. Приличаше на човек, който страда ужасно. Катрин се усмихна.

— Дмитрий, погледни ме.

— Не... поне ми дай малко време да...

Той не можа да довърши. Катрин забеляза изпънатите жили на врата му и стиснатите в юмруци ръце. Тялото му бе покрито с воал от ситни капчици пот и зачервено от въздържанието. Той полагаше огромни усилия да устои на естественото си влечение, а и тя можеше да бъде в същото състояние, ако наркотикът не бе сломил волята ѝ за съпротива.

Тя се обърна на една страна, погледна го и каза спокойно, но твърдо:

— Дмитрий Александров, ако не ме любиш, кълна се, че ще те изнася.

Той вдигна рязко глава.

— Какво?

— Много добре ме чу.

— Не говори глупости, Катя. Това е невъзможно.

— Така ли?

Тя докосна рамото му и остави пръстите си да се плъзнат. Той сграбчи китката ѝ.

— Недей!

— Можеш да уловиш ръцете ми, но какво ще направиш с тялото ми?

Катрин праметна крак върху едното му бедро и принцът мигновено скочи от леглото. За момент Катрин се разсея от гледката на мощната му ерекция. Господи, бе великолепен в голотата си.

— Престани — скастри я той, след като тя огледа внимателно всеки инч от мъжественото му тяло.

Тя го погледна развеселено.

— А не искаш ли да ми сложиш превръзка на очите? Или да ме вържеш за леглото? В крайна сметка, ти обеща да ми помогнеш, но не можеш да го направиш, ако стоиш далеч от мен.

— По дяволите, жено, не искам да ме мразиш!

— Но аз не те мразя — възрази изненадано тя. — Не бих могла.

— Утре няма да си на същото мнение. Утре...

— По дяволите утрото! Не мога да повярвам, че споря с теб за това! Скрупулите не ти приличат, Дмитрий. Да не би пък да се опитваш да ме накажеш за това, че ти отне толкова време...

— Не, за бога!

— Тогава не ме карай да те моля... О, господи, пак се почва. Стига глупости, Дмитрий. Трябва да ме любиш. Трябва!

Той се върна на леглото и я прегърна.

— О, Катя, прости ми. Мислех, че...

— Мислиш твърде много — прошепна тя, докато обвиваше ръце около врата му, наслаждавайки се на досега с плътта му.

Устните му се спуснаха върху лицето ѝ и той я зацелува, запрониква с език дълбоко, безмилостно с цялата разюздана страст на дълго сдържаното желание. Когато той проникна в нея, това бе блаженство, истинска благословия; бе всичко, от което тя се нуждаеше — да бъде изцяло притежавана. И сладките тръпки, които последваха, бяха още по-сладки, тъй като бяха споделени.

Дмитрий само бе започнал. Фантазиите му се осъществяваха и всичко, за което дълго бе мечтал: тя да се нуждае от него, да го иска със същия плам, с който и той нея. И той се възползва докрай. Докато лежеше зашеметена от мощта на освобождението си, той я любеше с устни и ръце, неспособен да се откъсне от нея дори за миг.

Катрин се усмихна, като усети топлото, гальовно смукване върху гърдите си, силните пръсти, пробягващи по кожата ѝ в тъй нежна

ласка. Може и да бе изтощена в момента, но мозъкът ѝ работеше на пълни обороти.

В този момент Катрин осъзна, че го обича.

ГЛАВА 25

Зората на изгрева превърна Бялата стая в блестящо сияние от бели полутонове. През отворените прозорци се изсипаха сноп слънчеви лъчи, без да достигнат до леглото. Като миниатюрни слънца частички прах се завъртяха и затанцуваха под диханието на топлия бриз.

Катрин се протегна лениво в разкошното легло, бавно излизайки от омаята на съня. Имаше нещо важно — а, да, миналата нощ. Усмихна се на спомените, прекосили съзнанието ѝ. Щастлива въздишка се отрони от устните ѝ, преди да отвори очи.

Беше сама в леглото. Огледа бързо стаята. Дмитрий го нямаше. Сви рамене и се отпусна върху възглавниците.

„Какво очакваше, глупачке? Само защото беше с теб, когато се събуди миналия път, не означава, че винаги ще е така. Той си има работа и хора да надзирава. В края на краищата, пристигнахме тук едва вчера и както каза, излязъл е веднага и не се е върнал до снощи. Несъмнено има хиляди неща, за които трябва да се погрижи.“

Не можеше обаче да отрече, че щеше да ѝ бъде приятно да се събуди и да го намери до себе си. Нямаше търпение да му каже, че помни всичко, и да го увери, че думите, казани от нея миналата нощ, са верни и на сутринта. И ако беше тук сега, тя можеше да му признае — да, нямаше причина да го крие — да му каже, че го обича.

Катрин се усмихна, като усети прилив топлина. Все още не можеше напълно да го повярва. Беше станала жертва на най-опасното от чувствата. Тя? Невероятно. Но любовта не бе глупост в крайна сметка. Тя бе истинска, могъща, великолепна.

Катрин полежа около час в размисъл по това ново чувство, преди да скочи от леглото, неспособна да остане повече на едно място. Трябваше да намери Дмитрий и да му каже какво чувстваше. Не разбираше само, че зад този настойчив подтик се криеше желанието ѝ да чуе, че той отвърща на чувствата ѝ.

Облече се бързо, като се мярна само веднъж в огледалото, колкото да се увери, че всичките ѝ копчета са закопчани правилно. Отдавна бе зарязала опитите да направи нещо за косата си. Никога не бе правила сама прическите си и изглежда, че и никога нямаше да се научи. Щом я вържеше на стегната опашка, както я бе носила на кораба, тя приемаше, че е благоприличие, макар и не по модата нагласена.

Предположи, че принцът е в стаята си, и почука на свързващата врата. Когато никой не отговори, Катрин все пак отвори вратата. Дмитрий не беше в стаята си. Дори не ѝ мина през ума, че само вчера едва ли би била толкова дръзка. В съзнанието си бе приела Дмитрий за любовник и това ѝ даваше известни привилегии, за които иначе не би и дръзнала да помисли. За нещастие, той не беше зад бюрото, където го бе намерила снощи. Нямаше го и Максим, който би могъл да ѝ помогне да го намери.

Прекуси нетърпеливо стаята, за да излезе в коридора, без да се връща в спалнята си. Когато отвори вратата, с изненада видя, че лелята на принца стои пред нея.

Соня тъкмо се канеше да почука и се стресна, като видя Катрин да излиза от покоите на Дмитрий, след като ясно беше чула, че я настаняват в Бялата стая. Не ѝ трябваше друго доказателство какво правеше жената там. Разхайтеният ѝ вид беше живо свидетелство за ролята и действията ѝ. Една жена не си носеше косите спуснати освен в спалнята. Намерението на тази особа да слезе долу в такъв вид само засили възмущението на Соня.

Първа се възстанови Катрин и отстъпи крачка назад, за да не ѝ се налага да извива врат, като искаше да погледне тази нахална жена. Беше готова да ѝ се усмихне, но бързо се изчерви, като забеляза неодобрението в студените сини очи. Боже мили, точно това не беше очаквала в омаята на новооткритото си щастие, но то я заливаше на порои. Разбира се, връзката ѝ с Дмитрий беше скандална и щеше първа да го признае, стига да не беше една от въвличените страни, а и всеки друг би го потвърдил без колебание.

И все пак тя бе взела решение, или по-точно — беше взето вместо нея. Обичаше този мъж. Беше също сигурна, че и той изпитва силни чувства към нея. Нямаше пръстен на средния пръст — засега, — но бе изпълнена с надежди, че този недостатък скоро ще бъде

поправен. В края на краищата, нейното не беше просто девичо увлечение. За нея това беше трайно ангажиране, срещу което се бе борила дълго и напразно.

Катрин инстинктивно изправи гръб и застана в царствена поза. Тази проява на високомерие вбеси Соня.

— Търся племенника си — каза тя.

— Аз също го търся — отвърна учтиво Катрин. — Ако ме извините...

— Един момент, госпожице. — Обръщението не прикриваше презрението на Соня. — Ако Дмитрий не е тук, какво търсиш сама в стаята му?

— Вече казах, че търся него.

— Или се възползваш от възможността да го окрадеш.

Обвинението беше толкова смешно, че Катрин не го прие на сериозно.

— С цялото ми уважение към вас, мадам, аз не крада.

— И трябва да ти повярвам просто така? Не ставай глупава. Англичаните може би ще се подведат, но не и руснаците. Ще се наложи да бъдеш претърсена.

— Моля?

— Тежко ти се пише, ако открием у теб нещо ценно.

— Какво, по... — едва успя да каже Катрин, когато Соня я помъкна по коридора.

Тя се опита да се измъкне от хватката, но възрастната жена беше много по-здрава, отколкото изглеждаше, и всички усилия на Катрин се оказаха напразни и Катрин се намери повлечена надолу по стълбищата, където няколко прислужника се бяха спрели, за да погледат поредното зрелище, в което беше въввлечена.

„Запази спокойствие, Катрин. Дмитрий ще оправя нещата. В крайна сметка не си направила нищо, на което той да възрази. Леля му само демонстрира долния се характер. Не те ли предупреди Маруся, че всички лични прислужници на Дмитрий гледат да не ѝ се мяркат пред очите?“

Във вестибюла Катрин бе натикана в ръцете на най-близкия лакей. По-възрастен и по-едър от останалите, той изглеждаше искрено объркан какво да прави с нея.

— Претърси я основно — нареди му Соня. — Открих я в спалнята на принца.

— Чакайте малко — каза с принудено спокойствие Катрин. — Мадам, Дмитрий не би се съгласил с това и ми се струва, че го знаете. Настоявам да го повикате.

— Настояваш? Настояваш!

— Имате отличен слух — подметна язвително Катрин.

Вероятно щеше да е по-разумно да се въздържа от тази забележка, но вече бе силно разгневена и дипломатичността ѝ се бе изпарила като летен сняг. Вещицата нямаше никакво право да я обвинява. А да допуска да я третира като някоя от крепостните, бе отвъд границите на понятното за Катрин.

Тази нейна забележка дойде твърде много на Соня, подобно непочтително отношение към нея пред слугите не можеше да бъде позволявано.

— Ще те... Не, ще оставя Дмитрий да се погрижи за това, за да докаже, че не означаваш нищо за него. Къде е принцът? Някой виждал ли го е тази сутрин?

— Няма го, принцесо.

— Кой каза това?

Слугинята, която се беше обадила, пристъпи плахо напред. Да привлече вниманието на господарката върху себе си, когато беше разгневена, не бе най-мъдрото решение. Но тъй като бе отворила уста, вече бе стъпила с единия крак в бедата. Не можеше да стане по-лошо.

— Сестра ми ме събуди преди разсъмване, принцесо, за да се сбогува. Бързаше, защото принцът вече бил тръгнал и трябвало да го настигне.

— Това няма значение! Накъде е заминал?

— За Москва.

Настъпи кратко мълчание. След това Соня присви очи, а тънките ѝ устни неприятно се извиха нагоре.

— Значи все пак приема задълженията си на сериозно — каза тя. — Не трябваше да се съмнявам в него. Отишъл е да поднови ухажването на принцеса Татяна. Изглежда, че ще трябва сама да се оправя с теб. Би трябвало просто да те изхвърля оттук.

— Прекрасна идея — процеди през зъби Катрин.

Все още бе прекалено ядосана, за да се нервира от последната новост. Дмитрий заминал? Просто така? Да не отърве годеницата си? Не, това бяха просто предположения на леля му, не факти. „*Не смей да правиш прибързани заключения, Катрин. Вероятно съществува много разумна причина за заминаването му, без да ти се обади. И той ще се върне. Ще получиш отговорите си, верните отговори, и ще има да се смееш, че въобще си се усъмнила в него.*“

— Значи искаш да си тръгнеш, а? — натрапи се ехидно Соня в мислите ѝ; моментното ѝ добро настроение беше отлетяло. — В такъв случай може би трябва да те задържа тук. Дмитрий може да е забравил вече за съществуването ти, а и Владимир е пропуснал да остави инструкции по отношение на теб. Но щом те е оставил тук, все има някаква причина, така че аз ще трябва да направя всичко възможно да бъдеш тук, докато не се завърнат, колкото и да не ми се ще.

— Мога да ви кажа защо съм тук — отвърна възмутено Катрин.

— О, недей. Никога не може да се вярва на думите на такава като теб.

— Такава като мен ли? — изкрещя Катрин.

Соня не си даде труд да се поясни. Изражението ѝ и начинът, по който измерваше Катрин с очи, казваха всичко.

— Щом ще останеш в Новия домик, ще трябва да се научиш на добри маниери. Тук неуважението не е позволено.

— В такъв случай, мадам, на вас също ще ви бъдат необходими няколко урока по учтивост, защото, доколкото си спомням, аз се държах много учтиво с вас, когато отправихте неоснователното си обвинение срещу мен. Вие обаче ме обиждате още от самото начало.

— Стига вече! — изкрещя Соня. — Да видим дали едно посещение до дъскорезницата няма да попари напереността ти. Семьон, отведи я незабавно!

Катрин едва не се изсмя. Ако вещицата си мислеше, че ще я изплаши със заключване в дъскорезницата, дълбоко грешеше! Бе изкарала безкрайни седмици, затворена в корабна каюта. Щеше да изтърпи още няколко дена затвор до завръщането на Дмитрий. И можеше да прекара времето, като си представя как ще се разгневи Дмитрий, като научеше за тиранията на Соня.

Дори и прислужниците го предусещаха помисли си тя. Този тип, който я държеше — май се казваше Семьон? — се бе поколебал цели

пет секунди, преди да я повлече към въпросното помещение. Израженията на останалите присъстващи варираха от шок и изумление до неприкрит страх.

Катрин бе изведена до една от външните сгради, които бе забелязала на пристигане. За пръв път имаше гледка към близкото селце, оградено с безкрайни поля от зрееща пшеница, подобни на море от злато под утринното слънце. И странно, и смешно, че бе в състояние да оцени великолепия пейзаж, разстлал се пред очите ѝ, докато пристъпваше към новия си затвор, но така беше. Копнежът за нови гледки, нови преживявания беше онова, което превръщаше цялото пътуване в приключение, засищащо неутолимия глад в нея.

Дъскорезницата представляваше малка навесна постройка, в която бяха складирани купчини нарязани дърва. Липсата на прозорци, както и под, накара Катрин да се отърси от отмъстителните си видения.

„Дай назад, Катрин. Тя няма да отстъпи. Още една причина да очакваш пространни извинения от Дмитрий, когато всичко приключи. Той ще се реваншира. Само чакай и гледай.“

Освен Семьон, придружаваха я и едрият лакей, и Соня. Четиримата влязоха в постройката. Вместо да я пуснат и да я оставят сама, Катрин бе предадена на здравеняка, който хвана двете ѝ ръце и ги стисна здраво пред нея.

— Ще ме връзвате ли? — подхвърли язвително Катрин. — Колко старомодно.

— Това не е необходимо — отвърна Соня. — Родион е способен да те задържи колкото е необходимо.

— Колкото е необходимо за какво?

— Ще бъдеш бита с тояга, докато не ме помолиш за прошка!

Катрин се втрещи. За бога, тези хора да не би да живееха в средновековието?

— Вие сте полудели! — каза ясно и отчетливо Катрин. — Това няма да ви се размине. Аз съм лейди Катрин Сейнт Джон, английска благородничка.

Соня се стресна, но се окопоти бързо. Тя вече си беше съставила мнение за Катрин и нямаше да го промени. Тази жена беше една никаквица и отношението на Дмитрий към нея доказваше това. Дълг на Соня беше да пречупи подобно непокорство, преди то да се разпространи и между останалите слуги.

— Която и да си — каза хладно тя, — трябва да се научиш на добри обноски. Само от теб зависи колко дълго ще трае наказанието ти. Можеш да ме помолиш за прошка веднага...

— Никога! Аз се държа с уважение само с онези, които го заслужават. Вие, мадам, заслужавате само презрението ми.

— Започвайте! — изкрещя Соня.

Катрин се втрени в лакея, който я държеше за китките.

— Пусни ме веднага.

Гласът ѝ бе толкова властен, че Родион отслаби хватката си. Но принцесата стоеше наблизко. Катрин осъзна проблема, пред който бе изправен лакеят, и разбра, че принцесата беше спечелила.

— Надявай се да не си тук, когато принцът разбере за това...

Катрин млъкна и се подготви за първия удар. Болката, която изпита, беше по-силна, отколкото бе предполагала. Ударът я повали на колене.

— Кажете ѝ каквото иска, госпожице — прошепна умолително Родион.

Той единствен видя изражението ѝ, когато тоягата се стовари отново върху гърба ѝ. Ръцете ѝ трепереха, а от прехапаната ѝ долна устна закапа кръв. Тя беше толкова дребна, толкова деликатна, нямаше коравото тяло на селянка, свикнала с подобни наказания. Няколко удара с тояга нямаше да имат почти никакъв ефект върху една крепостна, но тази жена не беше от тях.

— Пусни ме — беше единственият отговор, който Катрин даде на молбата на Родион.

— Не мога, госпожице — прошепна със съжаление той, когато Семьон замахна отново с тоягата.

— Тогава... не позволявай... да падна.

— Само ѝ кажете...

— Не мога — процеди тя, когато политна напред при следващия удар. — Гордостта на Сейнт Джон... нали разбираш.

Родион не можеше да повярва на ушите си. Гордост? При това тя говореше съвсем сериозно! Единствено аристократите оставяха гордостта да управлява действията им. В какво се беше забъркала? Дали тя наистина не беше онази, която твърдеше, че е?

След известно време той каза с неприкрито облекчение:

— Тя припадна, принцесо.

— Да я свестя ли? — попита Семьон.

— Не — каза намусено Соня. — Упорита жена. Очевидно няма смисъл да се опитвам да измъкна извинение от нея. Все пак ѝ нанесе още няколко удара, да ѝ бъде за урок.

Семьон възрази срещу тази заповед.

— Но тя е в безсъзнание, принцесо.

— И какво от това? Значи няма да усети нищо сега, а чак когато се събуди.

Всеки удар на тоягата караше Родион да потръпва и да му се иска той да бъде наказаният. Но поне успя да задържи жената да не падне, въпреки че не можеше да разбере какъв беше смисълът на това нейно желание.

— Претърсете я — нареди най-накрая Соня. Семьон се наведе и след малко се изправи отново.

— Нищо, принцесо.

— Е, нищо лошо не е станало от това, че проверихме. Двамата лакеи се спогледаха при тези думи и докато Родион с присвити устни изнасяше жената от дъскорезницата, изпита в пълна мяра безсилието и яростта, познати само на позналия робство. Нищо лошо ли? Англичанката едва ли щеше да се съгласи.

ГЛАВА 26

— О, Божичко!

Катрин скочи от плочата, на която я бяха положили, в момента, в който осъзна къде се намира. Изстена от усилието, изви се, притаила дъх, и изгледа гневно нещото. Да се събуди на непознато място, беше едно, но да се намери готова за запържване, беше друго нещо.

— Печка! Сложили са те на печка, Катрин! Тия са луди! Всички до един са луди за връзване.

— Здравствуй, госпожа.

В отговор Катрин се сопна на жената, застанала безшумно зад гърба ѝ. Като видя, че се стресна, тя превключи на руски.

— Да не планираше да ме сервираш за вечеря?

Жената се ухили сърдечно, когато смисълът на забележката ѝ се изясни.

— Печката не е запалена — увери я тя. — Тя служи идеално за топло легло през зимата за децата и по-възрастните. Затова е толкова голяма, нали разбираш. Лятото обаче е много горещо да се пали и обикновено се готви навън.

Катрин ѝ отправи един последен, изпепеляващ поглед. Съоръжението беше огромно — над пет стъпки високо и четири широко, наистина достатъчно просторно, за да се поместят няколко души на него. Но ако не беше запалена, защо тя се чувстваше, сякаш пареше?

— Не трябва още да ставате, мис — каза жената вече по-сериозно и привлече вниманието на Катрин.

— Не трябва ли?

— Освен ако не чувствате, че сте в състояние, разбира се.

— Разбира се.

Поради липсата на обяснение отговорът на Катрин бе малко троснат и съпроводен от надменно свиване на раменете, което се оказва възможно най-злополучното движение. Очите ѝ се отвориха широко, после се просълзи, а дъхът ѝ излезе пресекливо от дробовете.

Напрегна се под горещината на огъня, разлял се по цялото ѝ тяло. Изстена жално, неспособна на съпротива, без значение кой можеше да я чуе.

— Прок... летата... кучка! — изсъска тя през зъби, превита на две от острата болка. — Тя наистина... невероятно! Как се е осмелила?

— Ако говорите за лелята на принца, тя се разпорежда тук в негово отсъствие, така че...

— Що за нескопосано извинение е това? — сопна се Катрин.

— Всички знаят какво направихте, мис. Грешката си беше ваша. Научихме се отдавна какво поведение да възприемаме в нейно присъствие. Тя е от по-старата генерация, нали разбирате, от онези, които изискват пълно подчинение. Покажи ѝ страх и безкрайно уважение и тя ще бъде повече от благоразположена. Никой тук вече не е подлаган на бой с тояга — с изключение на вас. Само трябва да знаеш как да подходиш към нея.

Катрин много би искала да подходи към нея по най-правилния начин — с камшик, — но реши да си премълчи. Сега трябваше да се пребори с болката. Ако останеше в пълен покой, тогава беше сравнително поносима.

— Колко съм зле? — попита тя колебливо.

Не беше със своите дрехи, следователно някой я беше разсъблякъл, много вероятно точно тази жена. Роклята, която ѝ бяха навлекли, бе от груба памучна материя хладна, но бодеше неописуемо. Вероятно ѝ бе подхвърлена от онзи звяр в женски облик, който наричаше себе си принцеса. Определено не принадлежеше на тази жена, която беше добре закръглена, а колкото и да бе неудобна роклята, поне ѝ пасваше по размери.

— Кожата ви лесно ли се наранява?

— Да — отвърна Катрин.

— Тогава работата не е твърде зле, струва ми се. Много синини и натъртвания, но поне няма рани или счупени ребра.

— Сигурна ли си?

— За ребрата не съм. Можеш сама да прецениш. Те не искаха да повикат доктор даже и когато температурата ти се вдигна много високо.

— Имала съм температура?

— Около едно денонощие. Затова и те доведоха тук — аз разбирам от трески.

— Къде е това „тук“? Ах, не знам името ти. Моето е Катрин, между впрочем.

— Екатерина? — усмихна се жената. — Хубаво, царствено име...

— О, да, казвали са ми го вече — прекъсна я Катрин, раздражена от поредната интерпретация на името ѝ. — А ти как се казваш?

— Параша, а ти си в селото, в моя дом. Родион те донесе тук вчера. Беше много разтревожен. Изглежда, че принцесата не е разпоредила на никого да се грижи за теб, макар да е знаела, че имаш треска. Затова никой не е смеел да предложи услугите си, защото се е страхувал от лошото настроение на принцесата да не се стовари и върху него.

— Разбирам — каза Катрин надменно. — Значи всъщност можело е и да съм умряла?

— Божичко, не! — извика Параша. — Треската ти беше причинена само от побоя. Не беше сериозна. Както и да е, Родион не го знаеше и, както ти казах, беше се разтревожил много. Той смята, че принцът ще бъде много недоволен, като разбере какво се е случило.

Поне едно от нещата, които му беше казала, бе влязло в главата му. Но страхът от страховития гняв на Дмитрий не беше попречил на побоя да се случи. А тя само допускаше, че той ще се ядоса. А ако не беше така? Ако не му пукаше?

Възможността заседна като буна в гърлото ѝ, която се стопи само след сериозното усилие на Катрин да пренасочи другаде мислите си.

— Сама ли живееш тук, Параша?

Жената като че ли бе учудена от въпроса.

— В такава голяма къща? Не, не, тук живеят и съпругът ми Сава, родителите му, нашите три деца и пак има свободно място, както виждаш.

Къщата бе обширна, цялата от дърво, но нищо чудно, тъй като дървото бе в изобилие в района. Беше само на един стаж, но доста по-голяма от всички, които Катрин бе видяла в селата на идване насам. Бе предположила, че тези дървени постройки ще се състоят от една стая само, но тази имаше няколко, или поне още една, както можеше да види от останената отворена кухненска врата Самата кухня бе

просторна, с много свободно пространство и вниманието се привличаше от масата в центъра и чудовищната печка. В красиво резбования шкаф, по-изящен от всичко, което бе виждала, се кипреха разнообразни дървени съдове.

В къщата беше тихо, нямаше и следа от чуждо присъствие.

— Всички ли са на работа в полето?

Параша се усмихна приятно.

— До жътва, която ще започне скоро, няма какво много да се върши на полето. Има работа, разбира се — плевене на зеленчуковите градини, стригане на овцете, подготовка за зимата, но нищо не може да се сравни със сеитбата и жътвата, когато се считаме за късметлии, ако работим по-малко от шестнайсет часа на ден. Днес обаче е събота.

Звучеше, сякаш Катрин би следвало да знае какво означава, и тя всъщност знаеше, благодарение на дългите разговори с Маруся на път за Новий домик. В съботите, в цяла Русия, хората от селата отиваха в общата баня, която пълнеха с пара, като заливаха с вода горещи печки. Вътре бяха наредени нарове — колкото по-нагоре, толкова по-горещо. Къпещите се налагаха един друг с брезови клонки, а накрая се хвърляха в някой поток или се търкаляха голи в снега през зимата. Не ѝ се вярваше, но Маруся я уверяваше, че усещането било невероятно ободряващо и трябвало да го изпита сама — дотогава не можела да съди.

— Значи ти сега пропускаш сауната, така ли? — забеляза Катрин.

— Е, да, ама не можах да те оставя сама тука, понеже очаквах да се разбудиш от треската, след като тя отмина през нощта. Щях да накарам Сава да те занесе до банята, понеже щеше да ти се отрази много добре. Обаче братът на принца — Николай — се появи снощи и прекара нощта у майка си тук, в селото, така че вероятно ще бъде там, а не ми се щеше да почне да те тормози и задява, поне и докато не се възстановиш.

— Че защо ще ме тормози той?

— Защото си жена, а той не отминава никоя — изкиска се Параша. — Достойно следва стъпките на брат си, що се отнася до жените, но не е тъй придирчив като него — всяка е като всички е девизът му.

Катрин не знаеше дали да се чувства засегната или не. Накрая реши да си премълчи. Знаеше кой е Николай — Николай Варанов, незаконен син на Пьотр Александров и една от крепостните от селото, чиято свобода ѝ е била дарена с раждането му, но от която тя никога не се възползвала, а останала в Новий домик и накрая се омъжила за един от селяните. Все пак Николай, както всички копелета на приближените на Александров, бил отгледан в лоното на семейството, със своя собствена прислуга, която да му угажда и да го глези.

Как лейди Анна, гордата англичанка, е могла да се примирява с такова крещящо доказателство за изневяра, бе извън пределите на разбирането за Катрин. Всъщност Николай бе само седем месеца помалък от Дмитрий, а въпреки това според Маруся лейди Анна никога не се оплакала и обичала вярно Пьотр до смъртта му.

Катрин знаеше, че тя няма да бъде толкова толерантна, но все пак беше реалистка. Беше наясно, че мъжете се управляваха от телата си, че дори и най-преданите съпрузи бяха склонни към дребни прегрешения. Това беше житейски факт и тя бе видяла и чула достатъчно, за да го оспорва. Винаги бе вярвала в старата максима, че онова, което не знаеш, не може да те нарани и бе приемала за себе си, че когато накрая се омъжеше, стига до ушите ѝ да не стигнеше за похожденията на съпруга ѝ, тя блажено щеше да отхвърля възможността за изневяра.

Така си бе представяла, че ще разсъждава, когато се омъжи. Сега не беше толкова сигурна. Не беше разчитала да се влюби. Не беше сигурна, че би могла блажено да пренебрегва нещичко от постъпките и действията на Дмитрий, а щеше да ѝ се наложи да допусне, че ще ѝ изневерява ако се разделяха за по дълго. Възможността беше болезнена. Едно потвърждение щеше да я съсипе. Как щеше да се справи с това, когато се оженеха? Как да се справи сега?

Той беше заминал, много вероятно да ухажва друга жена. Не искаше да го повярва нито за секунда, но той все още беше в Москва, заобиколен от множество прекрасни жени. Тя, естествено, допускаше, че той имаше чувства към нея, но дали беше така?

Тя просто трябваше да забрави Дмитрий. Беше твърде хубав, твърде благосклонен към жените. Едва ли можеше да бъде верен на една жена, дори и ако я обичаше. Можеше ли тя да приеме това? Със сигурност не. Трябваше да се откъсне, да се махне от него, преди

чувствата ѝ да станат толкова силни, че да не я интересува какво прави, стига да ѝ отделя някоя и друга троха от вниманието си. И ако смяташе да го напусне, по-добре да го стори, докато него го няма и Владимир не беше наоколо да души всеки неин ход.

ГЛАВА 27

Катрин се присви, скрита в сенките на къщата и изчака да премине пронизалата я остра болка. Болеше я от всяко движение, но тя бе събрала набързо торба с храна, бе стигнала до тук и нямаше да допусне подробност като крещящи от болка мускули да ѝ попречи да продължи.

Бе изчакала търпеливо, докато Параша и семейството ѝ се подготвяха за сутрешната служба в църквата. Имаше един момент на паника, когато добрата жена бе започнала да настоява, че Сава няма да има нищо против да занесе Катрин до църквата, че било немислимо да пропусне литургията, но Катрин бе запъшкала и заохкала толкова убедително, когато Параша се опита да я вдигне от леглото, тоест от печката, че той бързо се отказа.

Катрин се бе запознала с останалата част от семейството вчера и те бяха прекарали цялата вечер във възхвала на принца и семейството му, което считаха за част от своето. Тя започна да осъзнава, че щастието и благосъстоянието на крепостния зависи единствено и изцяло от характера и състоянието на господаря му. При добър господар той се чувстваше щастлив и закрилян срещу лошите времена точно като при древната феодална система. При жесток господар неговото съществуване бе по-скоро жив ад от побои и принудителен труд, в който той живееше в постоянен ужас, че ще бъде продаден, разменен, изгубен на карти, или по-зле — изпратен на военна служба за следващите двайсет и пет години от живота му.

Всичките крепостни на Дмитрий бяха доволни от участието си и бяха напълно наясно с добрия си късмет. Мисълта за свобода им бе безкрайно чужда, защото тогава биха изгубили закрилата и щедростта, които им позволяваха да благоденстват. От тяхно име и в тяхна полза Дмитрий продаваше стоките, които те произвеждаха през дългите, лениви зими. В Европа те докарваха много по-висока печалба, отколкото в Русия, което допринасяше за далеч по-добрия начин на живот в Новия домик.

За църква всички си шиеха и обличаха нови дрехи — обичай, който изглеждаше общоприет. Мъжете носеха шарени ризи, като червените бяха най-предпочитаните, вместо свободните бели рубашки, запасани през кръста, които се носеха в делник. Панталоните бяха от по-фин плат, но в същия малко торбест стил, заимстван от татарите векове назад. Нахлуваха се високи до коляното ботуши от качествена кожа. Типичните руски кожени шапки завършваха облеклото им, а някои слагаха и дългото сако, наречено кафтан.

Жените също се обличаха по-хубаво, като заменяха обичайната кърпа за глава за празничния кокошник — високо боне за главата, богато украсено според замощността на носителката му. На своето Параша имаше перли и златни орнаменти. Празничната дреха беше без ръкави — сарафан, и беше направена от меки материи в най-разнообразни цветове, както установи Катрин, докато наблюдаваше жените, преминаващи под прозореца ѝ.

Неделята беше като неделя в Англия, ден за почивка и отдих след дългата църковна служба. Катрин разчиташе, че днешната ще продължи поне два часа, както бе чувала за някои. След това младите щяха да играят на разни игри, както оживено ѝ бяха доверили децата, а възрастните щяха да ходят по гости и да разменят клюки. Колко по английски само звучеше това! Катрин обаче не смяташе да бъде наоколо и да наблюдава събитията през почивния ден — тя се надяваше да е много, много далеч, когато открие отсъствието ѝ.

Щеше да е по-лесно, а и значително по-безболезнено за нея, ако бе имала няколко дни за възстановяване, преди да избяга, но в мига, в който бе зърнала коня в навеса до къщата, тя разбра, че бягството ѝ е осигурено. След като чу, че никой, абсолютно никой не пропускаше църковната служба, тя осъзна, че неделята ѝ предлага единственият шанс да се измъкне. Не смяташе да изчака още една седмица, понеже се опасяваше, че Дмитрий може да се завърне.

Параша ѝ беше споменала, че до Москва се стига горе-долу за същото време, за което и до Санкт Петербург — очевидно Новий домик бе на половината път между двата града, макар и далеч на изток. Дмитрий отсъстваше вече трети ден, като не се броеше днешният, и тя не искаше да поема риска.

Съществуваше и възможността принцеса Соня да се сети, че беше обещала да задържи Катрин до завръщането на Дмитрий. В

настоящия момент, като се имаше предвид състоянието ѝ, това, което Катрин възнамеряваше да предприеме, би могло да бъде оценено като невъзможно и несъмнено това беше причината никой да не бъде пратен да я пази. Веднъж като се съвземеше, та дори и след няколко дни, беше много вероятно да пратят някой да я надзирава, или още по-зле — да я приберат в голямата къща, под ключ най-вероятно, и да изгуби всякакъв шанс.

Сега беше моментът, навярно единственият, когато селото беше опустяло и никой не беше наясно с истинското положение: че на практика Дмитрий искаше да е затворничка в Новий домик за остатъка от лятото. Това бе козът ѝ — за момента те всички бяха в неведение за причините да я доведе тук. Леля му даже можеше и да си отдъхне, че се е отървала от позорното ѝ присъствие, като научеше, че Катрин е изчезнала.

Придвижи се предпазливо до малкия навес, като не спираше да държи под око църквата в другия край на пътя. Различаваше се от околните постройки единствено по камбанарията с големия син купол, присъщ за всички църкви и църквици, които Катрин бе забелязала от пристигането си в Русия, които се различаваха само по броя на кубетата — малките имаха по едно, а големите до седем, че дори и девет, всичките в различни ярки окраски или позлатени.

Надяваше се, че монотонният напев от молитвите ще заглуши тропота на коня. Но пък и всичките ѝ планове се крепяха единствено на надеждата, че ще се махне от имението на Дмитрий без да я забележат; че ще си спомни пътя до Санкт Петербург, че никой няма да си направи труда да тръгне по следите ѝ и че ще бъде гостоприемно посрещната в английската общност в Санкт Петербург още преди Дмитрий да разбере, че си е заминала.

Нямаше да има нищо против да го види отново, стига само веднъж да се откъснеше от властта му. Всичко, което искаше обаче сега, бе да се прибере вкъщи и да започне да го забравя. По-добре беше така. Беше, нали? Естествено.

„Лъжкия! Това, което наистина искаш, е той да тръгне след теб, да те умолява да не го напускаш, да се закълне, че те обича и иска да се ожени за теб. А ти, малка глупачке, би го сторила начаса, независимо от всички възражения, основания и пречки, които могат да съществуват.“

Катрин почти беше благодарна за изпитаната болка, докато оседлаваше и яхаше коня, защото тя я отрезви. Важното сега бе да се махне. Имаше нужда Дмитрий да я види като равна нему, а то нямаше да стане, докато не докажеше, че е. И то не можеше да стане тук. Щеше по-късно да се тормози за реакцията му и евентуалните му действия след бягството ѝ.

Като подкара бавно коня, тя започна да разбира какво изпитание ще се окаже ездата и ѝ се прииска да закрепци, толкова силна бе болката. Никога в живота си не бе изпитвала подобно нещо. Ако имаше пушка, нямаше да се отдалечава от Новий домик, а щеше да препуска към него, понеже в момента единственото ѝ желание бе да намери онова копеле Семьон и да го застреля. Можеше и да се прояви по-милостиво към нея. Би могъл да смекчи ударите си, вместо да влага все сили във всеки замах на тоягата. Но не — нека да види принцесата, нека да види колко прилежно се изпълняват заповедите ѝ. Катрин бе изненадана, че не ѝ бе счупил всяка кост по гърба.

Налагаше се да заобиколи голямата къща, за да излезе на пътя, и тя го стори бързо, след което препусна в галоп, който на практика ѝ беше по-удобен от по-бавния ход, но все пак я принуждаваше да се смръщва и стене на всеки няколко секунди, без да сдържа гласа си, тъй като необходимостта от тишина бе отпаднала. Продължи така с малки почивки близо четири часа, или поне тя така считаше, понеже нямаше часовник, докато не подмина имението, в което бяха пренощували непосредствено преди пристигането в Новий домик и където Дмитрий се бе върнал следващата вечер да се напие като свиня.

Възнамеряваше да спира на другите места, където бяха почивали преди, защото нямаше пари и достатъчно храна, а прислугата там я познаваше. Едва ли щяха да ѝ откажат храна и подслон, макар и да бе сама този път. Можеше да им се стори странно, че пътува без придружители, но тя можеше да съчини някоя правдоподобна история, ако се наложеше. Не мислеше обаче да ноцува там. Не смееше. Щеше да е прекалено лесно да я спипат, ако бяха тръгнали да я преследват. А гори наоколо имаше предостатъчно, където да полегне за няколко часа встрани от пътя и евентуални преследвачи.

Точно сега не се нуждаеше от почивка, имаше храна до утре и искаше да остави колкото може по-голямо разстояние между себе си и имението. Освен това се страхуваше да спре — опасяваше се, че ако

слезе сега, нямаше да има волята или силите да се качи обратно на коня. Щеше да изчака до падането на нощта, за да си отдъхне и да събере сили преди следващия ден на безкрайна болка.

Катрин едва не възпря коня си, като се сети какво бе пропуснала в съвършения си план. Нощта. Бе забравила, че тук почти нямаше нощи по това време на годината, а нямаше никакъв начин да продължи да язди, дори и ако гърбът ѝ не беше натъртен и подут. Налагаше се да спре, без прикритието на мрака да я обгърне в надежден воал. Трябваше да влезе по-навътре в гората, да се отдалечи от пътя, само за да се укрие. Неприятна загуба на време, но пък какъв ли друг избор имаше?

Няколко часа по-късно тя най-накрая остави пътя и откри едно заветно местенце, където буквално се стовари на земята, след като мускулите ѝ категорично отказаха да ѝ служат повече. Нямаше дори малко сили да се настани в по-удобна поза, а остана да лежи, както бе паднала, с единствената мисъл да не изпуска поводите от ръка, тъй като не можеше да стане и да завърже коня за някое дърво. После я застигна забравата.

ГЛАВА 28

— Значи ти си малкото гълъбче, отлетяло от кафеза.

Побутване по крака съпровождаше това изявление, така че нямаше начин да не го чуе. Отвори объркана очи и го видя в краката си, наперен, ухилен, скръстил небрежно ръце — нейният златен гигант. Тук? Толкова скоро? Сърцето ѝ отиде в петите.

— Дмитрий?

— Аха, значи наистина си ти. — Усмихна ѝ се широко. — Не бях съвсем сигурен.

Сърцето ѝ се върна на мястото си. Не беше Дмитрий, но можеше да му е близък. Е, не съвсем. Същата стойка и ръст, да, съвсем същите. Същата златиста коса и привлекателен външен вид. Челото обаче беше май по-широко, брадичката — малко по-квадратна, а очите — ето, те разкриваха всичко. Трябваше да ги забележи веднага — бяха смайващо синьо, искрящи и закачливи.

— Николай?

— На твоите услуги, гълъбче.

Доброто му настроение беше доста дразнещо при тези обстоятелства.

— Какво правиш тука?

— Въпросът в по-голяма сила важи за теб, не мислиш ли?

— Не. Аз имам много разумно основание да бъда тук, а ти не, освен ако не са те изпратили подире ми...

— Но, разбира се.

Очите ѝ се присвиха лекичко.

— Значи си изгубил времето си. Няма да се върна.

Катрин започна да се изправя. Позата лежешком не беше подходяща за разговор и спор, които неминуемо щяха да последват. Само че бе забравила състоянието си. Раменете ѝ не искаха да се отлепят от земята, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изстена високо.

— Виждаш ли какво става, като заспиш на коравата земя вместо в мекото легълце, което си изоставила — упрекна я меко Николай, след

което ръката му се пресегна и я изправи на крака. Изпълненият с болка писък го изненада силно и той незабавно я пусна. — Боже мили, какво ти има? Да не си паднала от коня?

— Идиот такъв! — изохка Катрин с внимание, разделено между необходимостта да остане свършено неподвижна и да го скастри подобаващо. — Не се преструвай, че не знаеш. Всички в Новия домик знаят, а ти си бил там.

— Ако всички знаят, значи са успели да го скрият от мен, за каквото ѝ да говориш.

Очите ѝ го прободоха с гневния си взор. Беше преbledнял, а изражението му издаваше загриженост. Казваше истината.

— Съжалявам — каза тя с въздишка, — че те нарекох идиот. Малко съм чувствителна и раздразнителна в момента — тя се усмихна вътрешно на избора си на думи, — понеже бях жестоко преbita с тояга.

— Митя не би посмял! — Николай бе ужасен, а и откровено казано — оскърбен от това обвинение към брат си.

— Разбира се, че не би посмял, ах, ти... — Едва не го нарече идиот наново, но моментът на безпристрастност бързо отлетя. — Той не знае и скъпо ще ми плати, като разбере. Проклетата ти леля ми стори това.

— Не мога да го повярвам — изръмжа Николай. — Соня? Сладката, добричката Соня?

— Виж сега, изтърпях достатъчно недоверие и съмнения през последните месеци и ми стигат за цял живот. Този път имам рани и синини, които доказват твърденията ми, а твоята сладка, добричка леля ще се плати за всяка една от тях, когато стигна до британското посолство. По една случайност посланикът е добър приятел на баща ми, който пък случайно е графът на Страфорд, и ако отвлечането ми от Дмитрий не разбуни духовете, то това последно извращение неминуемо ще го стори! Почти съм решила да поискам леля ви да бъде заточена в Сибир! И можеш да спреш да ме зяпаш, сякаш са ми пораснали внезапно рога — добави тя язвително — Не съм луда.

Николай затвори уста и се изчерви лекичко. Никога досега не беше подлаган на такава унищожителна тирада. Не и от жена. Дмитрий го хокаше от време на време, но... Мили Боже, колко си подхождаха тези двамата! Какъв плам! Дали се държеше по същия

начин с брат му? Ако да, можеше да разбере какво намираше за интригуващо Дмитрий в нея, понеже иначе тя въобще не беше негов тип. Самият Николай бе заинтригуван. Усмихна ѝ се момчешки.

— Добре умееш да си служиш с думите, гълъбче. Толкова огън в толкова малко същество. — Изпепеляващият ѝ поглед го накара да се разсмее. — Не чак толкова малко, а? Зряла и много добре сложена, чудесно. — Топлите му сини очи я обходиха одобрително от главата до петите. — Колко удобно, че си намерила това местенце, уединено и приятно. Можем да...

— Не, не можем! — прекъсна го тя рязко, прочела мислите му.

Не беше разубеден.

— Разбира се, че можем.

— Не, не можем!

Параша се оказа права по отношение на този господинчо. Ето я нея тук, в най-лошата си форма, облечена в най-грозната рокля, косата ѝ — разрошена и пълна с борови иглички, забрадката, която бе отмъкнала от Параша, за да не изглежда подозрително без нея в селската си дегизировка, се беше смъкнала и омотала около врата ѝ. Не го знаеше, но лицето ѝ бе покрито тънък слой прах, набразден от ивици сълзи и пот. А този мъж, този негодник и предлагаше да се позабавляват тук, наскред гората, посреде бял ден, при все че бяха абсолютно непознати. Невероятно.

— Сигурна ли си, гълъбче?

— Абсолютно.

— Ще ми кажеш, ако промениш мнението си, нали?

— Непременно.

— Знаеш как да си служиш с езика — ухили ѝ се той.

Катрин почувства силно облекчение, видяла, че той очевидно не беше ни най-малко разстроен от отказа ѝ да легне с него. Колко различен от брат си беше!

— Предполагам, че си влюбена в Митя — продължи той с въздишка. — Винаги едно и също, знаеш ли. Първо виждат него и — той щракна с пръсти, — аз все едно, че не съществувам. Не може да си представиш колко е потискащо да бъдеш в една стая с него на бал или на парти. Жените го изпиват с очи, готови да се хвърлят в краката му. Като погледнат мен, ми се усмихват и ме потупват по рамото. Никой не ме взема на сериозно.

— Може би защото ти не искаш да те вземат на сериозно? — предположи Катрин.

Той отново се ухили широко, очите му заискриха развеселено.

— Колко си проникателна, гълъбице моя. Това скромно признание обикновено извиква съчувствие към мен.

— Което само доказва какъв непоправим нехранимайко си.

— Такъв съм си. След като съм разкрит, вече можем и да тръгваме.

— Няма да тръгваме никъде заедно, Николай.

— Хайде сега, не бъди инат, гълъбче. Освен че е немислимо да те оставя тук самичка, аз трябва да се съобразявам и с нарежданията на старата дама. Не че не мога да се оправя с нея, но тя държи връзките на кесията, когато Митя го няма, така че най-разумното е да се придържам към нейната страна. А тя беше направо побесняла, след като ти изчезна.

— Не се и съмнявам — сопна му се Катрин, — но ако питаш мен, нека да се пръсне от яд. Няма да се върна там да търпя тиранията ѝ. Дмитрий не ме остави тук, за да бъда малтретирана.

— Естествено, че не е. И това няма да се повтори, дори ако трябва лично да те защитавам. Наистина, гълъбче, няма от какво да се страхуваш в Новия домик.

Все още не можеше да повярва, че Соня, сладката стара Соня, е заповядала да я бият с тояга. Умът му не можеше да го побере. Жената вероятно бе паднала и се бе ударила сама, и по известна само на нея причина обвиняваше Соня за болката си, а и беше достатъчно интелигентна, за да направи разказа си убедителен. Както и да е, той бе изпратен да я върне обратно, бе я намерил и не виждаше основание да не довърши мисията си. Пък и беше взела коня на Сава. Какво щеше да си помисли човекът, ако му кажеше, че я е пуснал да си върви просто ей-така? Със сигурност нямаше да повярва, че не е могъл да я намери. Нито пък Соня. Накрая щеше да му се наложи да замени коня със свой и да си навлече нежелан скандал със Соня.

— Знаеш ли, Екатерина — така звучи по руски името...

— За бога, няма ли да се научите — казвам се Катрин, хубаво старо английско име, или Кейт, даже Кит — о, Господи, кога ли някой пак ще ме нарече Кит!

— Много добре, Кит — Усмихна ѝ се приятелски, макар че името въобще не звучеше по същия начин, омекотено от френско-руския му акцент. — Митя ще се оправи с това недоразумение, като се върне, а ти искаш да бъдеш там, като се върне, нали?

— Дали щях да бъда на път за Санкт Петербург, ако исках? Освен това може да минат седмици, преди Дмитрий да се завърне. Не, не може и дума да става. Но тогава... — тя млъкна замислено, преценявайки възможностите си при неговата неотстъпчивост. — След като Дмитрий ще е този, който може да изглади това недоразумение, както го наричаш, защо вместо това не ме заведеш при него? Намирам го за приемливо решение.

Николай се разсмя възхитен.

— Чудесна идея, малка Кит, стига да осъзнаваш последствията да пътуваш сама с мен на такъв дълъг път.

— Уверявам те, че репутацията ми не може да бъде съсипана повече.

— А аз те уверявам, че няма начин да те заведа до Москва, без да те вкарам в леглото си — щеш не щеш. Това е последствието, което имам предвид. До Новий домик мисля, че ще мога да се удържа, тъй като е съвсем близо.

— Близо, как ли не! — извика тя, вбесена, че си играеше с нея като котка с мишка. — Трябва да съм изминала поне петдесет мили вчера.

— По-скоро двайсет, гълъбче, и не е било вчера, а тази сутрин.

— Искаш да кажеш...

— Сега се свечерява. Можем да се върнем навреме за вечеря, ако спреш да вдигаш такава врява.

— Добре, де! — изкрещя тя. — Чудесно! Но ако онази вещица леля ти вземе, че ме убие в лудостта си, ти ще си виновен, ти... ти... похотлив звяр такъв! И не се надявай, че духът ми няма да те преследва, тоест ако имам шанса, защото най-вероятно Дмитрий ще те убие първи, като научи, че ти си отговорен за моето злощастие!

Имаше и друго още да му каже, но му обърна гръб и се опита да яхне коня без негова помощ. Беше готова да му издере очите, ако ѝ предложеше да ѝ помогне. А то не беше лесно. Господи, и най-малкото движение ѝ причиняваше силна болка! Все пак успя да се справи, подпирайки се на удобен скален къс. Николай само стоеше там и я

зпяше с удивление, чувствайки се малко гузен, не, всъщност доста гузен, докато слушаше гневната ѝ реч.

— Не можа ли да се опиташ да бъдеш джентълмен? Е, не, това щеше да е прекалено много да го искам от теб, нали? То не е присъщо на фамилията ви качество, както научих от горчивия си опит с вас. Бях отвлечена, дрогирана, използвана, затворена. И това не е всичко, което изтърпях от Александрови. Не дай си Боже веднъж да проявите малко съвест!

За миг тя присви силно очи. Нямахше да позволи на болката да я победи. В никакъв случай.

— Защо? Защо аз? — Николай ясно долови жалостивия ѝ въпрос. — Защо му трябваше да ме влачи по Русия? Защо му трябваше да ме задържа със себе си, след като... след... Боже мили, човек би си помислил, че съм някоя ослепителна красавица, когато знам, че просто минавам за хубавичка. Защо е толкова важно за него да...

Николай силно желаше тя да довърши точно това изречение, но не би. Когато побутна коня да тръгне, тя изстена мъчително, сгърчена от болка, и той бе сполетян от съмнения по въпроса за действителната ѝ значимост за Дмитрий.

— Кит, гълъбче, може би...

— Нито дума повече! — изрече тя с такова презрение, че Николай се сви. — Ще се върна да се срещна пак с тази кучка, но между временно не искам повече да слушам празните ти дрънканици.

Тя пое напред и го принуди да се забърза, за да се изравни с нея. Настигна я едва при храсталаците покрай пътя, които му бяха подсказали къде да свърне да я търси. По дяволите, наистина не знаеше какво да прави. Да се съобразява с настроенията на леля Соня, беше едно, но да предизвика гнева на Дмитрий — съвсем друго. Да се опита пък да се разбере с тази свадлива жена — бе трето. Най-накрая той реши, че ако тя наистина е от значение за Дмитрий, брат му несъмнено би желал да я намери където я бе оставил, а не в Санкт Петербург, където щеше да му се наложи да я издирва. Тоест, ако искаше да я открие. Милостиви Боже, колко хубаво щеше да бъде да научи какво наистина ставаше тук.

ГЛАВА 29

Дмитрий гледаше празната стая. Леглото беше оправено, нищо не липсваше; всичко беше на мястото си — подредено, стерилно, като в гробница. Той изпита усещането, че тя бе оставена така от дни. Отиде до гардероба и го отвори. Дрехите бяха там, включително и черната чантичка, с която Катрин се беше опитала да се защити от нахалника, който, я бе заговорил в Лондон.

Изпусна с облекчение дъха, който не бе осъзнал, че е затаил. Катрин не би си заминала без тази чантичка, нали? Това беше всичко, което си беше лично нейно. Къде тогава беше тя?

Обзе го раздразнение. Толкова се бе подготвял за срещата им. Часове наред, докато препускаше към Новий домик, се бе мъчил да се настрои в такова състояние на духа, че да е готов да приеме всичко, което му кажеше тя, включително и най-лошото. Сега се чувстваше като осъден, комуто е била дадена кратка отсрочка, след като вече се е примирил с екзекуцията.

Бе очаквал да я открие в Бялата стая, с книга в ръка може би, или пък изтегната на леглото, унищожавайки кутия бонбони. Поне така намираще Наталия всеки път, когато благоволяше да я посети. Бе си мислил дори, че може и да кръстосва неспокойно стаята, разяждана от скуката. Толкова по въпроса с очакванията му.

Бе ранна вечер, когато бе нахлул в къщата и се бе втурнал по стълбите, без да каже и дума. Двамата лакеи на входа го бяха изгледали с пълно изумление, а една прислужница в салона дори ахна на глас, като го съзря. Обикновено прислугата биваше уведомявана за пристигането му, но напоследък Дмитрий не правеше нищо по обичайния начин.

Дори се бе завърнал без съпровождащата го свита. Бе ги оставил далеч зад себе си още на отиване към Москва и когато си бе тръгнал обратно, само след ден и половина, пришпорван от желанието да се срещне с Катрин, ги срещна, още недостигнали първоначалната цел.

Не бе присъщо на Дмитрий да върши нещата с такава припряност. Ходенето му в Москва със сигурност не беше вдъхновено от желание да види бъдещата си съпруга. Тя беше на последно място в съзнанието му, нищо повече от смътно оправдание да тръгне за Москва, а не в някоя друга посока. В действителност всяка посока би била подходяща за страхливото му бягство. Точно така бе оценил поведението си, след като паническият подтик да се махне се бе стопил. Причината се криеше в желанието му да избяга от Катрин, да бъде мили далеч, когато тя се събуди след прекараната заедно нощ. Да избегне презрението и ненавистта, които тя сигурно изпитваше, въпреки прошепнатите от нея любовни думи, докато беше още под въздействието на наркотика.

На половината път за Москва Дмитрий внезапно беше решил да се върне у дома. И така, беше допуснал грешка. Не му беше за първи път. Е, тази грешка бе твърде сериозна. Значи просто щеше да му отнеме по-дълго време да преодолее гнева на Катрин. И преди му се бе гневела, а той бе успявал да се справи, или по-скоро тя се бе успокоявала сама. Тя беше разумна жена. Не беше злопамятна и това бе едно от качествата, които най-много харесваше у нея, освен огнения ѝ дух, пламенността ѝ, смелостта ѝ и още една дузина неща.

Бе продължил в много по-различно настроение, уверил се, че дупката, която си бе изкопал сам, не беше чак толкова дълбока. Дори бе започнал да размишлява дали би могъл някак си да убеди Катрин да остане в Русия. Щеше да ѝ купи имение, да ѝ намери прислужници, да я обсипе със скъпоценности и да я облече в разкош. Предназначението на Татьяна бе да му подсигури наследник. Любов щеше да му донесе Катрин и в мечтите му за бъдещето нейното тясно се преплиташе с неговото.

И тогава си спомни как се бе разделил с нея — без да ѝ каже и една думичка. Дори не бе взел мерки да се подсигури, че ще е там, като се върне, приемайки несъзнателно, че няма да има куража да тръгне сама в непозната земя. Само че ако беше достатъчно разгневена, тя бе способна на всичко. А в скучното битие, което ѝ бе отредил, тя нямаше какво друго да прави, освен да подклажда яда си.

Бе обърнал веднага коня си. Татьяна можеше да почака. Преди всичко трябваше да уреди нещата в Новий домик, дори ако това означаваше да се изправи срещу гнева на Катрин по-скоро, отколкото

му се искаше, преди тя да е имала време да се успокои. Но пък и тя едва ли щеше да се успокои, ако нямаше с какво да занимава острия си ум, освен с планове за незабавното му убийство.

Сега, както и преди, той желаше да приключи с най-лошото веднъж завинаги, така че да може да продължи нататък. Освен това изпитваше непреодолим копнеж просто да я види отново, да разбере дали е все тъй обсебен от нея. Беше отсъствал пет дни. Ако първото нещо, което пожелаеше; като я видеше пак, бе да се люби с нея, то той се връщаше там, откъдето бе тръгнал и идиотската му постъпка с упояването ѝ е била напразна.

Дмитрий излезе от стаята и тръгна по коридора. Една прислужница се качваше по стълбите с поднос храна, който несъмнено беше предназначен за господаря ѝ. Новината за внезапното му завръщане се беше разпространила светкавично.

— Къде е тя? — попита той.

— Коя, господарю?

— Англичанката.

Прислужницата сякаш се сви.

— Н-не знам.

Той я подмина и извика един от лакеите, докато слизаше надолу по стълбите.

— Къде е английчанката?

— Не съм я виждал. Господарю.

— А ти?

Семьон, който беше слуга на Дмитрий през целия си живот, знаеше, че гневните му изблици са безобидно изпускане на пара, сега внезапно се уплаши дотолкова, че изгуби способност да говори. Не заради неочакваното му завръщане и стремително нахлуване в стаята на английчанката, нито че бе попитал къде е, след като очевидно не я бе намерил там, където очакваше. Причината се криеше в дочутите от него думи, прошепнати на Родион, да се надява да не е наоколо, когато принцът открие, че... По-нататък казаното му се губеше.

— Да не си си глътнал езика? — тросна се Дмитрий.

— М-мисля, че беше в кухнята... преди малко. Н-не знам къде е... сега.

— И кой знае? — Никой не му отговори. Откога собствените му слуги бяха започнали да се правят на тъпи? Дмитрий се намръщи и

тръгна по коридора, като викаше името на Катрин.

— За какво си се развикал, Митя? — попита го леля му, която излезе от една стая тъкмо когато той мина оттам. — Не е необходимо да крещиш, за да ни покажеш, че си се върнал...

Дмитрий препречи пътя на леля си.

— Къде е тя? И ако цениш спокойствието и тишината си, не ме питай коя е тя. Знаеш съвършено добре за кого говоря.

— За англичанката, естествено — отвърна спокойно Соня. — Не сме я изгонили оттук, макар че тя се опита да избяга веднъж и открадна коня на един от селяните. За щастие, Николай беше тук по това време и успя да я върне.

Порой различни чувства завладяха Дмитрий едновременно. Изненада, че Катрин се бе опитала да побегне. Облекчение, че беше тук някъде, макар и да изпитваше трудност да открие къде точно. И ревност, гореща, заслепяваща, абсурдна, че някой от красивите му братя-женкари — се е срещнал с *неговата* Катрин.

— Къде е той? — процеди Дмитрий през зъби.

— Ще те помоля да бъдеш малко по-точен, скъпи. Ако имаш предвид Николай, не се задържа тук за дълго. Дойде да те поздрави, щом разбрал, че си се върнал, и замина за Москва. Очевидно сте се разминали по пътя.

Дмитрий я измести от пътя си, решен веднага да стигне до шкафчето с напитките. Чувството за собственост бе нещо ново за него. Не му харесваше. За миг действително си бе представил, че удушва брат си, задето бе върнал Катрин обратно. Не, не за това. А задето е бил сам с нея, за възможността да прави с нея каквото си поиска. Само ако я беше докоснал...

— Предполагам, че си изморен, Митя, и затова се държиш така грубиянски. Защо не поспиш, а утре сутринта да поговорим кое наложи да се върнеш толкова скоро.

Той погълна солидна доза водка и я фиксира с тъмния си поглед.

— Лельо Соня, ако много скоро не получа отговори, сегашното ми поведение ще ти се стори достойно за светец. Върнах се тук само за да видя Катрин. Къде е тя, по дяволите?

Тези думи стреснаха Соня, но тя успя да запази самообладание.

— Предполагам, че си е легнала.

— Проверих в стаята ѝ, но нея я нямаше. Къде спи тогава?

— При слугите.

Дмитрий затвори очи. Катрин пак беше прибегнала към старата си тактика и се опитваше да го накара да се почувства виновен. И най-коравото легло беше за предпочитане пред неговото.

— Дяволите да я вземат, трябваше да се досетя, че ще направи нещо подобно в мое отсъствие!

Соня не можеше да повярва на ушите си. Той беше ядосан на англичанката, а не на нея. Трябваше да се възползва от това.

— Тя е най-нахалната и високомерна жена, която съм срещала, Митя. Пратих я да чисти пода, за да се научи на покорство, но се съмнявам дали това ще даде някакъв резултат.

— И тя се е съгласила с това? — попита недоверчиво Дмитрий.

Соня почувства страните ѝ да поаленяват. Да се съгласи ли? Да се съгласи! Нима той би допуснал тя да откаже? Не я ли слушаше той? Какво си бе въобразявал, че бе допуснал така да разглези това същество?

— Не възрази.

— В такъв случай изглежда, че съм си изгубил времето, като се върнах тук — изрече Дмитрий с горчивина, без дори да погледне леля си. — Значи сега иска да чисти пода! Е, ако си мисли, че така ще ме накара да се почувствам виновен, просто греша.

Грабна бутилката и се отдалечи гневно. Семьон и другите лакеи трябваше бързо да се отстранят от вратата, където бяха подслушвали с разтреперани сърца.

Соня се върна в стаята и си наля чаша шери. Тя не бе разбрала смисъла на последните думи на племенника си, но това нямаше значение. Той щеше да се върне в Москва при принцеса Татяна и вероятно щеше да отсъства с месеци, при което щеше напълно да забрави за англичанката.

ГЛАВА 30

Надежда Фьодоровна наблюдаваше тайно англичанката, присвила очи от омраза. И колкото по-дълго я гледаше как търка кухненския под, тотално пренебрегвайки останалите, сякаш не бяха достойни за присъствието ѝ, толкова по-силно я ненавиждаше.

Че коя беше тя, за Бога? Никоя. Беше толкова дребна, че можеше да бъде сбъркана с дете. Косата ѝ бе безлично кафява, а Надеждината бе огненочервена, блестяща, гъста, може би най-красивото нещо в нея. Единственото, с което можеше да се похвали чужденката, бяха необикновените ѝ очи. На практика в нея нямаше нищо, което да привлече мъж като Дмитрий Александров. Какво тогава бе съзрял принцът в нея, неуловимо за останалите?

Надежда не беше просто предубедена. Всички си задаваха същия въпрос. Но за Надежда, която преди години бе прекарала една прекрасна нощ с принца, но никога не бе успяла да го накара да я пожелае отново, тази въпросителна направо я изгаряше. Провалът ѝ беше нещо, което тя така и не бе успяла да превъзмогне. А бе имала такива прекрасни планове — да роди син на принца, което би я издигнало невероятно и би ѝ осигурило лек живот.

Не бе забременяла в онази единствена нощ с Дмитрий. Някои започваха да си мислят, че е импотентен, в това число и тя. По онова време вече бе достатъчно мъдра да осъзнае, че би могла да претендира, че детето е негово, ако забременееше бързо след срещата им. С малко помощ от по-похотливите лакеи тя бе сторила точно това и беше толкова доволна, толкова горда от постижението си, че не можа да не се похвали на сестра си, която я издаде на баща им. Той я беше напердашил толкова здраво за плана ѝ да измами принца, че тя изгуби бебето и оттогава не бе изплувала от горчивината на разрушените си надежди.

Сега принцът бе довел тук тази грозна чужденка и я бе настанил в Бялата стая. В Бялата стая! На всичкото отгоре англичанката искаше

да убеди всички, че принцът се интересуваше от нея не само като жена за леглото си, но и много повече.

Надежда се бе изсмяла високо, когато чу нареждането на принцеса Соня натрапницата да бъде наказана. Бе очарована, когато я изпратиха в кухнята и ѝ възложиха най-мръсната работа. Сега вече не беше толкова високомерна. А и принцът не бе дошъл да я отърве от тежкия ѝ живот, както бе очаквало половината домакинство, глупаво повярвали, че той няма да хареса начина, по който леля му се бе отнесла с жената. Да, но все пак я бе довел тук. И я бе оставил тук, вместо да я отпрати, когато приключи с нея. И също, снощи я бе потърсил на мига, в който се завърна, новина, вбесила Надежда до крайност, докато не разбра по-късно, че е извънредно разгневен на жената, несъмнено заради проявената към леля му непочтителност.

Никой не беше съобщил на англичанката, че принцът се е върнал. В действителност другите прислужници нарочно криеха новината в смехотворен опит да пощадят чувствата ѝ. Тя дори не забелязваше шепота и съчувствените погледи, толкова малко внимание обръщаше на ставащото. Надежда нямаше търпение да сподели новината и тогава съперницата ѝ щеше да разбере, че не е измамила никого с илюзиите си за техния принц Дмитрий.

Надежда беше донякъде изненадана, че Соня лично не го е сторила. Не беше трудно да се забележи неудоволствието ѝ вчера сутринта, когато жената не бе възразила срещу новата си служба като проста чистачка. Без съмнение принцесата, подобно на Надежда, се бе надявала на съпротива, за да има извинение да я накаже отново.

Надежда поне бе имала удоволствието да бъде свидетел на унижението ѝ. И не се забави да информира жената, какъв късмет била имала, че се е отървала толкова леко след бягството, кражбата на коня, създаването на безпокойства за брата на принца. И какъв беше отговорът на кучката?

— Аз не съм крепостна, глупачко, аз съм затворничка.

Съвършено естествено за един затворник е да се опитва да избяга. Всички го знаят.

Какво нахалство! Каква неблагодарност! Каква претенциозност! Тя май се мислеше за по-висшестояща, поради което и не можеше да бъде засегната от нищо, което и причиняваха или казваха. Надежда обаче държеше средството, с което щеше да поразклати донякъде

самочувствието на другата, нещо, което като че ли никой друг нямаше желанието да стори.

Катрин би трябвало да е предупредена от злобните погледи, мятани ѝ от огненокосата Надежда, която, докато минаваше покрай нея, нарочно разсипа купата с остатъци от храна. Ако Катрин не се беше отместила навреме, отпадъците щяха да се изсипят в скута ѝ, вместо върху ръцете и коленете ѝ.

— О, колко съм несръчна! — заяви на висок глас Надежда и коленичи уж да почисти разпиляното. Катрин си седеше на мястото и наблюдаваше дали рускинята наистина ще събере боклуците, но тя само побутна вече празната купа пред англичанката.

— Много е глупаво от тяхна страна да те карат да чистиш под, по който няма нито едно петънце — каза лукаво тя. — Мислех си, че ще ти дадат някаква работа, която да си струва усилията.

Значи ще се да се преструва, че е било случайност.

— Какво благоволение — отвърна безизразно Катрин.

— Благоволение?

— Извинявай. Понякога забравям, че говоря с необразован.

— Мислиш се за много умна, а? Е, госпожице Умна Кучка, какво ще кажеш за това, че принцът те избягва, откакто се е завърнал?

— Дмитрий се е върнал? — развълнува се Катрин. — Кога?

— Рано миналата вечер.

Но защо не я беше потърсил? Снощи тя си беше легнала рано, но тази сутрин? Защо все още трябваше да стои тук?

— Лъжеш.

Устните на Надежда се извиха в подигравателна гримаса.

— Нямам причина да лъжа за това. Питай Людмила. Тя го е видяла да се прибира. Питай когото искаш. Всички искаха да запазят завръщането му в тайна от теб, защото ти настояваше, че той ще побеснее, когато разбере какво се е случило. Е, малка глупачке, той беше ядосан наистина, но на теб.

— Тогава леля му не му е казала истината.

— Мисли си каквото искаш, но аз знам нещо друго. Разговорът им е бил дочут. Принцеса Соня му е разказала всичко. Той знае, че чистиш пода, и хич не го е грижа. Глупачка. Наистина ли си мислила, че ще застане на твоя страна срещу леля си? Той е станал отдавна и се подготвя да отпътува отново днес.

Катрин не ѝ повярва. Не можеше. Момичето бе злобно и язвително, макар че Катрин не знаеше какво бе сторила, за да си навлече враждебността ѝ. В този момент обаче Родион влезе в кухнята и веднага разбра какво се бе случило. Той не можеше да излъже Катрин. Откакто Николай я бе върнал, бе проявявал любезност към нея.

— Какво си направила, Надежда? — попита той.

Слугинята се изсмя и се върна в своя ъгъл от кухнята.

Родион незабавно приклекна да помогне на Катрин да събере остатъците от разпиляната храна. Тя не каза нищо, докато не изчисти всичко, след което се обърна спокойно към него:

— Вярно ли е, че Дмитрий е тук?

Той не смееше да я погледне в очите.

— Да.

Измина цяла минута в мълчание.

— И знае къде може да ме намери?

— Да.

Едва тогава я погледна и веднага съжали. Мили Боже, не бе виждал такава бездънна болка в нечии очи. Побоят не я беше прекършил, но няколкото подобрани думи от злостната Надежда го бяха сторили.

— Съжалявам — добави той.

Катрин не го чу. Тя сведе глава и започна да мести механично четката по пода. Родион се изправи и огледа стаята, но внезапно всички изглеждаха необичайно заети и не смееха да погледнат в тяхна посока, освен злорадстващата Надежда. Обърна се и излезе от кухнята.

Катрин продължаваше да търка на едно и също място. Колко щеше само да се ядоса Соня, ако разбереше, че тази задача бе като милостиня за Катрин. Толкова се бе разгневила, като не ѝ дадоха право на избор, освен да се подчинява и да върши каквото ѝ наредят, но мигновено бе разсъдила, че Соня само дебне отказа ѝ, за да я накаже отново, така че я бе лишила от удоволствието. Щеше да търка проклетия под до края на света, ако трябваше, но нямаше да се оплаче.

Обаче, вместо да влоши състоянието на възпаления ѝ гръб, физическият труд я бе облекчил, тъй като непрестанните бавни движения на ръцете служеха като масаж на всеки мускул, смекчаваха напрегнатостта, успокояваха отоците, вместо да ги подсърдват, както

бе станало при ездата. И след цял ден търкане вчера, когато бе очаквала да е полумъртва от болка и изтощение, тя се бе усетила просто здравословно уморена, след което се наспа като бебе. Днес всички движения ѝ се удаваха още по-лесно, само слаба болка я пробуждаше от време на време тук-там. Почти можеше да забрави за побоя, стига да не докосваше гърба си.

Сълзите, насъбрали се в очите ѝ, най-сетне потекоха. *„Дотук с опита да се разсееш, глупачко. Кога за последно си плакала не от болка, а от мъка? Спри! Недей! Няма т основания! През цялото време знаеше, че той пет пари не дава за теб. Спомни си само как замина, без да каже една дума, без да подсигури безопасността ти. Само няколко думи към леля му и това средновековно наказание нямаше да те сполети.“*

О, Боже, толкова я болеше, че се задушаваше. Как можеше Дмитрий да я остави тук ей-така, без дори да се поинтересува как се чувства след жестокия побой? Ето колко малко значение имаше за него. От това я болеше най-много.

Бе прекарал нощта тук, бе си легнал да спи знаейки, че леля му я е осъдила на робство в кухнята, и не бе направил нищичко за да промени нещо в положението ѝ. Никакви извинения. Никаква закрила. И щеше пак да замине. Дали беше негова идеята с какво да се занимава тя, докато е тук? Копеле такова.

„А ти се влюби в него, ти, жалка глупачке, въпреки че знаеше колко безумно е това. Е, получи си заслуженото. Винаги си знаела, че любовта е глупаво чувство, и сега получаваш потвърждение за това.“

Нямаше смисъл. Не можеше да чувства нищо друго, освен болката, която вцепеняваше сетивата ѝ, докато най-накрая не остана нищо, освен бездънна празнота.

ГЛАВА 31

— Ботушите ми! — изръмжа Дмитрий нетърпеливо. — Няма да се представям в двора. До края на деня ще са покрити с прах.

Семьон се втурна да донесе ботушите, които бяха лъснати само наполовина. Защо точно той бе трябвало да се окаже в подножието на стълбите, когато принцът бе имал нужда от прислужник и го бе повикал да замени Максим? Беше станал на кълбо от нерви, претръпнал в очакване англичанката да се втурне и да разкаже на Дмитрий цялата история, а не полуистините, с които го бе залъгала принцесата. Но пък тя не знаеше, че принцът се е върнал. Защо да напуска кухнята? Все пак не можеше да се разчита на това. Нямаше да съумее да се успокои, докато Дмитрий не заминеше отново, а слава Богу, той тъкмо това се приготвяше да направи.

Дмитрий зърна отражението си в огледалото и се изненада от буреносния си вид. Нищо чудно, че горкият Семьон изглеждаше толкова уплашен. Цяла сутрин ли беше толкова ядосан? Откъде да знае. Откровено казано, още не беше доизтрезнял. Двете бутилки водка не бяха произвели желанния ефект, а именно да го накарат да заспи. Само бяха разпокъсали в още по-голяма степен мислите му. И ето, дори и след безсънната нощ, все още не беше изморен. Божичко, какво не би дал за малко сън, за да заличи всичките си проблеми от съзнанието.

— Искате ли парадната си сабя, господарю?

— Сигурно трябва да взема и медалите си за из път — тросна се в отговор Дмитрий, но веднага побърза да се извини.

Бе облякъл една от старите си униформи просто защото беше във войнствено настроение. Яркочервеното яке все още беше в отлично състояние, пристегнатите бели панталони бяха безупречни, високите ботуши лъщяха като нови. Ако царят можеше да прокара вижданията си в цялата страна — и военни и цивилни — щеше да ходи в униформа. В Русия униформите не се пенсионираха заедно

притежателите си. В двора рядко можеше да се види мъж облечен в друго.

На вратата се почука.

— Влез! — извика рязко принцът, преди Семьон да успее да доближи вратата.

В стаята влезе Родион, който, изглежда, се притесни, когато видя намръщаното изражение на Дмитрий. Да се застъпи за жената и да изясни ситуацията, бе едно нещо, но да се изправи пред сърдития принц — съвсем друго.

Семьон се досети за целта на посещениято му и пребледня като платно. Родион се бе напил през нощта, когато жената бе получила треска след побоя. Той беше този, който я занесе при Параша. Той беше този, който предупреди кухненската прислуга да я остави на мира. Но и той имаше дял в наказанието, също както и Семьон, макар да не бе имал друг избор. Не можеше да го забрави, даже и да искаше.

— Е? — излая Дмитрий.

— Аз... мисля, че има нещо, което трябва да знаете... за англичанката... преди да тръгнете, господарю.

— Катрин. Името ѝ е Катрин — изръмжа Дмитрий — няма нищо, което можеш да ми кажеш за нея и което да ме изненада, така че можеш да си спестиш усилията. Всъщност предпочитам никога да не чувам нищо за нея!

— Слушам, господарю. — Родион се обърна и понечи да излезе, едновременно облекчен и разочарован.

Семьон тъкмо беше започнал да се успокоява, когато Дмитрий спря Родион.

— Съжалявам, Родион — въздъхна принцът — Не мислех всичко това. Какво имаш да ми казваш за Катрин.

— Само това, че... — Родион погледна към Семьон и успя да си наложи да продължи — леля ви нареди да я бият с тояга, господарю, при това толкова лошо, че тя не се свести почти два дни. Сега работи в кухнята, но не по собствено желание. Ако беше отказала, щеше да бъде наказана отново.

Дмитрий не каза нищо. Известно време той остана втренчен в слугата си, след което излезе толкова бързо от стаята, че Родион трябваше с отскок да се отмести от пътя му.

— Защо ти трябваше да го правиш, тъпако? — извика Семьон. — Не видя ли изражението му?

Родион вече изобщо не съжаляваше.

— Тя беше права, Семьон. Щеше да стане далеч по-зле, ако бе научил по-късно, след заминаването си. Но той е справедлив човек. Няма да ни обвинява, задето сме изпълнили заповедите на принцесата. Него не го интересува кой е размахвал тоягата, а защо е било направено и това ще обясни леля му, ако може.

Някъде отдолу долетя трясък от кухненската врата, който се разнесе из цялата къща. Последваха още три трясъка, но не толкова силни, когато няколко от жените в кухнята изпуснаха онова, което държаха.

Всички очи бяха вперени в принца, застанал в рамката на вратата, макар някои да поглеждаха към изкъртените панти. Всички, освен Катрин. Нея просто не я беше грижа нито за драматичната му поява, нито че отиде при нея, нито че коленичи без колебание. Знаеше, че е тук. Присъствието му не можеше да бъде объркано, но това вече нямаше значение. Ако бе дошъл предната нощ, тя вероятно още щеше да плаче на рамото му. Вече беше твърде късно и той можеше да върви по дяволите.

— Катя?

— Махай се, Александров.

— Катя, моля те... не знаех.

— Какво не си знаел? Че съм тук ли? На мен пък ми е известно нещо друго. Случайно научих, че онази вещица, която ти се пада роднина, ти е разказала всичко.

Тя все още не беше вдигнала глава. Роклята, с която беше облечена, не беше нейна и беше толкова мръсна, че смърдеше. Дмитрий усети желание да убие някого, но преди това трябваше да се погрижи за Катрин.

— Тя ми каза, че спиш при слугите, а не, че тя те е принудила на това. Реших, че изборът е твой, Катя, че както и преди отказваш удобствата, които ти предлагам. Тя ми каза, че не си имала нищо против работата в кухнята, и аз отново реших, че изборът е твой.

— Което показва, че за теб мисленето си е чиста загуба на време, Александров.

— Поне ме погледни в очите, когато ме обиждаш.

— Върви по дяволите.

— Катя, не знаех, че са те били!

— Дреболия.

— Трябва ли да те съблека, за да проверя?

— Добре! Е, имам няколко синини. Вече не ме боли, така че загрижеността ти е малко закъсняла, да не кажа съмнителна.

— Смяташ, че съм искал всичко това да се случи?

— Мисля, че показва загрижеността си достатъчно ясно като си пропуснал да обясниш на леля си защо ме доведе тук. Това, Александров, е положението.

— Погледни ме!

Тя отметна глава, погледът ѝ се взря в неговия — ясен, блестящ.

— Доволен ли си? Каж ми, когато се нагледаш. Имам работа.

— Ти ще дойдеш с мен, Катя.

— Дори не си го помисляй. — Катрин обаче не успя да се отдръпне достатъчно бързо. Дмитрий я изправи на крака и я вдигна на ръце. — Гърбът ми, звяр такъв! Не докосвай гърба ми!

— Тогава се дръж за врата ми, малка моя, защото нямам намерение да те пусна.

Катрин го изгледа унищожително, но беше безсмислено да упорства. Обви ръце около врата му и той веднага спусна ръце по хълбоците и под бедрата ѝ.

— Искам да знаеш, че това не означава нищо — изсъска тя, когато той тръгна да излиза от кухнята. — Ако не се страхувах, че мога да се нараня, щях да те пребия.

— Ще ти припомня това, когато се почувстваш по-добре. Дори ще наредя да ти дадат тояга и ще стоя мирно, докато свършиш. Напълно съм си го заслужил.

— О, млъкни, млъкни...

Катрин не довърши. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ и тя се вкопчи здраво във врата на принца и скри лицето си в извивката му.

На вратата Дмитрий се спря и имаше океан разлика в интонацията на гласа му, когато набързо нареди на две прислужници да приготвят вана и да донесат бренди в стаята му.

Катрин се размърда, готова да протестира.

— Няма да ме намерят дори умряла в стаята ти, Александров, тъй че, ако това е за мен...

— В Бялата стая — поправи се Дмитрий остро. — И до един час да е дошъл доктор. Ти и ти — той закова двете прислужници с твърд поглед, — елате с мен да ѝ помагате.

— Мога и сама да се грижа за себе си, Дмитрий. Правя го отдавна и, уверявам те, справям се, много ти благодаря.

Той не ѝ обърна внимание, нито пък прислужниците, които се втурнаха да изпълняват заповедите му. Колективна въздишка се разнесе в кухнята след излизането на принца, както и множество „нали ти казах“ от склонните да вярват на англичанката. Надежда не бе една от тях. Ядосана от случилото се пред очите ѝ, тя развали тестото, което месеше, което пък само ѝ докара скастрияне от готвачката, на което тя отвърна остро, което пък бе последвано от здрав плесник, мълчаливо одобрен от останалите, тъй като никой не обичаше Надежда особено.

В Бялата стая Дмитрий внимателно положи Катрин на леглото, без да получи благодарност. Прислужниците пълнеха трескаво ваната, единственото нещо, което нямаше намерение да откаже, тъй като не се бе къпала истински от заминаването на Дмитрий. Отказа брeндитo обаче и блъсна раздражено подадената ѝ чаша.

— Не знам какво си въобразяваш, че доказваш с всичкото това внимание, Александров. Предпочитам да ме оставиш там, където си бях. В крайна сметка кухненската работа е само едно ново преживяване за мен, а ти самият изтъкна отговорността си за всички мои нови преживявания, откакто те срещнах. За колко неща имам да ти благодаря.

Дмитрий трепна, жегнат. Виждаше, че при нейното саркастично настроение ще е безсмислено да ѝ говори. Би могъл да ѝ признае, че примитивният страх да се изправи лице в лице с нея след прекараната заедно нощ е в основата на необмисленото му бягство, но онази нощ бе последното нещо, за което му се искаше да ѝ напомня сега. Щеше само да налее масло в огъня.

— Ваната е готова, господарю — обади се колебливо една от прислужниците.

— Добре. Свалете тази дрипа, с която е облечена, и...

— Не и пред теб! — прекъсна го остро Катрин.

— Добре, ще си тръгна. Но ще оставиш лекаря да те прегледа, като пристигне.

— Не е необходимо.

— Катя!

— Е, добре, де, ще оставя проклетият лекар да ме прегледа. Но ти не си прави труда да се връщаш тук, Александров. Нямам какво повече да ти кажа.

Дмитрий влезе през свързващата врата в спалнята си, но докато я отваряше, чу уплашения вик на едната прислужница. Той се обърна рязко и видя гърба на Катрин. От гледката му се повдигна. Целият ѝ гръб представляваше лабиринт от сини, кафяви, жълти и дори лилави прави линии, свидетелстващи за изгърпяното изпитание.

Затвори вратата и облегна безсилно глава на нея. Очите му бяха плътно затворени. Не беше чудно, че отказваше да го изслуша. Какво ѝ се бе наложило да изгърпи, и то само поради неговата небрежност! А тя дори не го бе обвинила. Не му се развика, не го засипа със справедливо възмущение. О, Господи, как му се искаше да го бе сторила. Тогава щеше да има надежда да стигне до нея, да я накара да разбере, че би направил всичко да отнеме болката ѝ, че последното нещо, което искаше, бе да я нарани. Божичко, та той искаше единствено да се люби с нея. Сега бе паднал толкова ниско, че не бе достоен дори за омразата и презрението ѝ.

Дмитрий намери леля си в библиотеката. Стоеше на прозореца, гледащ към градината. Стойката ѝ бе напрегната, ръцете — здраво стиснати отпреде ѝ. Очакваше го. Нищо в този дом не оставаше скрито от нея и вероятно тя вече беше научила за разговора на племенника си с англичанката и сега очакваше най-лошото. Гневът на Дмитрий беше обаче безмерен и насочен към самия него. Само една малка частица бе предназначена за леля му.

Приблужи се тихо до нея и се загледа през същия прозорец, но не виждаше нищо. Желаната преди умора сега натежа като олово върху плещите му.

— Оставям една жена в дома си, като си мисля, че е в безопасност, само за да разбера, че по време на отсъствието ми е била подложена на адски мъки. Защо, лельо Соня? Нищо, което Катрин би могла да направи, не оправдава подобно отношение към нея.

От мекия му тон Соня си отдъхна и се подмами да помисли, че не е толкова разстроен, колкото ѝ бяха докладвали.

— Ти ми каза, че тя не е важна, Митя — напомни леля му.

Дмитрий въздъхна.

— Да, наистина го казах — в пристъп на гняв; но това не ти даде правото да я тормозиш. Освен това ти казах, че тя не е твоя грижа. Защо си се намесила, за бога?

— Хванах я да излиза от стаята ти и си помислих, че е откраднала нещо.

Не можеше да повярва на ушите си.

— Да открадне от мен? О, за Бога! Да открадне от мен! Та тя отказва всичко, което съм опитал да ѝ дам. Тази жена плюе на богатството ми.

— Но откъде можех да знам? Искях само тя да бъде претърсена. Всичко щеше да свърши с това, ако тя не беше започнала да се държи толкова враждебно. Как можех да позволя подобна грубост с мен пред слугите?

— Тя е свободна жена, англичанка. За нея не се отнасят отживелите правила и обичаи в тази страна.

— Коя е тя тогава, Митя? — попита настойчиво Соня. — Каква е, освен че е твоя любовница?

— Тя не ми е любовница. Иска ми се да беше, но не е. Наистина не знам коя е. Вероятно е незаконна дъщеря на някой английски благородник, но това няма значение. Тя наистина играе ролята на благородна дама, но аз нямам нищо против. Не е имала причини да променя отношението си по време на престоя си тук, дори и по отношение на теб. За бога, лельо Соня, тя е толкова нежна, толкова деликатна. Не ти ли хрумна, че такъв побой може да я осакати завинаги?

— Деликатна ли? Ако беше такава, нямаше само три дни по-късно да препуска на кон из страната.

— От отчаяние.

— Глупости, Митя. Това беше просто едно леко наказание. Ако е била наистина пострадала, нямаше да може...

— Значи не е била наранена, а! — избухна той. — Ела с мен!

Дмитрий сграбчи леля си за китката и я повлече по коридора към Бялата стая, отвори със замах вратата и влетя в спалнята. Катрин

изпищя и се потопи във ваната, но Дмитрий се озова до нея само с няколко крачки и бързо я вдигна, за да покаже гърба ѝ на леля си. За това беше възнаграден с удар с мокра кърпа през гърдите.

— Дяволите да те вземат, Александров...

— Съжалявам, мъниче, но леля ми беше останала с впечатлението, че не те е наранила.

Той я пусна във водата и бързо излезе от стаята, макар до ушите му да продължаваха да долитат гневните проклетия на Катрин. Не беше необходимо да казва нищо повече на леля си. Соня беше пребледняла, виждайки резултата от деянието си. Той я хвана за лакътя и я отведе до площадката на стълбите.

— Лельо Соня, намерението ми беше да оставя Катрин тук, докато... но това няма значение. Все още не съм променил решението си. При тези обстоятелства смятам, че ще бъде най-добре да отидеш на гости на някоя от племенниците си за известно време.

— Да, ще тръгна още днес... Митя, не осъзнавах... тя изглеждаше толкова здрава, въпреки че... Знам, че това не е извинение. — Тя не можа да довърши и се отдалечи бързо, тъй като вече не смееше да погледне племенника си в очите.

Тя беше като толкова много други благородници от старата генерация — извършваха неописуеми злини в момент на гняв, а после, когато бе вече твърде късно — съжаляваха.

— Права си, лельо Соня, това не е извинение — промълви той на себе си. — Няма никакво извинение.

ГЛАВА 32

Понеделник

Господарю,

Когато заминахте за Москва, младата госпожица стана от леглото и каза, че няма да се върне в него при никакви обстоятелства. Тя прекара остатъка от деня в градината в плевене и бране на цветя за къщата. Сега цветята са навсякъде, във всяка стая. В градината не останаха.

Поведението ѝ не се е променило. Тя не желае изобщо да говори с мен. Говори само с прислужниците, и то само за да им каже да я оставят на мира. Маруся също не успя да я накара да проговори. Тя не иска дори да погледне счетоводните книги, които ѝ оставихте.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Вторник

Господарю,

Нищо не се е променило, освен че днес тя обиколи къщата, въпреки че не зададе нито едни въпрос, нито дори за семенните портрети, които намери в библиотеката. Следобедът отиде до селото, но не намери никого, защото жътвата вече започна. Отказа да използва един от конете ви за тази разходка. Родион я придружи, тъй като тя изглежда

не се държи толкова враждебно с него, колкото с останалите. Цента на посещението ѝ била да се извини на Сава и Параша, че взела без позволение коня им.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Сряда

Господарю,

Тази сутрин младата госпожица взе две книги от библиотеката и прекара остатъка от деня в стаята си. Маруся все още не може да я накара да проговори, мен ме гледа сякаш не съществувам.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Четвъртък

Господарю,

Тя остана да чете в стаята си цял ден и дори не излезе да се нахрани. Когато Маруся ѝ занесе храна, каза, че изглеждала по-отнесена от обикновено.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Петък

Господарю,

Днес младата госпожица притесни цялото домакинство с исканията си. Тя пожела всеки слуга да се яви пред нея и да ѝ разкаже какви задължения изпълнява, а когато свърши, ме информира, че в Новий домик много слуги имали безсмислени задачи и че трябвало да им намеря по-важна работа.

Поведението ѝ е доста подобрено, ако възвръщането към властните ѝ обноси може да бъде наречено подобрене. Маруся се кълне, че най-сетне е дошъл краят на депресията ѝ. Тя си възвърна дори странния навик да говори сама на себе си.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Събота

Господарю,

Младата госпожица прекара по-голямата част от деня на полето и дори се опита да помогне, докато не разбра, че само пречи. Тя отказа да използва общата баня, но след завръщането си в къщата се възползва от парната ви баня и дори се остави да бъде залята със студена вода накрая. Смехът ѝ беше заразителен. Почти всички ходеха засмени след това.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Неделя

Господарю,

След службата в църквата счетоводните ви книги бяха предадени на младата госпожица по нейно желание. Бяхте прав. Тя не успя да издържи твърде дълго на предизвикателството.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Понеделник

Господарю,

Съжалявам, че трябва да ви съобщя, че жена ми е останала с погрешното впечатление, че младата госпожица ще се зарадва да разбере за ежедневните доклади, които ми наредихте да ви изпращам. Оказа се, че не е така. Тя ми каза съвсем недвусмислено какво мисли за моето шпиониране, както сама се изрази. Освен това тъй като знае, че няма да престана да ви изпращам докладите си само защото тя иска така, ми поръча днес да ви пиша, че въпреки че все още не е проверила всички суми, вече е разбрала, че четири от вашите инвестиции са безполезни и източват капитала ви. Такива бяха нейните думи, господарю. Ако питате мен, невъзможно е да е успяла да направи подобни заключения за толкова кратко време, ако изобщо знае за какво говори.

Ваш покорен слуга,
Владимир Киров.

Дмитрий избухна в смях, като прочете последното писмо. Две от лошите инвестиции, които Катрин бе открила, несъмнено бяха фабриките, които той смяташе за свои благотворителни организации,

защото те работеха на загуба. Въпреки това той не виждаше как можеше да ги закрие и да остави всички тези хора без работа. Бе имал намерението някога да осъществи промените, необходими за превръщането им в печеливши предприятия, но така и не бе успял да намери време за това.

Бе знаел, че Катрин лесно ще успее да открие загубата от тези фабрики, ако наистина беше толкова добра, колкото твърдеше. Но кои бяха останалите други две? Дали не трябваше да ѝ пише, за да обсъди това с нея? Дали тя изобщо щеше да прочете писмо, изпратено от него? Само защото бе благоволила да прегледа счетоводните му книги, след като преди това бе казала, че няма да се докосне до тях, не означаваше непременно, че беше готова да му прости. Преди отпътуването му Катрин недвусмислено беше показала, че ще бъде много щастлива, ако никога вече не го види.

— Пипнах те най-сетне. Претърсих всеки клуб, всеки ресторант, всяко парти. Никога не съм допускал, че ще те намеря вкъщи...

— Вася!

— ... затънал в кореспонденция като последния писарушка, виждам — завърши Василий с широка усмивка и притисна Дмитрий в мечешката си прегръдка.

Дмитрий се зарадва много на приятната изненада. Не бе виждал приятеля си от началото на март. Преди да отпътува за Англия, толкова бе затънал в ухажването на Татяна, че бе имал много малко време за Василий, грешка, която не възнамеряваше да повтаря. От всичките му приятели този му беше най-скъпият, този, с когото най-добре се разбираше. Не тъй висок като Дмитрий, с черна като нощта коса и светли сини очи — една дяволски опасна комбинация според дамите — Василий Дашков беше с очарователен, безгрижен характер, точната противоположност на Дмитрий, и все пак бяха толкова близки, че можеха да си четат мислите.

— И какво те забави толкоз? Вече месец, откакто съм се върнал.

— Твоят човек е срещнал известни трудности в издирването ми, тъй като бях с една графиня в имението и не желяех да бъда намерен. Не можех да позволя да стигне до ушите на съпруга ѝ, че тя се забавлява без негово знание, нали така?

— Разбира се, че не — отвърна Дмитрий с цялата сериозност, на която беше способен.

Василий се изсмя тихичко и се настани на бюрото, зад което седеше Дмитрий.

— Както и да е, първо спрях в Новий домик, като мислех, че ще те намеря там. И какво, по дяволите, става с онази мечка, Владимир? Не искаше дори да ме пусне в дома ти, само ми каза, че ще те открия тук, и ме прати да вървя по пътя си. Какво прави той там, след като ти си тук? Не си спомням някога да е бил на повече от крачка покрай теб.

— Държи под око нещо, което не мога да оставя неохранявано.

— Аха, любопитството ми е събудено. Коя е тя?

— Не я познаваш, Вася.

— И все пак е съкровище, което трябва да бъде пазено, и то от най-доверения ти човек? — Очите на Василий се разшириха. — Не ми казвай, че си откъм нечия съпруга.

— Това е по твоята част, струва ми се.

— Така си е. Добре, де, говори. Знаеш, че няма да те оставя, докато не ми разкажеш всичко.

Дмитрий не проявяваше уклончивост. Той искаше да разкаже на Василий за Катрин, но просто не знаеше откъде да започне и доколко да се задълбочи.

— Не е това, което си мислиш, Вася... Хм, всъщност е, но... Не, тази ситуация е крайно необичайна.

— Каж ми, като решиш.

Дмитрий изглежда смръщено приятеля си.

— Изцяло съм обсебен от тази жена, а тя не иска да има нищо общо с мен. В действителност тя ме мрази.

— Думата не е „необичайно“, а „уникално“ и не е за вярване — смръщи се и Василий. — Дамите не те мразят, Митя. Може и да ги дразниш понякога, но не те мразят. И тъй, какво направи, че така се объркаха нещата точно с тази?

— Не ме слушаш внимателно; не че не съм направил всичко невъзможно и немислимо да предизвикам враждебността ѝ, но тя не искаше от самото начало да има нещо общо с мен.

— Сериозно говориш, нали?

— Може да се каже, че се срещнахме при възможно най-неблагоприятните обстоятелства — отвърна Дмитрий.

Василий го изчакала продължи, но Дмитрий бе потънал в спомени и накрая той избухна:

— Е? Трябва ли да ти вадя думите с ченгел?

Дмитрий погледна встрани, не много горд от ролята си във всичко това.

— Казано накратко, видях я на една лондонска улица и я пожелах. Помислих си, че може да е свободна, и пратих Владимир след нея. Оттам нататък всичко кривна в грешна посока. Тя не беше за продан.

— Мили Боже, вече разбирам всичко. Верният, надежден Владимир е намерил начин да ти я осигури, нали?

— Да, и й сипал афродизиак в храната. А аз се озовах с най-сексапилната, най-чувствената девица, която Бог е създавал, и прекарах най-забележителната любовна нощ в живота си. Но когато дойде на себе си на другата утрин, тя поиска главата на Владимир за това, че я беше отвлякъл.

— Не е обвинила теб?

— Не. Всъщност не можеше да дочака да се отърве от мен. Проблемът възникна, след като отправи някои заплахи за отнасяне на случая до властите. Заради предстоящата визита на царя там реших, че е по-благоразумно да я махна от Англия за известно време.

Василий се усмихна лукаво.

— Предполагам, че не е била очарована от плана ти?

— Тя притежава необикновено избухлив нрав, на чийто справедлив гняв съм бил подлаган неведнъж.

— Значи това пленително създание е все още прилепено за теб и също тъй не иска да има нищо общо с теб. Точно ли се изразявам?

— Не съвсем — отвърна тихо Дмитрий с измъчено изражение.

— Направих грешката да оставя Катрин в Новий домик. Като се прибрах, разбрах, че леля ми я е малтретирала жестоко. Ако не ме мразеше преди, несъмнено вече ме ненавижда до дън душа.

— Този път вече те е обвинила?

— И с основание. Не подсигурих безопасността й, както би трябвало. Напуснах дома си твърде прибързано по причини, които се срамувам да назова.

— Не думай... Не, ти не би я изнасилител. Това просто не е в стила ти. Значи отново трябва да си я упоил.

Схватливостта му спечели изпълнения с недоволство поглед на Дмитрий.

— Бесен бях.

— Естествено — изсмя се Василий. — Никога не си се сблъсквал с представителка на нежния пол, отказваща да бъде съблазнена. Трябва да е било крайно изнервящо.

— Спести ми остроумията си, Вася. Ще ми се да зная какво би направил ти при подобни обстоятелства. Катрин е най-упоритата, речовита, възискателна жена, която познавам, а аз не мога да бъда в една стая с нея, без да копнея да я отнеса до най-близкото легло. А най-досадното, най-непоносимото в цялата тази работа е, че знам, че не е напълно безразлична към мен. Имало е откраднати мигове, когато е отвърщала на страстта ми, но тя винаги идва на себе си, преди да успея докрай да се възползвам от тях.

— Следователно, ти правиш нещо погрешно. Дали се стреми към брак, как мислиш?

— Брак ли? Разбира се, че не. Тя сигурно знае, че това е невъзможно... — Думите му секнаха и той се смръщи. — От друга страна, с всичките си илюзии в главата тя може и да го счита за възможно.

— Какви илюзии?

— Не ти ли споменах, че твърди, че е лейди Катрин Сейнт Джон, дъщеря на графа на Страфорд?

— Не си, но кое те кара да мислиш, че не е?

— Вървеше по улицата, облечена в слугински дрехи и без ескорт. Какво заключение би си извадил, Вася?

— Разбирам те — рече Василий замислено. — Но защо ще твърди подобни неща?

— Защото знае достатъчно за семейството, за да ѝ се размине. Много е вероятно да е незаконна дъщеря на графа, но това все още не я прави подходяща партия за брак.

— Така, ако за брак не може да става и дума, кое е второто нещо, което би могла да желае?

— Нищо. Тя не иска абсолютно нищо от мен.

— Хайде сега, Митя, всяка жена иска нещо. И както ми звучат нещата на мен, тази иска да бъде третирана като дама.

— Имаш предвид да се престоря, че ѝ вярвам?

— Не бих отишъл чак дотам, но...

— Прав си! Трябва да я заведа в града, да я водя по балове, да я съпровождам...

— Митя! Аз ли греша, или ти си тук в Москва, понеже Татяна Ивановна е в Москва?

— Да му се не види! — Дмитрий се отпусна безсилно в стола си.

— Така си и мислех. Не трябва ли тогава да се сдобиеш с твърдия отговор на принцесата, преди да те видят да се движиш с някоя друга? В крайна сметка, очаква се, че ще си имаш любовници, но не и докато преследваш бъдещата си съпруга. Не мисля, че Татяна ще го възприеме много благосклонно. И какво правиш у дома си, след като тя е на бала у Андреев тази вечер, и то със стария ти приятел Лисенко? И пак по въпроса, какви ги върши тя с него, когато ти си тук?

— Още не съм ходил да я видя — призна намусено Дмитрий.

— Откога си тук?

— От осем дена.

Василий стрелна поглед към тавана.

— Мога да ти кажа, че *той* брои дните, Митя. За Бога, ако твоята Катрин ти липсва толкова силно, изпрати да я доведат и я задръж под ключ някъде тук, докато не получиш отговора на Татяна.

Дмитрий поклати глава.

— Не, когато Катрин е около мен, не мога да мисля за нищо друго.

— Струва ми се, че не можеш да мислиш за нищо друго и когато не е покрай теб. Отлагал си престъпно дълго, Митя.

— Бях нещастен, Вася, и не ставах за ничия компания. Но ти си прав. Първо трябва да уредя тази работа със сватбата, преди да се заема с Катя.

ГЛАВА 33

— Григорий, онзи, който току-що влезе, не беше ли принц Дмитрий? — попита Татяна, докато двамата с партньора ѝ се движеха по дансинга.

Въпросът ѝ накара Григорий Лисенко да се обърне към входа.

— Той е — отвърна сухо графът. — Предполагам, че вече няма да бъдеш свободна, щом Александров се е върнал?

— И какво те кара да мислиш така? — Тя му се усмихна невинно.

— Това, че не си приела предложението ми, скъпа. Всички смятат, че чакаш само завръщането на Александров.

— Така ли? — Татяна се намръщи, тъй като не знаеше за това.

— Но за него е твърде зле, че не те е потърсил досега, след като всички знаят, че е в Москва от една седмица.

Татяна стисна устни. Не беше необходимо да ѝ го напомнят. Собствената ѝ сестра ѝ беше изтъкнала, че липсата на желание от страна на Дмитрий да се срещне с нея е обидна. Сега и Григорий казваше същото, само че по друг начин.

— Хората се питат дали той не е променил решението си да ти направи предложение.

— И какво, ако го е променил? Мислиш ли, че ме е грижа?

Проблемът беше, че я беше грижа. Дори твърде много. Тя искаше да има Дмитрий само за себе си, а можеше да разчита на това само по време на ухажването му. Когато се оженеха, той щеше да загуби интерес към нея, както ставаше с всички съпрузи. Други жени щяха да се радват на по-голяма част от времето на съпруга ѝ, а тя щеше да бъде оставена вкъщи.

Не ѝ дойде наум, че можеше да направи живота му вкъщи толкова интересен, че да изгуби желание да скитосва. Татяна беше на мнението, че всички мъже са еднакви, една погрешна представа, споделяна от повечето жени. Беше и доста егоистична по отношение

на нуждите и желанията си и въобще не бе помисляла за разочарованието и недоволството на Дмитрий, докато го разиграваше.

Сега вече не беше толкова сигурна в мъдростта на стратегията си. Прекалено много ли бе да иска вниманието на Дмитрий само за себе си за няколко месеца? Дали не го бе накарала да чака твърде дълго? Ако вече не беше заинтересован, тя щеше да изглежда пълна глупачка, докато сега бе обект на завист на всяка жена в Русия.

Нямаше да го понесе — хората да говорят зад гърба ѝ, да я съжбяват или още по-зле — да мислят, че е получила точно каквото е заслужавала. Всички знаеха, че Дмитрий ѝ е предложил да се омъжи за него — беше се погрижила лично. Всички знаеха, че го бе заставила да чака отговора и нямаше да го укорят, ако оттеглеше предложението си. Беше го въртяла месеци наред. Вината щеше да е изцяло нейна.

Разбира се, тя имаше Григорий подръка и половин дузина други обожатели в резерва. Всички се кълняха, че я обичат безумно. Това нямаше обаче да ѝ послужи за утеха, ако Дмитрий вече не я искаше.

Татяна чакаше ли чакаше Дмитрий да я забележи, чакаше да се приближи и да прекъсне танца ѝ с Григорий, но той не го направи, въпреки че я бе забелязал и дори ѝ кимна, но продължи да си приказва с принц Дашков и няколко други мъже, които го бяха поздравили при влизането му.

Щом танцът свърши, Татяна се облегна на партньора си и му прошепна:

— Григорий, ще ме заведеш ли при него?

— Искате твърде много, принцесо. — Графът повече не можеше да крие разочарованието си. — Аз не мога да губя достойно.

— Моля те, Григорий. Мисля, че ще останеш доволен, като чуеш какво имам да му казвам.

Той остана загледан в нея няколко секунди, отбелязвайки неспокойствието ѝ, зачервените ѝ страни, но също и решителния блясък в очите ѝ. Бе тъй ефирна в красотата си. Бе си поставил за задача да я спечели, за да я отнеме от Дмитрий, но бе допуснал грешката да се влюби в нея. Какво можеше да каже на съперника си, което да му достави удоволствие. Дали пък само не го използваше? Така или иначе, трябваше незабавно да узнае отговора.

Най-накрая кимна, хвана я под ръка и я поведе към групата мъже, които се разделиха и започнаха да се разпръскват веднага щом

видяха кой е тръгнал към тях. До Дмитрий остана само най-добрият му приятел Дашков, който си стоеше там, широко ухилен, и дори не се опитваше да прикрие интереса си към предстоящата среща.

— Радвам се да те видя отново, Митя — каза с усмивка Татяна.

— Татяна, прекрасна както винаги. — Дмитрий пое протегнатата ѝ ръка и бръсна леко с устни пръстите ѝ.

Тя зачака той да покаже с нещо, че все още иска да се ожени за нея, но той не каза нищо, не се извини, че не я беше потърсил по-рано, не ѝ каза колко много му е липсвала. Нищичко. Той не ѝ остави никакъв избор.

— Мисля, че се познаваш с годеника ми, граф Григорий.

— Годеник? — повтори Дмитрий и повдигна съвсем леко вежди.

Татяна се притисна по-близо до Григор и той, който прояви достатъчно разум и обви ръка около кръста ѝ, сякаш искаше да потвърди изненадващата новина.

— Да. Надявам се, че не си твърде разочарован, Митя. Но какво трябваше да си помисля, когато отпътува толкова внезапно и ми изпрати онази кратка бележка, че не знаеш кога ще се върнеш? Една дама не може да чака вечно.

Тази дръзка лъжа възмути Дмитрий, но той беше твърде възпитан, за да обиди една дама.

— Е, тогава предполагам, че трябва да поздравя и двама ви.

Той подаде учтиво ръка на графа — най-благоприличният жест при стеклите се обстоятелства, който обаче не успя да се въздържи и подметна:

— Твърде зле, Александров, По-добрият спечели, а?

— Щом така смяташ, Лисенко.

Татяна осъзна, че това беше краят. Нямаше сцени на ревност или гняв. Тя беше постъпила правилно. Дмитрий не бе имал намерение да я моли отново да се омъжи за него. Беше го загубила още преди завръщането му в Русия. Е, така поне нямаше да изглежда като глупачка. Беше го предотвратила, макар и с цената на обвързването си с нелюбим мъж. Какво пък, винаги можеше да се отърве и от него.

— Митя толкова се радвам, че ме разбираш — каза Татяна, преди да отведе Григорий встрани.

— Знаеш, че можеше да предотвратиш това, нали, Митя — каза с отвращение Василий.

— Така ли?

— Стига, Митя. Тя чакаше някакъв знак от теб. Прекрасно знаеш, че едва сега реши да приеме предложението му. Не може да не си видял изненадата, която се изписа на лицето му.

— Така беше.

Василий сграбчи приятеля си и го обърна с лице към себе си.

— Не мога да повярвам. Ти всъщност се чувстваш облекчен, нали?

— Честно казано, камък ми падна от раменете — отвърна ухилен Дмитрий.

— Не мога да повярвам — повтори Василий. — Само преди шест месеца ти ми казваш, че тя е жената, за която ще се ожениш преди края на годината, а преди края на другата ще имаш и наследник. Нищо не можело да те спре, каза ми ти. Проведе достойна за Наполеон кампания, за да я спечелиш, и беше крайно разгневен, като не можа да я заставиш да ти даде окончателен отговор. Всъщност не спираше да беснееш заради увъртанията ѝ. Прав ли съм, или греша?

— Давай по-нататък, Вася.

— Тогава ще имаш ли нещо против да ми кажеш защо си толкова доволен, да не кажа щастлив, че тя те отрязва? И не смей да ме лъжеш, че няма нищо общо с онази жена, по която чезнеш. Бракът и любовта са две различни понятия. Татяна беше най-подходящата партия за теб. Не беше необходимо да си влюбен в нея. Боже мили, та тя е най-красивата жена в Русия! Може и да има мозък, колкото грахово зърно и пак да е желана. А родословието ѝ е безупречно. Беше съвършена партия за теб. И леля ти мислеше така.

— Достатъчно, Вася. Говориш, сякаш ти си я изгубил току-що.

— Добре, по дяволите всичко. Щом се налагаше да се ожениш, исках за теб най-доброто. Мислех, че и твоето намерение е такова. Или вече не е задължително да се ожениш и да осигуриш наследник? Да не си чул нещо за Миша, тогава вероятно...

— Не ми казвай, че още се надяваш на невъзможното. Миша е мъртъв, Вася. Мина много време, за да подхранваш надежди. И не, нищо не се е променило. Все още се нуждаеш от жена. Просто не беше тази. Да ти кажа истината, причината, поради която все отлагах подновяването на ухажването ѝ бе, че не желаех да почвам пак от начало, пак да се мятам месеци наред в недомлъвки и уклончивост, да

очакват от мен да се въртя на малкия пръст на дамата, докато тя се преструва, че размишлява. Имам и по-полезни неща да върша, вместо да си губя така времето.

— Но...

— Вася! Ако намираш, че тя е толкова безценно съкровище, защо не се ожениш ти за нея? Лично аз намирам, че не желая да бъда обвързан с жена, която не знае какво иска. Открих колко освежителна може да бъде прямотата.

— Пак ли твоята англичанка? — подигра му се Василий, после ахна: — Да не би да си мислиш за...

— Не, не съм си загубил ума, макар че не мога да отрека, че не бих имал нищо против да съм здраво вързан за нея — ухили се Дмитрий и въздъхна. — Но могат да се намерят множество свободни, подходящи жени, такива, които не биха се поколебали да дадат отговора си, за да приключат с тази работа. Някакви предложения?

— Не и такива, на които да не намериш недостатък, уверен съм.

— Вероятно Наталия може да препоръча някоя. Тя е непоправима сватовница и винаги е отлично осведомена за възможностите.

— Превъзходно. Любовницата избира съпругата — подметна сухо Василий.

— Струваше ми се брилянтна идея — изкиска се Дмитрий. — В края на краищата Наталия познава вкусовете и предпочитанията ми много добре, така че едва ли бе предложила някоя, с която няма да се погаждам. Тя може значително да улесни проблема ми.

— Ти дори не знаеш къде е по това време на годината — изтъкна Василий.

— Значи ще трябва да я открива. Вася, наистина искам да свърша тази работа, но не бързам чак толкова. Имам други неща, които да ме държат в напрежение междувременно.

Когато Дмитрий се прибра, в дома му го чакаше писмо от сестра му.

Митя,

Трябва незабавно да дойдеш и да изпълниш обещанието си. Намерих мъжа, за когото искам да се омъжа.

Анастасия.

За какво обещание говореше тя? Той не ѝ беше обещавал да одобри незабавно избирания от нея съпруг. От друга страна, ако не го направеше, сестра му сигурно щеше да намери някакъв начин да се омъжи за своя избраник без благословията му. Закъде се беше разбързала толкова?

По дяволите, тъкмо когато бе смятал, че е уредил идеално всичко, за да прекара още малко време с Катрин, преди да я изпрати обратно в Англия или поне да ѝ предложи да я върне в родината ѝ. Колкото повече мислеше за това, толкова повече му се искаше да намери някаква уважителна причина да я задържи тук по-дълго. Защо не можеше да намери начин да попречи на Катрин да напусне живота му?

ГЛАВА 34

— Милейди? — Маруся подаде глава през вратата. — Пристигна пратеник на принца. Трябва незабавно да отидем при него в града.

— В Москва ли?

— Не, в Санкт Петербург.

— Влез и затвори вратата, Маруся. Става течение. Защо в Санкт Петербург? Мислех, че Дмитрий е все още в Москва.

— Не, от известно време не е там. Беше в Австрия по работа и току-що се е върнал.

Колко типично за него. Защо ѝ трябваше да знае, че Дмитрий беше напуснал страната? Защо ѝ трябваше да знае каквото и да било? Той просто я закотвяше в глухата провинция и после забравяше за нея.

— Царят върна ли се най-последно? Затова ли отиваме в Санкт Петербург?

— Не знам, милейди. Пратеникът каза само, че трябва да побързаме.

— Че защо? По дяволите, Маруся, няма да мръдна оттук, докато не разбера какво мога да очаквам.

— Предполагам, че ако царят се е върнал и принцът възнамерява да ви върне обратно в Англия, то това трябва да стане преди Нева да замръзне отново и пристанището да бъде затворено.

— Аха. — Катрин се отпусна в стола си. — Да, това би обяснило бързането — добави тя тихичко.

Какво означаваше това за нея? Да се върне у дома си с надут от бременността корем и без съпруг? Не и ако зависеше от нея. Не можеше да постъпи така с баща си — да изчезне за половин година и да се прибере, съпроводена от скандал? Никога.

Тя бе имала намерението да каже на Дмитрий за бременността си при завръщането му в Новия домик. Бе имала намерение да поиска той да се ожени за нея. В плановете ѝ не влизаше да остане в Русия още една зима, нито пък да се прибере в Англия без съпруг. Ако Дмитрий

си мислеше, че можеше да я качи на някакъв кораб и да я върне обратно просто така, сигурно беше полудял.

— Добре, Маруся, можем да тръгнем утре — съгласи се Катрин. — Но за бързането забрави. Повече няма да се кача на летяща карета. Можеш да предадеш на съпруга си какво съм казала.

— Но така няма да успеем да се върнем толкова бързо, милейди, не и сега, когато нощите са по-дълги.

— В това отношение не може да се направи нищо, но аз имах предвид пътуване през деня. Не повече от четирийсет километра дневно. Това би трябвало да ни осигури удобно пътуване.

— Но така ще ни трябва двойно повече време.

— Няма да споря за това, Маруся. Реката сигурно може да почака още няколко дни, преди да замръзне. — Надяваше се да не познае, но точно тук беше смисълът от забавянето на пристигането си в Санкт Петербург, както и за да предпази бебето си от лудото препускане с карета.

Дмитрий не повярва, когато получи съобщението на Владимир. Катрин настоявала да пътува бавно. По дяволите, така тя щеше да се забави с още една седмица, а това не влизаше в плановете му.

Идеята му да я задържи в Русия, използвайки времето за извинение, си бе имала недостатъци от самото начало, най-вече защото щеше да се лиши от нея през няколкото месеца до настъпването на зимата. Само че той бе знаел, че веднъж като свършеше лятото, тя щеше да започне непрекъснато да настоява да си замине, което налагаше да я избягва, да избягва въпросите ѝ, да остави есента да изтече и да се надява, че зимата ще дойде рано тази година.

Изчакването в Санкт Петербург се оказа продължително и потискащо, особено през студената, влажна есен. А не му беше дадена възможността даже да уреди сватбата на сестра си, което можеше да го поразсее. Веднага щом пристигна, тя го бе информирала, че нямало да се омъжи за въпросния млад мъж в крайна сметка. Дмитрий нямаше какво да прави, освен да се занимава с бизнеса си, който бе занемарил напоследък, доказателството за което лежеше в счетоводните книги, които Катрин му бе изпратила, разкриващи не четири инвестиции на ръба на фалита, а пет. Имаше и няколко приятели, които можеше да посети, но повечето не стояха в града през лятото и есента и започваха да се завръщат с началото на зимния сезон. Наталия най-сетне се бе

появила миналата седмица и му беше обещала незабавно да се заеме с избора на невяста и той доволен бе оставил въпроса във вещите ѝ ръце.

Най-непоносимото, потискащо, вбесяващо нещо през това време на самоналожено изгнание далеч от Катрин бе, че ѝ беше останал верен — той, който не бе изкарвал три поредни нощи без жена, ако не беше необходимо. А в случая не беше. Където и да отидеше, се намираха жени, които неприкрито му показваха, че са достъпни. Но те не бяха Катрин и той все още беше в клещите на своята обсебеност от малката си английска роза. Докато сам не разчупеше оковите, никои друг нямаше да го стори.

Буквално в същата минута, в която лед започна да сковава водите на Нева, той изпрати за нея. След всичкото това време беше безумно нетърпелив да я види отново. И как, моля ви се, реагира тя? Преднамерено започна да забавя пристигането си. Колко присъщо за нея. Всичко, което го ядосваше и предизвикваше, тя безпогрешно го налучкваше. Владимир бе много прав. Беше си възвърнала до последната капчица предишния инат, което все пак определено бе за предпочитане пред определено безмълвното презрение, с което го бе обливала до последната им среща. Всичко беше за предпочитане пред това.

И така, Дмитрий зачака отново, но сега се възползва максимално от времето, за да изглади до съвършенство извиненията, които смяташе да ѝ предложи, задето не е успял да я изведе навреме от Русия. Тя щеше да побеснее, но се надяваше, че няма да ѝ отнеме много време да приеме неизбежното.

Катрин мислеше точно същото, докато каретите се търкаляха по широките сто и една стъпки улици на Санкт Петербург шест дни по-късно. Дмитрий щеше да се вбеси с нея, напълно справедливо, задето бе изпуснала кораба си. Най-добрият начин да се справи с гнева му, бе открила тя, бе да атакува на някой друг фронт. Бе приготвила запас от оплаквания, между които да избира, до едно незначителни, но всичките наострени като оръжия, готови за бой.

Свободните пространства в Санкт Петербург бяха източник на удивление за някой, свикнал на тъпканицата в Лондон. Катрин се наслади на първия си „руски“ поглед към западната част на страната,

тъй като във водовъртежа на бурното и пристигане не бе успяла да разгледа почти нищо.

Всичко бе така монументално в този град на разкоша. Зимният дворец, руска барокова постройка с повече от четиристотин стаи, беше навярно най-внушителната гледка, но имаше и множество други дворци и сгради с огромни размери, църкви, обществени площи. А дългият почти три мили Невски проспект, главната улица на града, с многобройните си магазини и ресторанти! Успя да зърне и Петропавловската крепост отатък реката, затвора, където Петър Велики бе изпратил на смърт собствения си син.

Откритият пазар силно заинтригува Катрин и я разсея дотолкова, че за някое време забрави за къде бе тръгнала. Огромни купища замразени плодове се докарваха тук на шейни от цялата страна. Какви ли не пособия за поддържане на мраз се използваша, за да се съхрани свежестта на месото, яйцата, маслото, рибата.

И хора с всичките си очарователни различия и особености. Брадати търговци в дълги кафтани с неясен цвят, а до тях — весело нагласените им жени в шарени многопластови фусти и високи, ярко оцветени украшения за главата, които се издължаваха като шал и стигаха почти до земята. Башкири, облечени от глава до пети в кожи. Татари с тюрбани. Свети мъже с дългите им до глезените ризи и дълги, развяващи се бради. И какви ли не още!

Ето и домакините, разкарващи с малки шейнички покупките си, докато уличните музиканти с дълги сака и кожени шапки ги забавляваха с мръсни песнички. Там пък улични търговци предлагаха с пълен глас качествата на изпечените от тях сладкиши, опитвайки да накарат минувачите да се разделят с още няколко копейки.

Ето, това беше Русия, от която бе видяла толкова малко — хората, красотата на толкова много култури, Катрин си отбеляза да накара Дмитрий да я доведе тук, когато щеше да има достатъчно време да огледа всичко на спокойствие, а не да се задоволява с откъслечни впечатления.

Дмитрий я чакаше на почистените от снега стълбища пред входа на двореца си и щом каретата спря, той скочи и ѝ помогна да слезе.

Катрин бе станала изключително нервна с приближаване края на пътуването ѝ. Бе се показала много нелюбезна и неотстъпчива последния път, когато се видяха, беше отказала да изслуша Дмитрий,

позволявайки на обидата и болката си да прераснат в непозната дори за нея сърдитост. Сега чувството за безпокойство я поставяше в отбранителна позиция. Не че не беше зашеметена от вида му, тъй великолепен в униформата си, че сърцето ѝ заби ускорено, Само че тя вече не можеше да мисли само за себе си. Сетивата ѝ може да бяха опустошени от близостта му, но умът ѝ бе готов за битка.

— Добре дошла в Санкт Петербург.

— И друг път съм била тук, Дмитрий.

— Да, но за твърде кратко.

— Прав си. Профучаването през един град не дава на човек възможността да го оцени.

— И за това ли трябва да се извинявам, след като вече имам толкова други неща, за които ти дължа извинение?

— О-хо? Искаш да кажеш, че всъщност си направил нещо, за което трябва да се извиниш? Със сигурност не и ти.

— Катя, моля те. Ако искаш да ме нарежеш на парченца, не можеш ли поне да почакаш да влезем вътре? Ако не си забелязала, вали сняг.

Как да не бе забелязала, когато очите ѝ проследяваха всяка снежинка, докосваща се гальовно по лицето му? А той защо не викаше и беснееше заради огромното ѝ закъснение? Той, изглежда, полагаше крайни усилия да се държи приятно, твърде приятно, когато тя бе очаквала най-лошото. Да не би реката да не бе замръзнала още? Да не би да бе пристигнала прекалено рано в края на краищата?

— Разбира се, Дмитрий, ти водиш. Аз съм на твое разположение, както обикновено.

Тонът ѝ го накара да потръпне. Настроението ѝ беше по-лошо, отколкото беше очаквал, а тя все още не беше чула, че няма да може да се върне в родината си.

Той я хвана под ръка и я поведе по стълбищата. Големите двойни врати се отвориха, като ги доближиха, и се затвориха незабавно, след като влязоха вътре. После се отвориха наново, за да пропуснат Владимир и останалите, носещи багажа. Отварянето и затварянето на вратата като по нейна собствена воля бе учудвало Катрин преди, но сега, в зимния сезон, намираще, че е много удобно.

Разкошът в градската къща на Дмитрий контрастираше рязко със скромния интериор на Новий домик. Полиран паркет, бели мраморни

стълби, покрити с дебели килими, картини в позлатени рамки, огромен кристален полилей в средата на обширното помещение, а това беше само вестибюлът.

Катрин не каза нищо и изчака, докато Дмитрий не я заведе в друга просторна стая, гостната, отрупана с мебели от палисандрово дърво и махагон, столове и диванчета, тапицирани с коприна и кадифе в най-убитите тонове на розовото и златното, пасващи си добре с дебелите персийски килими.

В камината пращеше силен огън и затопляше приятно цялата стая. Катрин се настани на едно малко столче, отбранителен ход, забелязан от Дмитрий. Като седна, тя отвърза тежката наметка, която ѝ бе дала Маруся, и я захвърли настрани. Никое от нещата, които Дмитрий ѝ бе купил в Англия, не подходдаше за суровата руска зима. Това щеше бързо да се поправи. Зимният ѝ гардероб бе поръчан и почти готов. Един слуга вече беше инструктиран да занесе някои от дрехите ѝ за необходимите корекции и разширения.

— Ще пийнеш ли малко бренди да се затоплиш? — попита Дмитрий и седна срещу нея.

— Това ли е руският цяр за всичко?

— Не, водката.

— Пробвала съм водката ви, не, благодаря. Не ми хареса особено. Ще пия чай, ако не възразяваш.

Дмитрий махна с ръка и единият от двамата лакеи се втурна да изпълнява поръчката.

— Колко мило — рече тя язвително. — Имам си вече бавачка. Малко късничко, не ти ли се струва.

Принцът отново даде знак, вратата се затвори и ги остави сами.

— Слугите са толкова изпълнителни, че след време започваш да не ги забелязваш.

— Очевидно не съм прекарала достатъчно дълго време тук. — С тези думи Катрин откряна вратичката към проблемите, които бяха в ума и на двамата, но се изплаши и побърза да я захлопне.

— Е, Дмитрий, как си?

— Липсваше ми, Катя.

Това не бе завоят, към който смяташе да поведе разговора.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам, след като изчезна за три месеца?

— Имах работа...

— Да, в Австрия — прекъсна го рязко тя. — Казаха ми, но едва след като изпрати да ме повикат. Междувременно можеше и да си умрял, а аз да не разбера. — О, не, обидата ѝ от продължителното му пренебрежение започваше да си проличава. Не искаше в никой случай да му показва колко ѝ бе липсвал той.

Чаят пристигна, очевидно приготвен отпреди. На Катрин ѝ бе спестено усилието да се чуди какво да приказва и ѝ бе дадено време да овладее мислите си. Наля си чай, без да бърза. За Дмитрий донесоха исканото бренди, но той не го докосна.

След като Катрин остана смълчана, отпивайки по малко от чая си, Дмитрий осъзна, че тя се бе отказала от директната конфронтация. Той обаче желаше да приключат с най-лошото.

— Знаеш ли, ти беше права — каза тихо той, привличайки погледа ѝ върху себе си. — Трябваше да изпратя да те повикат, преди да замина за Австрия. Но както споменах вече, има твърде много неща, за които ти дължа извинение... Катя, съжалявам, но пристанището вече е затворено и нито един кораб няма да отпътува преди настъпването на пролетта.

— Искаш да кажеш, че не мога да се прибера у дома, така ли?

Очакваше от нея отговор от рода на този, че е изключено цялата страна да е изолирана, както си и беше. Дмитрий беше подготвил още измислици, за да я убеди, че отворените пристанища не можеха да послужат за целта. Простичкият ѝ въпрос обаче ги захвърли всичките в коша за боклук.

— Защо не си разтревожена? — попита остро той.

Катрин бързо осъзна грешката си.

— Разбира е, че съм разтревожена, но се страхувах, че това ще се случи, още когато по пътя започна да вали сняг. От няколко дни вече свикнах с мисълта.

Дмитрий беше толкова възхитен, че вече се е примирила с мисълта за оставането си, че едва не се засмя, проваляйки позата си на недоволство, което се предполагаше, че изпитва.

— Естествено, южните пристанища са отворени, но се намират на близо хиляда мили, а пътят по това време на годината ще е изнурителен дори за руснак.

— О, всъщност за това не може да става и дума, що се отнася до мен — намеси се бързо Катрин. — Едва не умрях от студ, докато дойда дотук.

— Не бих ти го и предложил — увери я Дмитрий. — Да не забравяме и за западния маршрут през Франция. — Пропусна да спомене всички отворени пристанища по крайбрежната линия, като разчиташе, че тя няма да се сети за тях. — Но и той не е за препоръчване през зимата.

— И аз мисля така — отвърна Катрин. — Искам да кажа, щом дори армията на Наполеон е била сломена от руската зима, какъв шанс бих имала аз? И така, докъде стигнахме?

— Тъй като за всичко това съм виновен само аз — нали в крайна сметка ти бях обещал да те върна с кораб до Англия преди сковаването на ледовете, — мога само да се надявам, че ще приемеш гостоприемството ми, докато снегът не се стопи.

— Отново като затворничка ли? — поинтересува се Катрин.

— Не, мъничката ми. Ще бъдеш свободна да ходиш където пожелаеш. Ще бъдеш само моя гостенка и нищо повече.

— В такъв случай предполагам, че нямам друг избор освен да приема — каза тя с тежка въздишка. — Но ако няма да бъда повече надзиравана и пазена както преди, не се ли опасяваш, че мога да те обвиня в отвличане пред първия представител на властта, когото срещна?

Дмитрий беше удивен. Всичко това беше твърде лесно. През всичките часове, които бе прекарал в кроене и прекрояване на плановете си, вземайки предвид предполагаемите ѝ реакции, той не беше допускар, че тя ще се съгласи толкова бързо. От друга страна, не беше човек, който щеше да се оплаче от добрия си късмет.

Ухили се насреща ѝ.

— От това ще стане невероятно романтична история, не мислиш ли?

Катрин се зачерви. Като видя приятната розовина, обагрила бузите ѝ, Дмитрий си спомни другите моменти, когато тя бе изглеждала по този начин, моментите, в които се бе наслаждавал на топлия ѝ прием. Толкова се развълнува, че в миг забрави да стъпва бавно и предпазливо покрай нея и моментално скъси разстоянието помежду им, доказвайки, че тактиката на Катрин да седне на малкото

столче, за да го държи настрана, беше безсмислена. Вдигна я, седна на мястото ѝ и я настани в скута си.

— Дмитрий!

— Мълчи. Възразяваш, преди да си разбрала какво възнамерявам да направя.

— Намеренията ти неизменно са се оказвали крайно непочтени — отвърна тя.

— Виждаш ли колко добре си подхождаме, малката ми? Ти вече ме познаваш толкова добре.

Закачаше се с нея и тя не знаеше как да реагира. Нямахме обаче нищо закачливо в начина, по който я държеше. Хватката му беше здрава и интимна, едната му ръка я притискаше здраво към гърдите, а другата, заключена между телата им, я галеше дръзко по хълбока. Топлина започна да пълзи по вътрешностите ѝ. Не се беше чувствала така жива от месеци. Той винаги успяваше да произведе този ефект върху нея, винаги ѝ въздействаше по един чисто физически начин.

— Мисля, че ще бъде по-добре да ме пуснеш — каза Катрин.

— Защо?

— Слугите могат да влязат.

— Ако това е единствената причина, която можеш да измислиш, можеш да бъдеш спокойна. Никой няма да посмее да отвори тази врата под заплаха от смъртно наказание.

— Не се шегувай.

— Аз не се шегувам, говоря ти съвсем сериозно. Тук никой няма да ни притеснява. Просто ми позволи да те подържа още малко... За бога, Катя, не мърдай толкова!

— Съжалявам. Заболя ли те?

Той изстена и я премести на не толкова чувствително място.

— Нищо, за което да не можеш да се погрижиш сама.

— Дмитрий!

— Прости ми. — Усмихна се, когато ярките червени петна отново цъфнаха на бузите ѝ — Бях много груб, нали? Но нали знаеш, че никога не съм можел да мисля ясно, когато си около мен. Сега не е изключение. Защо изглеждаш толкова изненадана? Да не би да си си въобразявала, че ще престана да те желая, само защото сме били разделени няколко месеца?

— Всъщност...

Дмитрий не можеше да се въздържа повече. Фактът, че му бе позволила да я държи в ръцете си, му даде такъв кураж, че той беше на ръба да разкъса дрехите ѝ. Целуна я така страстно, толкова дълбоко, че резултатът беше неизбежен, макар още да не го знаеше. Ръката му се плъзна нагоре да погали гърдата ѝ и той изстена, почувствал под роклята втвърденото, щръкнало зърно.

Нейното стенание бе пленено от устата му и се примеси с неговото. О, Господи, как ѝ бе липсвал, как ѝ бяха липсвали целувките му, начинът, по който се топеше вътрешно, начинът, по който я изгаряха очите му. И тялото му, красивото му, твърдо, възбуждащо тяло и онова, което правеше с нея. То също ѝ бе липсвало. Нямаше смисъл да го отрича повече. Обичаше да се люби с него и го искаше сега, веднага.

— Дми... Дми... Дмитрий! Остави ме да си поема дъх.

— Не. Не и този път.

Той продължи да я целува упоително и Катрин усети как по цялото ѝ тяло се разлива топлината от най-чистата радост да види, че и той се страхува — този могъщ, властен мъж се страхуваше, че тя може да го спре. Улови лицето му между дланите си и го погледна усмихнато в очите.

— Занеси ме на дивана, Дмитрий.

— На дивана?

— Не мислиш ли, че столът е твърде неудобен?

Необходими му бяха няколко секунди, за да осъзнае смисъла на думите ѝ. Изражение на такова смайване и възхита пробяга по лицето му, че ѝ се прииска да заплаче. Вдигна я със силните си ръце и я положи внимателно на кадифения диван.

Коленичи до нея и засваля забързано сакото си. Копчета се разхвърчаха във всички посоки. Спря само колкото да я попита:

— Сигурна ли си, Катя... не, не ми отговаряй.

Той я целуна отново и Катрин отговори на въпроса му, като отвърна на целувката му. Тя знаеше прекрасно какво правеше. Този път нямаше нужда от наркотик, за да стимулира желанието си. Дмитрий беше мъжът, когото тя обичаше, бащата на нероденото ѝ дете, мъжът, за когото Катрин щеше да се омъжи. Подробностите можеха да бъдат уредени по-късно. Имаше достатъчно време.

ГЛАВА 35

С бясно лудуващите снежинки отвън и весело пращящия огън в камината, обширната гостна бе заприличала повече на удобно гнезденце. Беше късно следобед, поне според часовника върху поставката на камината. Някъде измяука котка, затръшна се врата, каляска пое по пътя си. В стаята ясно се чуваха само пращането на пламъците и равномерният дъх на Дмитрий.

Катрин не бързаше да наруши интимността на момента. Наполовина лежеше върху дивана, наполовина върху Дмитрий. Нямаше достатъчно място, но не се страхуваше, че ще падне. Дмитрий я бе обгърнал здраво с ръка и я притискаше силно към гърдите си.

В момента той бе отмахнал ръката ѝ от мястото, където тя лекичко чертаеше пътечки в гъстото златно руно по гърдите му и целуваше всеки пръст поотделно. Едно неописуемо еротично усещане, тъй като той не спираше до целувките, а хапеше и смучеше с увлечение. Катрин просто го наблюдаваше, очарована от нещата, които езикът, устните и зъбите му причиняваха на чувствителните възглавнички на пръстите ѝ.

— Ако не престанеш, малка моя, ще трябва да те любя отново — сепна я Дмитрий с дрезгавия си шепот.

— Аз? Че какво толкова правя?

— Гледаш ме с тези твои чувствени очи. Това е всичко, което ми трябва, знаеш ли.

— Глупости — сгълча го тя с усмивка. — А какво ще кажеш за онова, което ти правиш? Ако не престанеш... — поде тя същото предупреждение, — ще се наложи да...

— Обещавах ли?

Катрин се изсмя.

— Ти си непоправим.

— Какво очакваш, след като това удоволствие ми бе отказано месеци наред?

— Чакай, защо ли ти вярвам — рече Катрин с учудване.

— Защото е вярно... и защото тези няколко часа неопровержимо ти доказах колко голяма бе нуждата ми. Нали? Или се нуждаеш от още доказателства?

— Дмитрий! — Тя се изкиска, когато той я извъртя под себе си. Бързо разбра, че не се шегува, като навлезе в нея бързо, дълбоко, уверено. — Дмитрий. — Името му се отрони като въздишка от устните ѝ тъкмо преди да се протегне да улови целувката му.

Когато дишането на Катрин се нормализира, тя понечи да отбележи ненаситността на Дмитрий, но той я изпревари.

— Ти ще ме умориш, жено.

— Отново преувеличаваш — засмя се тя. — Хей, мога да си припомня два случая, когато демонстрира изключителна издръжливост.

Изглежда я изненадано.

— И хареса ли ти се тогава?

— По онова време — да, определено, макар че може да се признае, че можеш да мина и без подобно преживяване. Предпочитам спонтанността и свободата на избор.

Не можеше да повярва на ушите си. Тя бе засегнала темата за опиата, и то дори без следа от гняв. Беше му простила. А сега признаваше, че този път всичко бе по нейна воля. Признаваше, че го желае.

Мили Боже, колко пъти си бе фантазирал за подобно признание.

— Знаеш ли колко щастлив ме правиш, Катя?

Бе ред на Катрин да се изненада — звучеше толкова искрен.

— Така ли?

— Откога копнея да те държа в ръцете си, да те целувам. — Потвърди думите си на дело. — Изгарях от нуждата да те докосвам, да те обичам. Ти принадлежиш на мен, Катя. И аз ще направя всичко по силите си да те убедя да останеш в Русия за постоянно. Ще направя и невъзможното да те убедя, че мястото ти е до мен.

— Това... това предложение ли е, Дмитрий? — прошепна Катрин колебливо, невярващо.

— Искам да си винаги с мен.

— Предложение ли е това, Дмитрий? — повтори тя по-твърдо.

По дяволите!

— Катя, знаеш, че не мога да се оженя за теб. Знаеш за какво те моля.

Катрин се стегна. Почувства се, сякаш ѝ бяха изкарали дъха. Застави се да потуши надигащата се грозна глава на гнева. Интимната ѝ прегръдка с Дмитрий не беше уместно място за спор.

— Пусни ме да стана, Дмитрий.

— Катя, моля те!

— Мътните те взели, пусни ме веднага!

Изблъска го грубо и се измъкна изпод него, после седна, цялата разтреперана. Косата ѝ го бръсна по лицето, когато тя се извъртя да го погледне в очите. Голотата и уязвимостта ѝ бяха най-малката ѝ грижа.

— Искам децата ми да имат баща, Дмитрий — каза тя без въведение.

— Ще се грижа за децата ти.

— Не е съвсем същото и ти го знаеш. Ставам за любовница, но не и за съпруга, така ли е? Знаеш ли колко ме оскърбяваш?

— Оскърбявам ли? Не и ако знаеш колко малко държа да имам съпруга, освен че единствено чрез нея мога да се сдобия с наследник и да изпълня задълженията си. Ти си тази, на която държа. Искам да бъдеш част от живота ми.

Тя го изгледа ядно, но гневът ѝ изтичаше, изместен от тъга. Господи, знаеше какво точно да каже, как да подръпне струйките на душата ѝ. Обичаше го. Онова, което искаше той, го искаше и тя — да бъде част от живота му. Небрежното му отношение към брака беше... е, тя можеше да съжалява съпругата му — ако тя не беше тази жена. Нямаше да се предаде. Имаше пет месеца на разположение до идването на пролетта, за да му стане жизнено необходима, да го накара да я обича така, че да се пребори с обществото, забраняващо на един принц да се свърже с обикновена гражданка, за каквато я мислеше той. Каква изненада го очакваше само като откриеше, че му е равна.

Протегна ръка да го докосне по бузата и той я улови, целувайки дланта ѝ.

— Извинявай — каза му тя меко. — Забравих, че имаш задължения. Но когато дойде време да раждам първото си дете, Дмитрий, аз възнамерявам да бъда омъжена. Ако не за теб, то за някой друг.

— Не.

— Не?

— Не! — отсече той и я привлече към себе си. — Няма да се омъжиш, никога.

Катрин си замълча пред това свирепо собственическо чувство, само се усмихна, доволна, че не му беше споделила, че вече очаква първото си дете, макар че несъмнено той щеше да го разбере сам много скоро. И когато това станеше, дано си припомнеше какво бе казала — че ще има съпруг, независимо кой. Хубавичък блъф, разбира се, но той нямаше откъде да го знае.

ГЛАВА 36

Балната рокля беше прекрасна. Катрин никога не би си купила точно такава. Тя беше изработена от тюркоазена коприна, обшита с дантели и стотици перли. Деколтетото ѝ беше дълбоко, а ръкавите — бухнали. Катрин не можеше да се познае. В нея приличаше на принцеса от приказките.

Косата ѝ бе разделена на път и опъната назад, като само няколко къдрици бяха оставени свободно както изискваше модата, и обсипана с перли. Бяха предвидени всички необходими аксесоари: дългите бели ръкавици, сатенените пантофки в същото искрящо тюркоазенозелено, дори бяло дантелено ветрило. Дмитрий беше идвал по-рано и ѝ подаде кутийка със скъпоценности, съдържаща огърлица от перли и диаманти, обици и пръстен, както и комплект със сапфири и изумруди, така че да може да избира. Дреболии, бе казал той. Същото бе казал и за зимния ѝ гардероб. Няколко дрехи бяха пристигнали заедно с балната премяна, а останалите щели да бъдат доставени скоро.

Дмитрий вече се държеше с нея като със своя любовница, но това не я притесняваше. Твърде скоро дрехите, които ѝ беше поръчал, нямаше да ѝ стават и тогава щеше да ѝ бъде забавно да разбере как щеше да продължи да се държи той. Завъртя се пред голямото огледало и огледа внимателно талията си. За щастие, беше все така стройна, а вече беше навлязла в четвъртия месец. Само гърдите ѝ бяха наедрили леко, но все още незабележимо. Нямаше нещо, което да отвори очите на Дмитрий, че скоро ще има едно от децата, за които се кълнеше, че ще се грижи.

„Ах, очаква те изненада, принце мой. Скоро ще узнаеш защо чувствата ми се промениха така драстично.“

Разбира се, ако беше в Англия, тя нямаше да бъде толкова безгрижна. Там щеше да е съвсем различно. Но тъй и тъй се намираще тук, не можеше ли да се позабавлява? В крайна сметка, вече нямаше да се тревожи, че може да забременее.

Катрин се усмихна на себе си и огледа за последно спалнята си, преди да излезе. Още веднъж ѝ бяха дали стаята, която би принадлежала на господарката на дома, и тя беше великолепно подредена до последния детайл. Предната нощ обаче не бе спала тук. Усмивката ѝ се разшири. Съмняваше се дали и тази нощ щеше да спи в нея.

О, беше божествено, най-чисто блаженство да прекара цялата нощ с Дмитрий, да заспи в ръцете му и да се събуди пак там. И да бъде поздравена с една от главозамайващите му усмивки, последвана от целувки, водещи пък до други неща... Не таеше и капка съмнение, че бе направила верния избор. Беше щастлива и това бе всичко, което бе от значение сега.

Дмитрий я очакваше в подножието на стълбите, метнал през ръка великолепно палто от хермелин, обшито с бяла коприна, което ѝ помогна да облече.

— Разглезваш ме, Дмитрий.

— Точно това искам, малка моя — отвърна той съвсем сериозно, но топла усмивка играеше на устните му, а очите му светеха от удоволствието да я види.

Самият той изглеждаше прекрасно в парадната си униформа с нейните златни еполети, бродирана със златни нишки яка и синята лента на ордена „Свети Андрей“ върху гърдите си, която бе сложил само за да впечатли Катрин. Накрая той беше впечатленият и не можеше да си свали очите от нея, докато ѝ помагаше да слезе от каретата.

Бе изключително изящна и той живо си спомни портрета, нарисуван от Анастасия, който сега висеше в кабинета му и го караше да се чувства неловко всеки път, когато погледнеше към него. Никой нямаше да обърка тази жена със слугиня, актриса или каквато там беше — не и когато изглеждаше така. И той не би я объркал, ако при първата им среща бе облечена по този начин. Ами ако грешеше? Смътно предчувствие заседна като топка в стомаха му. Не, беше невъзможно. И вероятно беше грешка да заведе Катрин на такова голямо събиране първия път, когато я извеждаше навън.

Бе искал да ѝ достави удоволствие, да я покаже, да се вслуша в съвета на приятеля си Василий и да я изведе в обществото, вместо да я

държи затворена в дома си. Сега обаче Дмитрий започна да изпитва леко притеснение. Внезапно пожела да я задържи само за себе си.

— Предполагам, че ще ме представиш на познатите си, Дмитрий. Като каква?

Дали не беше успяла да прочете мислите му?

— Като онази, за която се представяш — Катрин Сейнт Джон.

— Аз не бих се изразила по същия начин, но щом възнамеряваш да ме представяш по този начин, предполагам, че няма да бъде учтиво да те поправам.

Закачаше се с него. Защо обаче измежду всички теми бе избрала именно тази за истинската си личност?

— Катя, сигурна ли си, че искаш да отидеш на този бал? — попита колебливо той.

— И да няма къде да покажа тази прекрасна рокля? Толкова много време измина от последния ми бал. Разбира се, че искам да отида.

Ето, отново го дразнеше насмешливо, подхвърляйки късчета информация за живота си, които положително не можеха да бъдат верни и все пак ги изричаше така спонтанно, без замисляне, без причина, просто в естествения ход на разговора. Каретата спря, преди той да реши дали да я разочарова и да я отведе вкъщи или да се надява на най-доброто. Като познаваше прямотата ѝ, тя нямаше начин да не настъпи някой и друг мазол тази вечер, а ключките по неин адрес сигурно биха засрамили и каруцар. Ами ако изгубеше самообладание?

— Нали знаеш... искам да кажа, няма да причиниш...

— Какво те тревожи, Дмитрий? — Катрин се ухили, защото имаше доста добра представа на какво се дължеше внезапното му притеснение.

— Нищо — отвърна той уклончиво и я спусна на земята. — Да вървим. Не искам да настинеш.

Введе я в една огромна гардеробна, където дадоха кожите си на лакея, после се изкачиха по украсеното двойно стълбище до балната зала. Първи ги поздравиха домакините, като ги спряха досами входа, и, както бе казал Дмитрий, той я представи като Катрин Сейнт Джон.

Катрин беше впечатлена от мястото, на което я заведе принцът. Балната зала беше огромна. Гостите бяха около двеста души, от които половината танцуваха, а останалите се бяха събрали покрай стените на

помещението и разговаряха на групи или пък се придвижваха между претрупаните с лакомства маси. Светлината от огромните полилеи се отразяваше от скъпоценни камъни за милиони рубли.

Слуга, облечен в ливрея, се появи до тях с поднос с напитки. Катрин отказа, но Дмитрий взе една чаша, пресуши я на един дъх и я остави върху подноса. Тя не можа да се въздържи да не се усмихне.

— Нервен ли си, Дмитрий?

— Че от какво?

— О, не знам. Може би от това, че се страхуваш да не те поставя в неудобно положение пред приятелите ти. В крайна сметка, какво може да знае една обикновена селянка за това, как трябва да се държи в такава среда? Дори облечена в красива рокля, тя пак си остава селянка, нали?

Той не знаеше какво да мисли за настроението ѝ. Тя изглеждаше весела и го закачаше, но закачките ѝ го нараняваха.

— Митя, защо не ми каза, че ще дойдеш? Щях да... о, да не би да ви прекъсвам?

— Не, Вася — отвърна с облекчение Александров. — Катрин, позволи ми да ти представя принц Василий Дашков.

— Катрин? — Василий ѝ хвърли бегъл поглед, очите му се разшириха и той се обърна отново към Дмитрий. — Не тази Катрин! Но аз очаквах... искам да кажа... — Намръщеното изражение на приятеля му го накара да млъкне.

— Нека да се досетя, принц Дашков — каза Катрин. — Тъй като Дмитрий очевидно ви е говорил за мен, вие може би сте очаквали някоя по-красива, нали? Но все пак не всички можем да бъдем ослепителни красавици. Уверявам ви, че вашето удивление от интереса на Дмитрий към мен е равно на моето.

— Катя, моля те, след няколко минути приятелят ми ще си отреже езика, за да ти даде удовлетворение. Той не осъзнава, че се шегуваш с него.

— Глупости, Дмитрий. Той знае, че се шегувам. Просто се чувства неудобно от това, че отначало ме пренебрегна.

— Грешка, която няма да повторя никога, кълна се пред Бога! — заяви Василий разгорещено.

Катрин се разсмя, възхитена, с което напълно очарова Василий. Самият Дмитрий бе повлиян от звънливия, весел звук. Обичаше да

слуша смеха ѝ, дори и да го изпълваше с топлина, която бе крайно неуместна на подобно място.

Привлече я към себе си и собственически обви ръка около талията ѝ, после прошепна в ухото ѝ:

— Още малко в този дух, сърчице, и ще се озова в затруднението, в което обикновено се намирам покрай теб — побеснял за легло, а то да липсва.

Тя погледна към Дмитрий и с изненада видя, че е сериозен. Изчерви се толкова трогателно, че той се наведе да я целуне, забравил къде бяха и колко души можеха да ги видят. Суховатият хумор на Василий го отрезви.

— Митя, ако нямаш нищо против, бих искал да поканя дамата на танц.

— Възраavam — отвърна рязко Дмитрий.

— Но аз нямам нищо против — вметна Катрин и се усмихна на Василий. — Но трябва да ви предупредя, че някои хора сигурно ще ви кажат, че няма как да знам да танцувам. Готов ли сте да рискувате да разберете дали са прави?

— С най-голямо удоволствие.

Василий я поведе към дансинга, преди Дмитрий да успее да възрази отново. Той остана да ги гледа, не осъзнаваше, че се е намръщил в опита да възпре порива да ги последва и да издърпа Катрин от ръцете на приятеля си. Та това бе Василий, повтори си той за кой ли път. Той не би я ухажвал, знаейки какво изпитва Дмитрий към нея. Изобщо обаче не му харесваше да вижда чужди ръце върху ѝ, та били те и на приятел.

Когато след десет минути Дашков се върна сам. Дмитрий не можа да се въздържи и избухна.

— Как така си я предал на Александър?

— Успокой се, Митя — каза Василий сепнато — Какво можеш да направя, след като тя се съгласи да танцува с него?

— Можеше да го накараш да се откаже.

— Той е безопасен и... — Василий дръпна Дмитрий, когато той понечи да тръгне към дансинга. Отведе го встрани, където никой не можеше да ги чуе. — Да не си полудял? Искаш да направиш скандал само защото тя танцува и се забавлява? За бога, Митя, какво ти става?

Дмитрий изглежда твърдо Василий, после бавно изпусна въздух.

— Прав си. Аз... о, влюбен до уши е меко казано — усмихна се той извинително.

— Още ли не си я спечелил?

— Защо? Да не мислиш, че това ще ми помогне? Уверявам те, че грешиш.

— В такъв случай, приятелю, имаш нужда от развлечения. Наталия е тук, ако не си забелязал.

— Не ме интересува. Реших, че щом не мога да се ожения за Катрин, няма да се женя изобщо.

— Какво?

— Чу ме много добре.

— А кой ще ти даде наследник?

— Щом няма да съм женен, ще мога да осиновя децата, които ми роди Катрин.

— Ама ти наистина говориш сериозно, нали?

— Тихо — изсъска Дмитрий. — Александър я води насам.

Следващия един час Дмитрий не изпусна Катрин от очи, а тя се наслади на всяка минутка. Танцува с нея отново и отново, подиграваше я безмилостно, че му стъпвала по пръстите, когато това въобще не беше вярно. Той беше в чудесно настроение, а тя се забавляваше като никога в живота си, докато не я остави под крилото на Василий и отиде да донесе разхладителни напитки. Василий бе незабавно връхлетян от една дръзка графиня, която не искаше да приеме отрицателен отговор и го повлече към дансинга. Ако си бе останал на мястото, нямаше да позволи Катрин да подслуша една групичка клюкари, застанали точно зад нея, които, изглежда, нямаха нищо против, че тя можеше да ги чува. Трябваше да се отмести, но ѝ стана смешно от първото, което чу:

— Но аз ти казах, Анна, тя е англичанка, негова роднина по майчина линия. Защо иначе Митя ще я следи толкова отблизо?

— За да накара Татяна да ревнува, естествено. Не я ли видя да влиза с годеника си?

— Глупости. Ако искаше да събуди ревността ѝ, щеше да се придържа близо до Наталия. Тя също е тука, нали знаеш. В крайна сметка, Татяна знае, че Наталия му е любовница, и без съмнение е дочула, че Митя я е посещавал, откакто предпочете граф Лисенко пред него. Чу ли колко бил побеснял?

— Напротив, Анна. Горкото момче било толкова потиснато, че дошло право в Санкт Петербург и рядко напускало дома си последните три месеца.

— Е, очевидно е преодолял меланхолията си тази вечер.

— Разбира се. Нали не мислиш, че иска Татяна да знае колко нещастен го е направила? Много лошо беше от нейна страна така да приключи връзката им. И то след като Митя дойде в Москва само да поднови ухажването.

— Значи мислиш, че още я обича?

— А ти? Само я погледни — ето там, до оркестъра. Кажете ми, кой мъж не би я обичал?

Катрин не можа да се сдържи и погледна нататък, после бързо отмести очи и се махна от мястото си, понеже не можеше повече да издържа коментариите им. Но бедата бе сторена. Принцеса Татяна бе най-красивата жена, която Катрин бе виждала. Дали Дмитрий беше още влюбен в нея? Смешен въпрос.

„Той те използва, Катрин. Излъга те, че е бил извън страната. Защо? Толкова ли е бил разстроен от отказа на принцесата, че просто е забравил да те изпрати навреме у дома? Защо си губи времето с теб? Защо са тези преструвки, че те желае, когато ти не можеш да се мериш и на малкото пръстче на такова великолепно същество като Татяна Ивановна?“

— Лейди Катрин?

Толкова отдавна никой не беше я наричал така, че тя дори нямаше да се обърне, ако не беше разпознала гласа. Дмитрий бе тръгнал към нея, но бе спрял само на няколко крачки, когато бе чул как мъжът се обръща към нея. Сега обаче Катрин не можеше да мисли за него; първо трябваше да се оправи с английския посланик, който беше стар приятел на баща ѝ. Как му беше името?

— Каква изненада, лорд...

— Вие ли сте изненадана! Направо не можах да повярвам на очите си, когато ви видях да танцувате преди малко. Казах си, че това не може да бъде малката Катрин, но наистина сте вие. Какво, по дяволите, търсите в Русия?

— Дълга история — отвърна уклончиво тя. — Предполагам, че имате скорошни новини от баща ми?

— Така е и нямам нищо против да ви кажа...

— Той споменава ли нещо за сестра ми?

— Всъщност лейди Елизабет избягала с лорд Сеймур. Помните ли го? Добро момче. Но графът беше бесен, докато не разбра, че информацията, която му бяха дали за младия Сеймур, не отговаря на истината.

— Какво! — едва не изписка Катрин от изненада. — Искате да кажете, че всичко е било напразно?

— Кое? — каза той смръщено. — Не разбирам за какво говорите. Джордж спомена за брака на сестра ви само защото двете сте изчезнали в един и същи ден. Той изглежда е очаквал, че тя ще му пристане, и затова просто е предположил, че сте заминали е тях като компаньонка, нали разбирате. Беше потресен, когато младоженците се завърнаха. Семейството ви смята, че сте мъртва, милейди.

Катрин изстена нещастно...

— Господи, сигурно писмото, което им изпратих, се е загубило. О, колко ужасно!

— Може би трябва да напишеш друго писмо на баща си — каза Дмитрий, който най-накрая се бе приближил до тях.

Катрин се обърна и видя, че той се беше окопитил от изненадата си и ако се съдеше по изражението му беше готов да избухне всеки момент Той пък за какво имаше да се ядосва?

— Дмитрий, момчето ми. Да, ти познаваш лейди Катрин Сейнт Джон, нали? Видях ви да танцувате преди малко.

— Да, с лейди Катрин сме се срещали. Ако ни извините, господин посланик, бих искал да разменя няколко думи с нея.

Не даде на никого възможност да протестира, тъй като буквално повлече Катрин навън от балната зала. На стълбите вън тя успя да си поеме дъх, но миг по-късно той я натика в каретата и не й даде възможност да отвори уста.

— Значи всичко е вярно! Всичко! Знаете ли какво направихте, лейди Катрин? Имате ли някаква представа за последствията, за...

— Какво съм направила ли? — не може да повярва тя на ушите си. — За какво беснееш, по дяволите? Казах ти коя съм. Ти си проклетият всезнайко, който не ми повярва.

— Можеше да ме убедиш! Можеше да ми кажеш какво търси една графска дъщеря на улицата, облечена в дрипи и сама.

— Но аз ти казах. Освен това не бях облечена в дрипи, а в дрехите на прислужницата си. Казах ти!

— Не си!

— Разбира се, че ти казах. Казах ти, че съм се преоблякла така, за да мога да проследя сестра си, защото мислех, че ще избяга с мъж. И тя наистина го е направила, както сам разбра преди малко! А аз можех да ѝ попреча, ако не беше се намесил.

— Катя, ти не ми каза за всичко това.

— Пак ти повтарям, че ти казах. Трябва да съм ти казала. Е, какво значение има това? Аз ти казах коя съм. Дори ти изброих постиженията си, някои от които вече успях да ти докажа. Но чак досега ти упорито отказваше да приемеш очевидното. Господи. Маруся беше права. Вие руснаците държите челното място по липса на гъвкавост в първоначалните впечатления.

— Свърши ли?

— Да, мисля, че свърших.

— Много добре. Утре ще се оженим.

— Не.

— Не ли? — изкрещя той — Преди няколко дни искаше да се ожениш за мен и дори се ядоса, когато ти казах, че това е невъзможно.

— Точно така — сопна му се тя, а очите ѝ заблестяха с издайническа влага. — Тогава не бях достатъчно добра за теб, а сега вече съм, така ли? Е, не, благодаря. Няма да се омъжа за теб при никакви обстоятелства.

Той се обърна встрани и се втренчи гневно през прозореца на каретата. Катрин направи същото. Ако познаваше Дмитрий малко по-добре, сигурно щеше да осъзнае, че гневът му беше насочен не към нея, а към самия него. Но тя нямаше как да го знае. Как се осмеляваше да я обвинява? Как смееше да ѝ предлага брак сега, след като не я обичаше? Тя нямаше да позволи това. Нямаше нужда от съжалението му. Не ѝ трябваше съпруг, който щеше да се омъжи за нея само защото смяташе, че така трябва. Беше твърде горда, за да позволи подобно нещо.

ГЛАВА 37

Гладкото снежно одеяло се простираше докъдето стигаше поглед и създаваше впечатление за земя, лишена от живот, пустинна, недокосната от цивилизацията. Бе така заслепяващо красив пейзаж — храстите, превърнали се в могилки с тежки бели калпаци, голи брези, извисяващи тъмни пръсти към схлупеното небе — тихо и спокойно. Балсам за разтревожената душа.

Дмитрий спря на пътя или на онова, което предполагаше, че е пътят, тъй като снегът покриваше земята с плътна, дебела покривка. Домакинът му, граф Бердяев, го беше предупредил да не тръгва толкова скоро, но Дмитрий не се беше вслушал в съвета му.

Онова, което бе започнало като обикновена нужда от малко усамотение, за да поразмишлява без разсейващото присъствие на Катрин наоколо, се бе удължило до почти едноседмично отсъствие от Санкт Петербург. Тъкмо се връщаше от една безцелна тридневна разходка, когато го застигна неочаквана буря и го принуди да погостува на граф Бердяев още няколко дни и сега умираше от нетърпение да се прибере у дома. Прекалено дълго бе оставил Катрин сама и бягството му още същата вечер след кавгата им изобщо не благоприятстваше отношенията им. И друго го подтикваше да си замине възможно по-скоро от Бердяев. Татяна Ивановна се бе появила там в компания от десетина души, включително и Лисенко, в търсене на подслон от същата буря. Напрежението в къщата бе неописуемо и се засили след като Дмитрий има нещастieto да стане свидетел, когато Татяна развали годежа си с Лисенко. Изглеждаше смехотворно, но човекът очевидно обвиняваше Дмитрий за този обрат на събитията.

Звукът от изстрела отекна с оглушителна сила в тишината. Конят на Дмитрий се изправи на задните си крака и принцът полетя към земята. Снегът омекоти падането, но силният вятър му попречи да се изправи веднага. Когато най-сетне успя да погледне нагоре, той видя, че подплашеният му кон изчезваше в далечината.

Дмитрий приклепна и се огледа. Той забеляза Лисенко веднага, тъй като графът дори не се опитваше да се прикрие. Дмитрий замръзна на мястото си. Лисенко бе вдигнал пушката си за втори изстрел, но нещо го накара да се поколебае. Погледите им се срещнаха отдалеч. След това Лисенко свали пушката, обърна коня си и се отдалечи в посоката, от която беше дошъл.

Какво ли беше накарало графа да постъпи така? Дмитрий имаше чувството, че знаеше причината. Лисенко очевидно смяташе, че Дмитрий беше причината Гатяна да го изостави.

— Какво ти става, Митя? Човекът току-що се опита да те убие, а ти му търсиш оправдания. — Той въздъхна, отвратен от себе си. — Боже мили, ето че почнах да си говоря сам като нея.

Той се обърна да види дали конят му не беше спрял някъде, но не можа да го забележи, въпреки че дирите му се открояваха ясно в снега. Само това му липсваше — дълга разходка в снега. Е, поне можеше да върви. Онзи идиот Лисенко бе имал възможност за добър изстрел, но не се беше възползвал от нея. Може би графът все пак имаше съвест.

Половин час по-късно, когато намери коня си със счупен крак и му се наложи да го убие, Дмитрий промени мнението си за графа. В съзнанието му започна да се загнездва чувството, че Лисенко знаеше прекрасно какво върши. Местността му беше непозната, домът на Бердяев беше отдалечен на няколко часа път оттук, а наблизо нямаше къща или колиба. Дмитрий имаше предчувствие, че можеше да се окаже застрашен от поредната снежна буря, ако не успееше да намери подслон. Ако това станеше, шансовете му за оцеляване бяха нулеви.

Той тръгна в посоката, в която се бе отправил преди. Беше се отдалечил твърде много от дома на Бердяев, за да се опитва да се върне там, така че единствената му надежда беше да намери подслон преди падането на нощта.

Не след дълго студът започна да прониква през кожените му ръкавици и ботуши и крайниците му започнаха да изтръпват. Подплатеното му кожено палто топлеше, но с приближаването на нощта температурата започна да спада значително. Поне вече не валеше. Малко преди да се стъмни напълно, Дмитрий намери една барака, което означаваше, че беше навлязъл в нечий имот. Но тъй като наблизо не се виждаше къща, той не посмя да рискува и да потърси

собствениците. Вече беше тъмно, а и той бе твърде изтощен от ходенето в дълбокия сняг.

Бараката очевидно беше изоставена, след като някога я бяха използвали за склад. В нея нямаше нищо, с което можеше да запали огън, освен ако не свалеше дъските от стените. Все пак това беше по-добре от липса на подслон, а на сутринта той сигурно щеше да успее да намери къщата.

Дмитрий се сви на студения под в единия ъгъл на бараката, уви се плътно в палтото си и заспа, като си мечтаеше за топлото тяло на Катрин до себе си... не, по-добре щеше да бъде да остави желанията за следващата сутрин, ако изобщо успееше да се събуди, защото една от опасностите на руската зима беше, че човек можеше да заспи и никога да не се събуди.

ГЛАВА 38

Катрин се приближи към него от мъглата, топла и нежна, и въобще не му беше сърдита. Не го кореше задето, бе съсипал живота ѝ. Обичаше го, само него. Но снегът заваля отново и образът ѝ започна да избледнява. Не можеше да я зърне през снежната пелена, не можеше да я намери, независимо колко бързо тичаше, нито колко високо викаше името ѝ. Беше си отишла.

Когато Дмитрий отвори очи, гледката го накара да почувства убеденост, че е мъртъв, и сигурно щеше да получи разрыв на сърцето, ако миг по-късно не беше забелязал Анастасия и Николай.

— Миша?

— Виждаш ли, Настя — разсмя се Михаил. — Казах ти, че няма нужда чакаш, докато се възстанови.

— Не можеше да знаеш това със сигурност — възрази Анастасия. — Можеше отново да изпадне в безсъзнание. И аз бих го направила, ако се изправех пред призрак.

— Призрак, а? Ще те науча аз теб...

— За бога! — извика Дмитрий. — Наистина ли си ти, Миша?

— От плът и кръв.

— Как?

— Как ли? — Михаил се ухили. — Е, мога да ти разкажа как страхливите ми другари ме изоставиха с три рани от сабя да напоявам земята с кръвта си. Или пък как арменците ме завлякоха в лагера си, за да се позабавляват с мен, преди да умра. — Той замълча за малко и присви весело очи. — Или пък мога да ти разкажа как дъщерята на предводителя им погледна само веднъж печално известното ми лице и успя да накара баща си да ме подари на нея.

— И коя от всичките тези истории смяташ да ми разкажеш?

— Не го оставяй да те будалка, Митя — намеси се Николай. — Всички са верни, ако изобщо можем да му вярваме, а предполагам, че можем, тъй като е довел със себе си въпросната арменска принцеса.

— Твърде смело ли ще бъде да се надявам, че си се оженил, Миша? — попита Дмитрий.

— Какво? — не го разбра брат му.

Николай се разсмя.

— Този въпрос е от голяма важност за него, защото леля Соня не го оставя на мира, откакто ни съобщиха, че си мъртъв, Миша. Горкият Митя трябвало да се ожени и да се сдобие с наследник, за да не изчезне родът Александрови.

Дмитрий се намръщи.

— На теб може дори да се струва смешно, но на мен хич не ми беше до смях.

— Е, вече можеш да се успокоиш — каза Михаил. — Аз не само че съм женен, но и жена ми вече ми роди син, заради което забавих толкова много завръщането си. Трябваше да изчакаме тя да роди, преди да тръгнем насам.

Дмитрий наистина се отпусна, но от крайно изтощение.

— След като получих обяснение за свръхестествената ти поява, някой от вас иска ли да ми обясни как така сте се събрали около леглото ми и как, по дяволите, съм попаднал тук? Да не би само да съм сънувал, че съм се изгубил...

— Не си сънувал, Митя. — Анастасия седна на леглото и му подаде чаша с вода. — Ти беше толкова зле, че известно време не знаехме дали ще оживееш.

— Пак ли се майтапите с мен? — Но нито едно от трите лица не беше усмихнато. — Откога?

— Три седмици.

— Невъзможно! — избухна Дмитрий.

Той се опита да седне в леглото, но му се зави свят и се отпусна обратно върху възглавницата и затвори очи. Три седмици от живота му, от които не помнеше нищо.

— Митя, не трябва да се тревожиш — каза загрижено сестра му. — Лекарят каза, че когато се свестиш напълно, не трябва да се нервираш.

— Не ти беше леко — добави Николай. — Изгаряше от треската през повечето време, макар че имаше моменти, когато се събуждаше и изглеждаше напълно нормално. Тъкмо да се зарадваме, че си се оправил, и треската се завръщаше.

— Да, аз лично три пъти ти разказах как си попаднал тук и какво ти е — намеси се Анастасия. — Мисълта ти се изясняваше достатъчно, за да отправяш нареждания, да се караш и да се представиш като истински досадник. Не си ли спомняш?

— Не — въздъхна Дмитрий. — Някой има ли нещо против да ми обясни още веднъж как съм се озовал тук?

— Някакви войници те намерили, докато търсели избягал крепостен — обясни Анастасия. — Когато забелязали следите ти, помислили, че са го настигнали. Никой не знае колко дълго си престоял в онази барака, защото вече си бил в безсъзнание и не си можел да отговориш на въпросите им. Дори не си успял да им кажеш кой си.

— Отвели те в казармата си и за щастие някой те разпознал — продължи Николай. — Когато Владимир отиде там, ти вече си бил в състояние да бъдеш доведен у дома.

— Кое то беше грешка — добави Анастасия. — Попаднал си по средата на буря, която няколко дни по-рано връхлетяла върху този край и връщането ти отне дни. Страхувахме се, че няма да прескочиш трапа.

— Жени — изсумтя Михаил. — Те не осъзнават, че един мъж няма да позволи някаква настинка да сложи край на живота му, не и след като има много по-вълнуващи начини...

— Спести ми тирадите си за славата, Миша — прекъсна го уморено Дмитрий. — Кога пристигна тук?

— Преди около седмица. Очаквах да ме посрещнат радостно, но всички седяха тук с мрачни лица и се тревожеха за теб.

— Всички ли? — Настроението му се подобри. — И Катрин ли? Тя тревожеше ли се?

— Катрин ли? Коя е Катрин?

Николай се разсмя.

— Той има предвид малкото девойче...

— Лейди Катрин Сейнт Джон — прекъсна го намръщено Дмитрий.

— Наистина ли? Значи през цялото време е казвала истината?

— Да. А сега на следващия ми въпрос: какво се случи, когато я намерихте?

Тонът, с който бе зададен въпросът, застави Николай да отстъпи крачка назад, макар че нямаше за какво да се страхува.

— Нищо. Допускам, че дори не съм успял да се доближа до нея.

— Някой ще ми каже ли коя е тази Катрин? — намеси се Михаил, но не получи отговор.

— Къде е тя? — обърна се Дмитрий към Николай. Когато не получи отговор, той погледна сестра си. — Настя? Тя е тук, нали?

— Всъщност... — Тя не продължи, но изражението ѝ му подсказа, че се опитваше да скрие от него някаква лоша новина.

— Владимир! Къде е той? Повикайте го веднага! Владимир!

Анастасия го блъсна да легне обратно в постелята си, а Николай се втурна навън.

— Не можеш да направиш това, Митя! Пак ще се разболееш...

— Знаеш ли къде е тя?

— Не, не знам, но съм убедена, че твоят човек знае, така че се успокой и го изчакай да се върне...

— Господарю? — Владимир се появи отнякъде и тръгна бързо към леглото на Дмитрий. Слугата очевидно вече бе научил каква беше причината за тревогата на господаря му. — Тя отиде в британското посолство.

— Кога?

— В деня, в който отпътувахте. Още е там.

— Сигурен ли си?

— Сложих човек да следи. Той още не я е видял да излиза.

Напрежението напусна Дмитрий и той се почувства толкова отпаднал, че едва успяваше да държи очите си отворени. Щом знаеше къде беше тя...

— Няма ли най-накрая някой да ми каже коя е тази Катрин? — обади се отново Михаил.

— Бъдещата ти снаха, Миша, стига да успея да се изправа отново на крака. Между другото, радвам се, че отново си при нас — добави Дмитрий миг преди сънят да го победи.

— Бях останал с впечатлението, че няма намерение да се жени — подметна Михаил и огледа останалите.

Николай и Анастасия излязоха усмихнати от стаята, но Николай бе този, който му отговори:

— Предполагам, че някой е променил мнението му.

ГЛАВА 39

— Лейди Катрин, приемате ли гости тази сутрин?

Катрин вдигна очи от счетоводните книги, над които се беше навела и въздъхна.

— Кой е пък този път, Фиона?

— Представи се като херцогиня Албемарл.

Катрин усети, че пребледнява. Бабата на Дмитрий? Тук? Означаваше ли това, че... Не, ако той беше в Англия, щеше да дойде лично. Нали?

— Милейди?

Катрин успя да се съсредоточи.

— Да, ще я приема. Доведи я в... Чакай. Тя е сама, нали? — Момичето кимна. — Добре. Доведи я тук.

Катрин не помръдна от мястото си зад бюрото. Седеше си там, разтревожена до крайност. Защо ли бабата на Дмитрий се бе появила тук? Тя не можеше да знае нищо. Никой не знаеше истината, дори и баща ѝ.

Графът бе проявил разбиране в единственото писмо, което ѝ беше изпратил преди отпътуването ѝ от Русия. То беше отговор на нейно писмо, което се състоеше от сложни лъжи, предназначени да го успокоят и да го уверят, че дъщеря му е добре, но просто още не е готова да се върне у дома. Тя не можеше да му каже истината, защото негов бащински дълг бе да отмъсти за потъпканата чест на дъщеря си, а Катрин не искаше да се стига дотам.

Измислицата, че я бяха отвлекли по погрешка и така се беше озовала в Русия, се доближаваше най-много до истината. Тя се възползва от извинението, което бе дала на посланика, твърдейки, че бе писала на баща си още с пристигането си в Русия, но писмото сигурно се беше загубило някъде, и тя едва сега разбрала, че никой не е знаел къде се намира и какво ѝ се е случило.

Да, той беше проявил разбиране към всичко, докато преди три седмици Катрин не се беше прибрала с Алек. Баща ѝ изобщо не

можеше да разбере появата на Алек, нито пък защо дъщеря му отказваше да се покае за това, а казваше само, че се била влюбила, а децата бяха обичайният резултат в такива случаи. Ябълката на раздора между тях беше в това, че тя отказваше да каже кой е бащата на детето ѝ, като обясняваше само, че го била срещнала в Русия и че не желала да се омъжи за него. Какво щели да кажат на хората? Абсолютно нищо.

Катрин не беше първата, завърнала се вкъщи от пътешествие с дете, но не възнамеряваше да твърди, че детето е сираче. Това обяснение бе давано толкова често от други високопоставени дами, че просто вече никой не го вярваше. Тъй като Катрин Сейнт Джон не изглеждаше да е от поддаващите се на любовни афери жени, тя вярваше, че слуховете и клюките около нея няма да се окажат разрушителни за репутацията ѝ. Оказа се права. Общото мнение бе, макар че тя нямаше представа, че милата Люси бе пустила слуха, че господарката ѝ е вдовица и е толкова покрусена от смъртта на съпруга си, че отказва да говори за него. В обществото се бяха хванали на въдицата и бяха повярвали безрезервно на тази лъжа.

Това я развеселяваше и ѝ позволяваше да подминава любопитните подмятания относно бащата на сина ѝ без капка смущение. Не че се срамуваше. Всъщност бе горда със сина си.

За нещастие Алек притежаваше лицето и цвета на кожата, които бяха типични за рода Александрови. Един поглед щеше да бъде достатъчен на баба му, за да долови приликата. При някоя от бъдещите срещи с внука ѝ, тя щеше да спомене Катрин и сина ѝ и тогава Дмитрий щеше да разбере защо тя го беше напуснала. Той дори може би щеше да се опита да ѝ отнеме Алек, а това беше риск, който Катрин не можеше да поеме.

Леко покашля не я извади от самовглъбението ѝ и Катрин скочи нервно на крака.

— Заповядайте, Ваша светлост, седнете. Доколкото разбрах, вие се познавате с баща ми. Той е в Лондон, ако сте дошли да се видите...

— Дойдох тук да се видя с вас, скъпа, и ви моля да забравим за официалностите. Предпочитам да ме наричате Ленор.

Ленор въобще не отговаряше на представите ѝ. Бе все още хубава жена и Катрин се развълнува, като видя от кого Дмитрий е наследил тъмните си кафяви очи, само дете нейните бяха по-топли, по-засмени.

— Не се притеснявай.

— О, не, не, разбира се — побърза да я увери Катрин. Лошо начало, по дяволите. — Наричайте ме Кейт, както всички в семейството ми.

— А Дмитрий как те нарича?

Очите на Катрин проблеснаха гневно и я издадоха, преди да успее да каже намисленото „*Дмитрий кой?*“. Вместо това попита:

— Защо си тук?

— За да се запозная с теб. За да задоволя любопитството си. Току-що научих, че си се върнала в Англия, иначе щях да дойда по-рано.

— Не смятах, че сте от хората, които умишлено се опитват да предизвикат скандал, херцогиньо.

Ленор се разсмя неволно.

— О, скъпа Кейт, толкова е приятно да срещна човек, който не си подбира думите. Уверявам те, че не търся скандали. Разбираш ли, миналата година получих едно доста дълго писмо от лелята на Дмитрий по майчина линия... Нали сме съгласни, че се познаваш с внука ми? — Катрин не каза нищо и Ленор продължи усмихнато: — Е, както и да е, Соня обича да ми се оплаква за множеството му любовни авантюри. Аз не бих я окуражавала да ми пише, ако писмата ѝ не бяха толкова забавни. Но това писмо изобщо не беше забавно. В него тя казваше, че Дмитрий вече е започнал да води... жените си от Англия и че бил стигнал дотам, че да настани една от тях в дома си.

Катрин беше пребледняла.

— Споменавахте ли името ѝ?

— Страхувам се, че да.

— Разбирам. — Катрин въздъхна. — Тя така и не разбра каква беше причината за моето присъствие там. Не беше онова, което си мислеше. Пък и се съмнявам Дмитрий да ѝ е обяснил... О, това няма значение. Нали... нали не сте казали за това на баща ми?

— Че защо да го правя?

— За негово успокоение. В продължение на известно време след изчезването той ме е смятал за мъртва.

— Искаш да кажеш... Съжалявам, скъпа, не знаех това. Знаех, че не си в Англия, но нямах представа, че Джордж е в неведение къде се намиращ. Предполагаше се, че си тръгнала на обиколка из Европа. Но

не беше ли това твърде необмислено от твоя страна? Знам, че Дмитрий има опит с жените, но просто да избягаш с него...

— Извинявайте — прекъснал остро Катрин, — но никой не ме попита дали искам да тръгна с него.

Херцогинята се изчерви.

— В такъв случай наистина съжалявам, скъпа. Изглежда, че съм дошла тук с грешни впечатления. Мислех, или по-скоро предполагах, че си имала връзка с внука ми и синът, с когото си се прибрала може да е от него. Чух за детето и се надявах. И все още се надявам... искам да кажа...

— Алек не е син на Дмитрий!

— Не исках да кажа това... Глупости, точно това исках да кажа. Прости ми, но беше съвсем естествено да предположа... О, по дяволите, Кейт, искам да видя момчето.

— Не. Той спи и...

— Нямам нищо против да почакам.

— Той не се чувства добре напоследък. Наистина не мисля, че идеята е добра.

— Защо ми пречиш? Става дума за правнука ми.

— Не — настоя Катрин разгневена. Развоят на разговора не й харесваше. — Казах ти, че Дмитрий не му е баща. Та той ме оставяше сама в Новия домик в продължение на месеци. Знаеш ли колко много мъже има там? Необходимо ли е да казвам повече?

Ленор се усмихна.

— Скъпа, ти трябваше само да кажеш, че никога не си била интимна с Дмитрий, но ти не каза това, нали? Не, не можеш да ме убедиш, че си от онези жени, които флиртуват с много мъже. Момчето не знае, нали? От това ли се страхуваш?

— Ще ви помоля да си тръгнете, херцогиньо — отвърна с леден глас Катрин.

— Добре, скъпа, засега печелиш. Но аз все някога ще видя Алек. Няма да позволя да ми отказват достъп до първия му правнук, та дори ако се наложи да доведе баща му, за да уреди въпроса.

— Не бих ви посъветвала да го правите. Би трябвало да осъзнавате колко ще се ядоса той, когато измине толкова път за нищо.

— Нещо ме кара да се съмнявам в това.

ГЛАВА 40

— Е? — попита Дмитрий.

Владимир влезе неохотно в стаята.

— Не прие нито подаръците, нито писмото ви, господарю. Писмото бе върнато неотворено.

Дмитрий стовари юмрук върху масата и разля чаша вино.

— Защо не иска да ме види? Какво толкова ужасно съм направил? Нали й предложих да се омъжи за мен?

Владимир не отговори, понеже знаеше, че въпросът не е адресиран до него. Беше го чувал поне стотина пъти. Пък и не знаеше отговора. Не знаеше също какво бе сторил принцът, освен ако не беше същото, което бе направил и той, и, Майко Божия, колко често се бе чудил как е могъл да бъде толкова глупав, толкова сляп, толкова крив в преценката си. Маруся отдавна бе отгатнала истината, а той упорстваше в неверните си представи за лейди Катрин.

— Може би ако...

Владимир не успя да довърши, тъй като лакеят на вратата го прекъсна с думите:

— Вдовстващата херцогиня...

Той също не можа да довърши, защото бабата на принца го бутна встрани и влезе в стаята. Че херцогинята не беше в добро настроение, си личеше отдалеч.

— Бабо!

— Дръпни се от мен, безотговорен развратнико — скастри го Ленор и се отдръпна, за да му попречи да я прегърне. — Осъзнаваш ли колко неудобно ми беше да ме питат какво правиш в Лондон, след като си бил тук само преди няколко месеца, а аз не можех да дам задоволителен отговор? Как смееш да идваш в Англия и да не ми се обаждаш, при това не веднъж, а два пъти?

Дмитрий се изчерви от срам.

— Дължа ти извинение.

— Дължиш ми много повече от това. Дължиш ми обяснение.

— Разбира се, но преди това седни. Изпий чаша вино с мен.

Дмитрий отпрати слугите и се обърна към баба си. Какво да ѝ каже? Определено не и истината.

— Щях да дойда да те видя, бабо.

— Със закъснение от три седмици?

Значи тя знаеше откога беше тук. Какво ли още знаеше?

— Писах ти преди месец — добави херцогинята, — и тъй като знам, че няма как да си получил писмото ми толкова бързо, ми е ясно, че не то е причината за посещението ти. Казвай какво правиш тук и защо аз последна трябва да науча?

— Ти си ми писала? За нещо важно ли?

— Няма да се измъкнеш, Дмитрий. Настоявам да ми кажеш какво правиш тук. Накарал си дори собствения ми син да има тайни от мен. Той сигурно знае, че си тук, иначе нямаше да се настаниш в тази къща.

Дмитрий въздъхна тежко.

— Не трябва да виниш чичо Томас. Помолих го да не ти казва нищо, защото знаех, че ще настояш да те посетим. Но работата ми тук е твърде важна... трябва да остана в Лондон, бабо. Трябва да се уверя, че тя няма да ми се изплъзне отново.

— Коя?

— Жената, за която искам да се оженя.

Ленор вдигна недоверчиво вежда.

— О? Доколкото си спомням, ти беше казал, че ще се ожениш до края на миналата година. Когато това не се случи и когато научих новината за завръщането на брат ти от света на мъртвите, предположих, че вече не бързаш да се обвързваш с една-единствена жена.

— Това беше, преди да срещна Катрин.

— Нямах предвид Катрин Сейнт Джон! — ахна Ленор.

— Откъде знаеш? Не, не ми казвай. Като се има предвид колко пъти бях отпращан от вратата ѝ, сигурно целият град вече знае. А и да я гоня по Пикадили посред бял ден си беше чиста лудост, особено след като тя все пак успя да ми се изплъзне.

— Много добре. Разбирам, че си последвал лейди Катрин тук. Това обяснява сегашното ти посещение. А онова по-ранното?

— И тогава търсех Катрин. Мислех, че се е завърнала тук, но бях сгрешил. Най-многого, което можах да разкрия, бе, че всички смятаха, че е на екскурзия из Европа, и нямах и най-нищожната представа къде може да е.

— Можеше поне за ден-два да дойдеш да ме видиш — оплака се Ленор.

— Извинявай, бабо, но не ставах за компания по онова време.

— Отчаян си бил, а? — Ленор се усмихна за първи път. — Ако не бях уверена в обратното, бих казала, че си влюбен.

Дмитрий се намръщи.

— Толкова невъзможно ли ти се струва?

— Не, разбира се, че не. Просто съм се срещала с лейди Катрин и мисля, че е една забележителна жена, въпреки че е толкова дребна. Няма да успееш да я накараш да изпълнява заповедите ти, момчето ми. Тя няма да се съгласява с всичко, което казваш. Твърде дълго е управлявала сама живота си според собствените си виждания и няма да приеме ролята на покорна жена. Тя е дама, която знае какво иска и не е жена, която мъж с твой характер би пожелал за съпруга.

— Не ми казваш нищо, което вече да не знам.

— Така ли? — подсмихна се Ленор.

Тя можеше да му каже някои неща, които не му бяха известни, но реши, че не трябваше да го прави. Защо трябваше да го улеснява? През целия си живот внукът ѝ беше получавал всичко, без да полага особени усилия. Ако тази Кейт му създадеше малко трудности, толкова по-добре. Разбира се, ако той се провалеше, нещата щяха да се променят драстично. Ленор нямаше намерение да се откаже от правнука си.

— Казваш, че Катрин не иска да те види. Защо?

— Искане ми се да знаех. Когато бяхме заедно за последен път, спорихме за нещо, но ние често спорехме с нея, така че това не беше нещо необичайно. Тя тъкмо беше станала моя... е, няма значение. Важното е, че тя избяга и сега, когато отново успях да я намеря, отказва да говори с мен. Вярно е, че трябва да поправам много грешки, но тя дори не иска да ми даде възможност. Сякаш се страхува да ме види.

— Това няма никакво значение. Ако наистина искаш да се ожениш за нея, ще трябва да намериш някакъв начин да я спечелиш,

нали, момчето ми? И ми се струва, че ще остана в Лондон известно време, за да следя напредъка ти. Разбира се, не трябва да забравяш да ме поканиш на сватбата, ако има такава.

Дмитрий остана да седи на мястото си, когато баба му си тръгна. Нейното настроение се беше подобрило, а неговото се беше влошило. Само да можеше да се отърси от усещането, че тя знаеше нещо, което не му беше известно.

ГЛАВА 41

— Кит, будна ли си? — Елизабет почука на врата и се стресна, когато се отвори почти незабавно. — О, виждам, че си станала.

— Естествено. Въпросът е ти какво правиш тук толкова рано?

— Мислех, че можем да излезем заедно сутринта — да појздим, или да идем на пазар, нали знаеш — както обичахме да правим едно време.

Катрин се отправи към коридора, а сестра ѝ подтичваше до нея.

— Би било хубаво, но аз наистина имам толкова...

— О, хайде, Кит. Ще ви бъда на гости само тия два дни, докато Уйлям е някъде по бизнес. Да си призная, той смяташе, че е глупаво да прекарам уикенда тук, след като вилата ни е наблизко.

— И какво правиш тук? — подсмихна се Катрин.

— Стига глупости. Просто исках да бъде като в добрите стари времена преди ти да... тоест...

— Преди какво?

— Ами, ти си знаеш.

— Бет! — рече Катрин предупредително.

— Ох, преди да се омъжиш и ти, или нещо такова, и...

— Аз няма да се омъжвам, Бет, и какво, по дяволите, те е накарало да си го помислиш?

— Хайде, не почвай да се сърдиш. Какво друго можех да си мисля? Знаеш ли, не е тайна какво става тук. Твоята прислуга е очарована, всичко е толкова романтично, и те естествено разказали на моята прислужничка. Най-красивият мъж на света тропа два пъти дневно на вратата ти, изпраща ти цветя и подаръци, и писма...

— Кой казва, че е хубав?

Елизабет се изсмя високо.

— Честно, Кит, защо си толкова настръхнала? Виждала съм го. Един руски принц поражда огромно любопитство. — Бяха стигнали до трапезарията, където графът тъкмо закусваше, но Елизабет не прекрати разговора. — Показаха ми го преди няколко седмици и не

можах да повярвам, че наистина го познаваш. После чух колко постоянен и настойчив бил в опитите си да се види с теб. Толкова е вълнуващо! Как се запозна с него, Кит? Моля те, Кит, разкажи ми всичко, от игла до конец.

Катрин седна, без да обръща внимание на погледа, който ѝ метна баща ѝ. Той също очакваше да чуе отговора, но тя беше твърда в решението си да запази истината за себе си.

— Няма нищо за разказване — отрони безразлично. — Просто се срещнахме в Русия.

— Нямало нищо за разказване! — изсумтя Джордж Сейнт Джон. — Той е мъжът, нали?

— Не, не е той — повтори Катрин отговора, който даваше най-малко за двайсети път през последните три седмици.

— Имаш предвид бащата на Алек? — ахна Елизабет.

— О, я млъкни, Бет, Няма значение кой е той. Не искам да имам нищо общо с него.

— Но защо?

Катрин се надигна, изглежда първо сестра си, после баща си с поглед, който подсказваше, че е търпяла достатъчно.

— Отивам с Алек в парка. Когато се върна, не искам повече името на този мъж да се споменава пред мен. Достатъчно съм възрастна да вземам самостоятелни решения и съм решила, че не искам повече да го виждам или чувам. Точка.

Когато тя излезе, Елизабет погледна към баща си, който очевидно съжаляваше за проявената настойчивост.

— Как мислиш, какво е направил, че да му е тъй сърдита?

— Сърдита? Мислиш ли, че това е всичко?

— Разбира се. Защо иначе ще отказва даже да разговаря с него? А ти говорил ли си с него?

— Никога не съм тук, когато той се появява — призна си Джордж. — Предполагам обаче, че би трябвало да му направя посещение. Ако той е бащата на Алек...

— О, не, няма да ги насилиш да се оженят, нали? Тя никога няма да ти прости, освен ако не оправят нещата помежду си. Макар че не виждам как ще стане това, ако не иска да го види.

Катрин се разхождаше под сенките на дългите прави редици дървета, като с едно око следеше Алек, полегнал на одеялце под слънцето, макар че бавачката му Алис седеше до него. Беше средата на септември, но след изкараната в Русия зима дори бледото английско слънце караше Катрин да се чувства недобре, ако постоеше по-дълго под него.

На четири месеца и половина Алек ставаше все по-забавен. Искаше ѝ се да знае повече за бебетата, но тя се учеше в движение, така да се каже, и се възхищаваше на всяко ново нещо, което и Алек научаваше.

— Катя?

Завъртя се като ужилена, очите ѝ опасно се присвиха, но само след един поглед към Дмитрий острите думи заседнаха в гърлото ѝ. Всяко зло за добро. Не искаше той да знае, че все така е способен да възпламенява чувствата ѝ. Взираше се в нея и въобще не погледна Алек. Нямаше от какво да се страхува. Все още.

Беше горда от себе си, като дочу спокойния си глас.

— Това едва ли е съвпадение.

— Не оставям такива неща на случайността.

— О, да. Много добре, Дмитрий, тъй като очевидно не смяташ да се откажеш и да си идеш, кажи ми какво толкова важно те води насам.

— Обичам те.

О, Господи, тя май отново сънуваше посред бял ден. Коленете ѝ се подгънаха. Трябваше да седне, веднага, и тъй като нямаше пейки, за целта послужи най-близкото дърво.

— Чу ли ме, Катя?

— Не.

— Какво не?

— Не ме обичаш.

— Все недоверие. — Тонът му се изостри, но тя не искаше да го погледне в очите. — Първо баба ми, сега ти. Боже мили, защо е толкова невъзможно да повярвате, че мога...

— Виждал си баба си?... О, какъв глупав въпрос. Каза ли ти, че ме посети наскоро?

Дмитрий я огледа изпитателно. Отбягваше очите му. Гледаше навсякъде, но не и в него. Какво ѝ ставаше? Не я бе виждал почти година. Година! Едва се сдържаше да не я грабне в обятията си, а тя, тя

се беше опитала да смени темата, когато ѝ каза, че я обича. Не ѝ пукаше. Наистина не ѝ пукаше. Сякаш нож го прониза, но вместо кръв, се изля гняв.

— Много добре, Катя, ще говорим за баба ми — рече той ледено. — Да, каза ми, че те е виждала. Тя също мисли, че не си подходдаме, каквото е и твоето мнение очевидно.

— Да, много сме различни.

— Знаеш съвършено добре колко си подходдаме!

— Не е необходимо да викаш! — Тя го стрелна гневно. — Аз викам ли ти? Не, макар че имам безброй основания. Ти ме използва, Александров. Използва ме да накараш прекрасната ти Татяна да те ревнува. Никога не си стъпвал в Австрия. Бил си в Санкт Петербург през цялото време, лекувал си нараненото си сърце, понеже твоята принцеса е избрала някой друг вместо теб.

— Откъде си чула тези глупости? — процеди той яростно. — Вярно е, че не съм ходил в Австрия. Това беше само извинението, от което се нуждаех, за да не те кача навреме на някой кораб за Англия. Но аз излъгах, защото не можех да понеса мисълта да ме напуснеш. Мили Боже! — избухна той. — Смяташ ли, че щях да стоя настрана от теб месеци наред по някакви други причини? Нуждаех се от тази измама, за да не те изпусна от живота си. Какво лошо има в това?

— Нищо, стига да беше истина, а аз не вярвам на нито една думичка — отвърна Катрин заинатено. — Ти ме държеше покрай себе си, само за да събудиш ревността на Татяна. Тя е тази, която обичаш, а си готов да се ожениш за мен. Е, благодаря, не се нуждая от такива щедри жестове от никого. А за твоє сведение, ако се бяхме оженили, щеше да е за нищо. Върнах се в Англия без никакъв скандал, така че не се нуждаех от саможертвата ти за моето добро. Ако някой говори за мен, то е за да изрази съчувствието си. Разбираш ли, някак си е изплувало, че съм изчезнала по същото време със сестра си, което е отклонило баща ми от следата, така да се каже. Но докато тя има съпруг, с който да се похвали, аз, за нещастие, изгубих своя.

— Вдовица! — изсумтя Дмитрий. — Смятат те за вдовица!

— Не съм окуражавала подобно предположение, но това не е важно. Важното е, че репутацията ми е неопетнена. Изгубил си си времето, Дмитрий, докато си се опитвал да ме намериш, ако си си въобразявал, че бракът ни ще облекчи съвестта ти.

— Така ли мислиш наистина? Че ще отплавам за Англия просто защото ме гризе съвестта, и то не веднъж, а два пъти?

— Два пъти?

— Добре ме чу. След като не успях да те открия в Санкт Петербург, трябваше да приема, че твоят приятел посланикът е съумял да те изведе от страната. Бях готов да го пребия заради постоянните му уверения, че не те е виждал след нощта на бала.

— Не си посмял! — ахна тя.

— Не, разтоварих се другаде, на един тип, който го заслужаваше повече.

Катрин потръпна, като зърна проблесналото за миг задоволство в очите му.

— Жив ли е още? — попита тя сподавено.

Дмитрий се изсмя невесело.

— Да, за съжаление. Пожелавам му да се ожени за Татяна. Виждаш ли, тя си е мислила, че ние се борим за нея, глупачката. И когато аз не се появих да я поискам с правото на победителя, тя отиде да утешава загубилия. Да правят каквото щат, Катя. Аз не я обичам и никога не съм я обичал. В действителност бях безумно облекчен, когато тя избра Лисенко вместо мен. Естествено, тъй като сам бях влюбен в нея, той не повярва. Когато тя развали годежа, идиотът ме обвини и се опита да се отърве от мен веднъж завинаги.

Катрин внезапно пребледня като платно.

— Какво искаш да кажеш?

— Загриженост? Вярвам, разбираш, че ми е малко трудно да...

— Дмитрий! Какво ти направи той?

Той само сви рамене.

— Отговорен е, че едва не станах жертва на снежна буря, което ми коства месец и половина на легло. През това време, бих могъл да добавя, ти удобно си напуснала страната.

— Това всичко ли е? — попита тя с облекчение. — Не те е наранил или нещо подобно? — Той се намръщи и тя добави безсилно. — Извинявай, не исках да си правя шеги с... Месец и половина? Трябва да е било страшен студ. — Той се смръщи още повече. — Добре, ако искаш да знаеш, аз не напуснах страната, не и до това лято.

— Как ли пък не. Хората ми те търсеха навсякъде, Катрин. Наблюдаваха посолството, следяха посланика, подкупихме слугите...

— Но той ти е казвал истината, Дмитрий. Не ме беше виждал повторно. О, да, отидох до посолството, след като напуснах дома ти, но преди да се видя с посланика, срещнах графиня Старова. Тя е такава мила жена и толкова общителна. Като ѝ споменах, че имам нужда от място, където да поостана за известно време, тя гостоприемно ме покани у тях.

— Да не си въобразяваш, че Владимир е лентяйствал този ден и е пропуснал да те проследи, а?

— Напротив — тросна му се тя. — Точно заради това графинята предложи да разменя дрехите си с нейната прислужница. Излязох, както и влязох, и прекарах остатъка от зимата с Олга Старова. Познаваш ли я? Тя е такава любезна дама, малко ексцентрична...

— Защо смяташе, че трябва да се скриеш от мен? Знаеш ли, че едва не полудях от тревога, че можеше да пътуваш в такава лошо време?

— Не съм се крила — възрази тя и веднага се поправи. — Е, може би в началото, да. Бях... — Не, нямаше да му признае, че се бе страхувала, че ако го види отново всичката ѝ решителност може да се изпари, а и че състоянието ѝ щеше да бъде изложено наяве. — Да кажем, че бях много разгневена от... от...

— Да? Че съм те използвал? Че съм те излъгал? Че съм бил влюбен в друга жена?

Жилещата насмешка в гласа му я попари като слана. Бузите ѝ поаленияха. Наистина ли бе вярвала всичко това? Не беше ли заподозряла още в деня, когато се бе появил в Брокли Хол, изпълвайки я с паника, довела до бягството ѝ в Лондон, че едва ли би бил там, ако все още обичаше друга?

„Помисли върху това, Катрин! Не беше в състояние да се изправиш лице в лице с него тези последни седмици именно защото знаеше, че може и да си грешила. Знаете също, че ще бъде бесен, задето си крила Алек от него. Чисто и просто се страхуваше, Катрин.“

Никога обаче не бе и помисляла, че може да я обича. Не бе разглеждала тази възможност като реална. Можеха ли мечтите да се сбъдват?

— Ти не искаше да се ожениш за мен, Дмитрий. Побесня като усети, че може да ти се наложи. Толкова се ядоса, че напусна града.

Можеш ли да си представиш как се почувствах тогава?

— За интелигентна жена, Катрин, показваш забележителна липса на здрав разум понякога. Бях разгневен на себе си, не на теб. Тази същата нощ, преди да узная коя си, казах на Василий, че съм решил да не се женя, ако не мога да се ожения за теб. А по ирония на съдбата след не повече от месец Миша се появи, жив и здрав, с жена и дете.

— Но аз мислех...

— Всички мислехме. Завръщането му ме освободи от задълженията ми. Бих могъл да се ожения за тебе, Катя, без значение каква си. Но в нощта на бала всичко, за което си мислех, бе колко зле съм постъпвал с теб и дали ще е възможно да ми простиш. Да призная коя си, по-рано би означавало да рискувам да те изгубя, а това не можех да понеса. Но в края на краищата, аз те изгубих.

— Дмитрий...

— Лейди Катрин, бузките на Алек започват да се зачервяват — прекъсна я Алис. — Да се преместим ли в сянката, или ще наредите да го отведе вкъщи?

Катрин изстена вътрешно и изгледа гневно жената. Искаше ѝ се да я удуши, задето бе извела детето на сцената. Дмитрий обаче им хвърли само бегъл поглед и продължи да се взира изпитателно в Катрин, сякаш че виждаше в нея — какво? — и тя не знаеше. Преди да успее да измисли какво да отговори на бавачката, Дмитрий трябва да бе осъзнал смисъла на въпроса и стигна сам до истината.

Обърна се рязко и впи очите си в Алек със съсредоточеност, която парализира Катрин. После взе момченцето от ръцете на бавачката и го разгледа отблизо, отбелязвайки всяка отделна характерна черта. Алек му се усмихна с беззъбата си уста.

— Съжалявам, Дмитрий — каза Катрин пресекливо. — Възнамерявах да ти кажа, когато се събрахме в Санкт Петербург. Наистина щях. Но след онова, което ти каза първия ден, реших да поизчакам, а после... след бала, бях прекалено разстроена, разгневена и наранена. Искях да се омъжа за теб, но не и да те принудя на това. И аз, аз не съм се крила от теб. След като изминаха няколко месеца без да ме откриеш, аз започнах да излизам често, дори минавах покрай къщата ти. Предполагам обаче, че тогава вече не си бил там.

Едва тогава погледна към нея, да ѝ напомни:

— Търсех те.

— Осъзнавам го сега. Но навремето — предадох се, реших, че ще е най-добре и за двама ни, ако не се видим повече. Прибрах се вкъщи веднага след като Алек поотрасна достатъчно, за да пътува. Имаш право да знаеш за него. Не ти го отричам. Възнамерявах да ти пиша и да те уведомя, но ти изникна толкова бързо, че се изплаших. Прибрах се едва преди месец.

— След като не те намерих тук, се върнах в Русия. Като не те намерих и там, се върнах тук. Не можах да измисля нищо по-мъдро. Но времето беше предостатъчно, за да ми кажеш. Идвах у вас всеки ден.

— Знам, но... Изплаших се.

— От какво? Че ще ти го отнема? Че ще се разгневя? Катя, ще се пръсна от радост. Той е невероятен! Най-красивото бебе на света.

— Знам.

Не можа да не се усмихне на гордостта в очите и гласа му, като положи нежно бузката на Алек до своята и леко го притисна, преди да го върне на бавачката му.

— Заведи го вкъщи — нареди той на жената. — Моят човек ще те съпроводи, а господарката ти ще се прибере скоро.

Дмитрий махна с ръка и Катрин забеляза спрялата наблизко карета, от която слезе Владимир. Надеждният, верен Владимир. Ако не беше той, Катрин можеше никога да не срещне Дмитрий, Алек можеше да го няма. И като си помислеше колко само го мразеше в началото...

Дмитрий не каза нищо, докато каретата не потегли. Тогава се извърна към Катрин, а очите му бяха изпълнени с нежност.

— Обичам те, Катя. Омъжи се за мен.

— Аз...

Докосна с пръст устните ѝ.

— Преди да кажеш нещо, искам да те предупредя, малка моя, че ако не харесам отговора ти, вероятно ще бъдеш отвлечена още веднъж, ти и момчето, и този път няма да има бягство.

— Да го считам ли за обещание?

Той нададе радостен вик, грабна я на ръце и я завъртя лудешки, преди отново да я спусне бавничко на земята, докато устните му не се сляха с нейните. В целувката му беше събрано всичко, отказвано му толкова самотни месеци. И както обикновено, леглото липсваше.

ГЛАВА 42

Когато Дмитрий върна Катрин у дома ѝ, Владимир ги очакваше пред главния вход. В своята радост принцът сграбчи стария си слуга и го прегърна силно, оставяйки го без дъх.

— Тя се съгласи, Владимир!

— Досетих се, господарю. Поздравления. На вас също, милейди.

— Благодаря ти, Владимир. — Катрин кимна царствено. — И не се дръж толкова официално. Само защото аз ще бъда новата ти господарка, не означава, че ще настъпят чак толкова много промени. Аз съм великодушна и обещавам да те бичувам само в съботите.

Дмитрий се разсмя, когато забеляза как Владимир се изчервява.

— Той не знае, че се шегуваш, Катя. Трябва да подбиращ по-внимателно мишените си.

— Глупости. Много добре знае, че се шегувам. Просто го мъчи съвестта. Не съм ли права, Владимир?

— Права сте, милейди.

— Е, можеш да бъдеш спокоен, приятелю — Тя му се ухили. — Ако трябва да бъда честна, аз съм ти благодарна.

Катрин се обърна да свали ръкавиците и бонето си и само Дмитрий чу въздишката на Владимир. Той поклати глава и се усмихна. Бъдещата му съпруга щеше да бъде страшилището на домакинството му. Хората му никога нямаше да знаят кога им говори сериозно и кога се шегува, но това определено щеше да ги накара да бъдат по-внимателни в работата си. След това той осъзна, че същото се отнасяше и за него и се ухили още по-широко. Изобщо не го беше грижа за това. Докато тя беше винаги наблизо, докато беше щастлива и го обичаше, можеше да се шегува с него колкото си искаше.

Той се обърна към Владимир.

— Херцогинята ме очаква за обяд. Ще трябва да я информираш... Не, по-добре я доведи тук. Нали може, Катя?

Тя направи гримаса.

— Разбира се, но ми се струва, че трябва да те предупредя, че тя няма да бъде много доволна от новината. Двете не се разбрахме много добре по време на първата ни среща. Аз отказах да ѝ разреша да види Алек.

— Искаш да кажеш, че е знаела?

— Знаеше, че съм се върнала у дома с дете. Само подозираше, че може да е от теб. Разбираш ли, Соня ѝ била писала, за да се оплаче от мен.

Той се изсмя.

— Ах, тази стара... Знаех си, че крие нещо от мен. Но трябва да ти кажа, че грешиш. Тя се възхищава на хъса ти, ако мога да използвам нейните думи. Освен това искаше също колкото мен да се съберем отново. Сега вече знам защо. Искане да глези правнука си.

— А, това си ти, Кейт. — Джордж Сейнт Джон се появи на площадката на стълбището. — Стори ми се, че чух гласове, но не можах да разбера за какво си говорят. Пак ли упражняваш френския си?

— Слез при нас, татко. Искане да се запознаеш с бъдещия си зет.

— С руснака ли?

— Да.

— Значи той е бил — каза Джордж със самодоволна усмивка.

— Да, той беше.

Катрин хвърли един бегъл поглед на Дмитрий, за да види дали не го беше подразнил фактът, че говореха на английски. Изглежда, че не беше. Но сега щеше да възникне малък проблем. Баща ѝ не говореше френски.

— Не знам защо ти отне толкова дълго време да го вържеш — каза баща ѝ, когато слезе при тях. — Можех да ти го поднеса на тепсия.

— Поднесох си го сама, без ничия помощ.

— А аз пък си мислех, че аз съм бил ловецът — каза Дмитрий на чист английски език — Приятно ми е да се запозная с вас, милорд.

Катрин се обърна към него с присвити очи.

— Ах, ти... ти...

— Тъпанар? Мръсник? Развратник? О, да не забравим и мръсния кръвопиец. И това са само част от имената, с които ме наричаше, докато мислеше, че не разбирам нито дума английски.

— Това честно ли беше?

— Честно ли, малката ми? Не. Забавно? Да. Ти си прекрасна, когато се ядосаш и започнеш да си мърмориш под носа.

— Наистина го прави, нали — съгласи се баща ѝ. — Метнала се е на майка си в това отношение. Тя беше жена, която можеше да провежда извънредно интересни разговори със себе си.

— Добре — ухили се Катрин. — Предавам се. Уорън и Бет тук ли са? Сигурно ще искат да се запознаят с Дмитрий.

— Това ще трябва да почака до довечера, Кейт. Сестра ти спомена нещо за пазаруване, а Уорън е в клуба си, ако не се лъжа. Аз също тъкмо щях да излизам. Нали ще дойдете за вечеря? — Въпросът му беше отправен към Дмитрий. — Нали знаете, трябва да обсъдим подробностите около сватбата.

— Ще дойда — увери го принцът.

Входната врата се отвори тъкмо когато Джордж стигна до нея и Елизабет влезе вътре.

— Бързо се върна — каза баща ѝ. — Сестра ти също е тук и мисля, че има новини за теб.

— О? — Елизабет хвърли един поглед през рамо и се облещи, като видя Катрин и Дмитрий да стоят толкова близо един до друг. — О! — Тя се втурна към тях, при което баща ѝ се разсмя, докато излизаше.

Катрин представи сестра си на Дмитрий и ѝ каза каква беше новината. Но Елизабет сякаш не я слушаше. Тя виждаше Дмитрий за първи път толкова отблизо и го беше зяпнала като омагьосана. Наложил се Катрин да я сръга в ребрата, за да я накара да се опомни.

— О! Съжалявам. — Елизабет се изчерви. — Толкова се радвам най-после да се запознаем, въпреки че не съм чувала за вас кой знае колко. Кит не говореше много... Това означава ли, че ще вземете Кит в Русия? Там е толкова студено.

— Напротив. Предполагам, че ще прекарваме по-голямата част от времето си, пътувайки, тъй като се налага да държа под контрол бизнеса си. — Той погледна Катрин. — Предупредиха ме какво ще се случи, ако не се грижа за инвестициите си.

Елизабет не можа да разбере закачката.

— Но това е прекрасно! Кит винаги е искала да пътешества. Освен това има голям усет за бизнес. Нали ще ѝ позволите да ви помага?

— Не бих си и помислил за противното. Но сега, колкото и да ми се иска да опозная по-добре семейството ви, ще трябва да ви помоля да ни оставите насаме за малко.

— Разбира се! — съгласи се веднага Елизабет, но тя беше толкова омаяна от Дмитрий, че беше готова да се съгласи на всичко. — Трябва да свърша нещо... нали ще се видим по-късно?

Когато Елизабет изчезна по стълбите, Дмитрий обви ръка около кръста на Катрин и я вкара в дневната.

— Нали нямаше други планове за тази вечер? — попита Катрин. — Искам да кажа, че се надявам баща ми да не ги е провалил.

— Всичките ми планове се въртят около теб, малката ми. — Дмитрий затвори вратата след тях и Катрин осъзна какво беше намислил. Погледът му потвърди подозренията ѝ.

— Дмитрий! — Тя се опита да изглежда шокирана, но усмивката ѝ я издаде. — Не забравяй, че не се намираш в собствения си дом. Тук слугите направо отварят вратите и нахълтват. — Той реши проблема, като взе най-близкия стол и подпря с него бравата. — Много си лош.

— Да — съгласи се принцът, докато я прегръщаше. — Но това може да се каже и за теб, любов моя.

— Това беше хубаво — измърмори тя срещу устните му — Повтори го.

— Любов моя. Без теб в живота ми няма радост.

„Чу ли това, Катрин? Вярваш ли ми сега?“

Вярваше. Приказката се беше сбъднала.

Издание:

Джоана Линдзи. Прелъстена невинност

Издателство „Торнадо“, Габрово

Редактор: Мая Арсенова

Първи коректор: Мариета Суванджиева

Втори коректор: Магдалена Николова

Техн. редактор: Никола Калпазанов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.